

YASAK ATIS

CAROLINA COMETS SERİSİ

TEAGAN HUNTER

"UZAK DURMALIYDIM."

Emilia Anderson, takımın sosyal medya yöneticisiydi ve çalışanlarla yakınlaşmamak konusunda kesin kurallar vardı. Daha önce bu kuralları istemeden de olsa çiğnemiş olmamız bir şey değiştirmiyordu, bir daha bunun olmasına izin veremezdik.

Üstelik NHL'deki kariyerimin sonlarına yaklaşıyordum ve bu, kupayı kazanmak için elimdeki son şanstı. Dikkatimi peşinde koşmamam gereken bir kıza değil, oyuna vermem gerekiyordu.

Aramızda on yaş vardı.
O, yardımcı antrenörün yeğeniydi.
Üstelik takımda çalışıyordu.

Demek istediğim, kesinlikle yasak bölgede yer alıyordu ve... karşı konulması imkânsız biriydi. Bunun oynamamam gereken bir oyun olduğunu çok iyi biliyordum...
Ama görünen o ki,
bir yasak atış yapmak üzereydim.

YEĞİSKİN OKURLAR İÇİNDİRİ

/pukkaayvnlari

Çeviren: Gulsena Karaca

PUKKA
YAYINLARI

YASAK ATIŞ

Orijinal Adı: Sin Bin
Teagan Hunter

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Çeviren: Gülsena Karaca
Editör: Dila Öz
Son Okuma: İrem Doruk
Orijinal Kapak Tasarımı: Emily Wittig
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat
Kart İllüstrasyon: *Aslıhan Özmen

1. Basım: Ağustos 2025
ISBN: 978-625-96128-5-0
Sertifika No: 73186

Copyright © 2022 SIN BIN by Teagan Hunter
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A
Daşkiran Apt. Bağcılar/İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

Egem Basım Yayın ve Ticaret LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah.*Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Merkezi Kat: 2 No: 436
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 43624

YASAK ATIŞ

TEAGAN HUNTER

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Çeviren: Gülsena Karaca

St. Louis Blues için.

Bazen çığlık atıp bağırmama bazen de ağlamama sebep oluyorsun.

Peki her zaman ne yapıyorsun, biliyor musun?

Her zaman takımın renkleriyle özdeşip takımı desteklememi sağlıyorsun.

Tüm anılar için teşekkür ederim.

BÖLÜM 1

“**K**ötü Cadı beş dakika içinde geliyor!”
İş arkadaşlarımdan her sabah gelen bu duyuru karşısında başımı salladım.

Aslında bir yönetici olarak bu tür konuşmaları engellemediydim ama... doğru söylüyorlardı. Medya ilişkileri direktörümüz Tori Witt’in gerçekten Kötü Cadı havası vardı. Sadece işe odaklanıp hiç eğlenmediğini söylemek yetersiz kalırdı. Geçen yıl, belirlediğimiz sosyal medya hedeflerini çok büyük bir farkla aştığımızda altı tane donut sipariş etmiş ve donutları yanına altın yıldızlı çıkartmalar bulunan bir kâğıtla birlikte dinlenme odasına bırakmıştı.

Sadece sosyal medya ekibinde çalışan ondan fazla kişi vardı. Yani bu, bütün emeklerimize karşı son derece aşağılayıcı bir yaklaşımın da ötesindeydi.

İş arkadaşım Blake omzuyla benimkini dürttü. “*Senin* departman direktörü olacağın günü sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Ben mi? Saçmalama. Sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi.”

Aslında olmasını çok *isterdim* ama bunun olacağına dair pek umudum yoktu. Direktörlük görevini Tori’den ancak öldüğünde alabilirlerdi.

“Bilmiyorum... Bir söylenti duydum...”

YASAK ATIŞ

Gözlerimi devirdim. “İnsanlar söylenti yaymayı bırakmalı. Jane’e ne olduğunu gördünüz, söylentiler yüzünden kovuldu.”

Courtney bana bir kâğıt parçası uzatırken, “Ah, hayır,” diye cevapladı. “O söylenti doğrudu. Bu konuda yeni bir politikamız bile var.”

“Ciddi misin?” Courtney’nin uzattığı kâğıdı alıp okuduğumda dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Başıyla cnayladı. “Evet. Hatta kalın harflerle yazmışlar.”

Doğru olup olmadığını görmek için elimdeki kâğıdı inceledim.

Gerçekten doğrudu. Kocaman ve kalın harflerle yazılmıştı.

OYUNCULARLA ROMANTİK İLİŞKİLER KURMAK YASAKTIR VE BUNU YAPANLARIN İŞİNE DERHAL SON VERİLECEKTİR.

“İlişkileri vardı ve çocuk ondan ayrılınca Jane çok üzüldü. İntikam almak için oyuncunun ona asıldığını iddia ederek cinsel taciz davası açmaya çalıştı ancak oyuncuda durumun tam tersi olduğunu kanıtlayan bir sürü mesaj vardı. O yüzden bu durum artık sadece *hoş karşılanmamakla* kalmıyor. Tamamen yasaklanmış durumda.” Omuz silkti. “Sonuç olarak, herkes üzülmüyor olsa da -çünkü o adamlar çok *seksi*- oyuncularla yatmak yok.”

Boğazımda bir yumru oluşunca yutkundum.

İşine derhal son verilecektir.

“O konuda Emilia için endişelenmene gerek yok,” dedi Blake. “O direktör olma yolunda ilerliyor. Bu işi berbat etmesinin imkânı yok.”

“Ne? Gerçekten mi? Bu, Tori hakkındaki söylentinin doğru olduğu anlamına mı geliyor? Ben-”

“Emilia! Blake! Hemen ofisime gelin!”

Courtney’nin söyleyeceği şey her neyse Tori’nin keskin kelimeleri yüzünden yarıda kaldı. Bakışlarımı Tori’nin araya girmesinden dolayı şaşkınlıkla kaşlarını havaya kaldırmış olan Blake’e çevirdim.

Boş kupasını bırakarak, “Eyvah,” dedi. “Sanırım başımız belada.”

Bir elimi karnıma bastırdım, elimdeki kâğıda bakarken bir yandan da aniden oluşan mide bulantımı yatıştırmaya çalışıyordum. Çünkü... *Tori biliyor muydu?*

Yüzümdeki ifadeden endişem belli olmalıydı ki Blake güldü.

“Şaka yapıyordum. Hadi gel, kahveyi daha sonra alırız.”

Nazıkçe gülümseyerek dinlenme odasından çıkarken onu takip ettim. Tüm yol boyunca Tori’nin bulunduğumuz kata bir fırtına gibi girdiğinde sesinin ne kadar ciddi olduğunu düşünüp çıldırmamaya çalışıyordum.

Ofisine girip kapıyı kapattıktan sonra masanın önündeki koltuklara oturduk. Tori, oturduğu masanın arkasında tam bir direktör gibi görünüyordu. Benden birkaç santim daha kısa, ufak tefek bir kadındı ama bir odayı kimsenin yapamayacağı şekilde yönetebiliyordu. Ondan bu kadar korkmasaydım, ona hayran olurdum.

Bize burnunun üzerinden bakarken uzun tırnaklarını masanın üstünde tıklatmaya başladı.

Tık.

Tık.

Tık.

En sonunda konuştu.

“İstifa ediyorum.”

Koltuğumda daha dik oturup öne doğru eğildim çünkü belki de yanlış duymuştum.

YASAK ATIŞ

Emin olmak için, “İstifa mı ediyorsunuz?” diye sordum. Söylediğini sandığım şeyi söylemiş olmasının imkânı yoktu.

Tori başıyla onayladığında dümdüz, kısa siyah saçları sallandı. “Evet.”

“Siz delirdiniz mi?” Kelimeler, onları durdurmama fırsat vermeden dudaklarımdan döküldü.

Yanımda Blake’in şaşkınlıkla nefesini tuttuğunu hissettim ve bunun için onu suçladığımı söyleyemezdim.

Ben de şaşkındım.

Tori tam anlamıyla katı bir yönetici olarak bilinirdi. Comets’ta çalıştığım iki buçuk yıl boyunca onu sadece iki kez gülümserken gördüğümünden emindim. Bunlardan biri takım Stanley Kupası’nı kazandığı zamandı ki onu sayamazdık. O zamanlarda gülümsemek bulaşıcı oluyordu.

Burada oturup onu başını geriye atmış şekilde gülerken izlemek endişe vericiydi. Şu anda içten içe titremediğim ve onun bana patlamasını beklemediğim konusunda yalan söylemeyecektim.

“Hayır, delirmedim,” dedi gülümseyerek. “Sadece hamileyim. Yani yaşımı düşündüğümüzde belki de biraz delirmiş olabilirim.”

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı çünkü Tori’nin hamile olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Çocuklarla ilgili hiçbir etkinlikten hoşlanmadığı için bunu istediğini asla tahmin edemezdim.

“Havada bir şey mi var?”

Yine ağzım bana ihanet etmişti ve kelimeler hiçbir uyarıda bulunmadan dudaklarımdan dökülmüştü.

Blake dizini *sertçe* benimkine vurdu.

Tori başını yana eğdi. “Anlamadım?”

Elimi salladım. “Bir şey yok. Sadece... şu sıralar çevremizdeki herkesin bebeği oluyor, hepsi bu.”

“Ah.” Dudaklarını büzerek başını salladı. “Sanırım Bay Lowell’dan bahsediyorsun. Ona ve... şey, kadına -artık Bay Lowell’ın her neyi oluyorsa- bir kart gönderdik, değil mi?” Bileğini salladı, takımdaki kaptana bir şey gönderip göndermediğimizi umursamıyordu. Bunu sadece itibar için yaptığı belliydi, oyunculara ya da ailelerine gerçekten önem vermiyordu.

Ona, Lowell’ın *her neyi oluyorsa* diye bahsettiği kişinin bir ismi olduğunu söylemek istiyordum. Adı Hollis’ti ve birinci sınıftan beri en iyi arkadaşımdı. Ama sabahtan beri verdiğim saygısız tepkilerden sonra, bunu pek hoş karşılamayacağından emindim.

“Evet, Bay Lowell’a bir tebrik kartı gönderdik.” Blake tam bir melek gibi davranarak benim yerime konuştu.

Bugün ona *kesinlikle* öğle yemeği ismarlayacaktım.

“İyi.” Tori ellerini hâlâ düz olan karnının üzerinde birleştirdi. “Sezon sonuna kadar ayrılmayacağım ama siz ikiniz, direktör pozisyonu için düşündüğüm en iyi adaylarsınız. İkinizin de bunu şimdiden bilmesini istedim çünkü sezonun ikinci yarısı, benim yokluğumda bu departmanı ne kadar iyi yöneteceğinizi görmek için bir test olacak. Bu, tüm sıkı çalışmamı berbat etmenizden endişe etmeden pozisyon için ikinizden birini tavsiye edip edemeyeceğimi ya da görevi devralması için dışarıdan birini bulmam gerekip gerekmeyeceğini anlamamı sağlayacak.”

“Bir test mi?”

Tanrım! Neden aptalca sorular sormaya devam ediyordum?

Ve neden Tori aptalca sorular sormama *izin* veriyordu? Genelde beni azarlardı. Büyük ihtimalle hamileliği yüzünden böyle davranıyordu. Belki de daha nazık, daha yumuşak birine dönüşüyordu.

“Evet, bir test. Torpil sayesinde bu işe girmiş olabilirsin, Emilia. Fakat seni burada tutan şey yeteneğin oldu. Bu işi benim rehberliğim olmadan devam ettirip ettiremeyeceğini görmem gerekiyor.”

YASAK ATIŞ

Ah, işte o küçümseyici tavır.

Bu işe amcam sayesinde girdiğim doğrudu ama burada kalmak için kıcımlı yırtıp fazlasıyla çalıştığım da göz ardı edilemezdi. Ben kahrolası derecede harika bir sosyal medya yöneticisiydim. Departmandaki herkesten daha çok çalışıyordum, mükemmel içerikler üretiyordum ve yetenekli bir ekibin görevlerine odaklanmasına yardımcı oluyordum. Blake ile sosyal medyayı birlikte yönetme konusunda muhteşemdik ve bu işi çok *seviyordum*. Bir NHL* takımının sosyal medya yöneticisi olmak tam olarak yapmak istediğim şeydi. Komik olan şuydu ki, birkaç yıl önce, hokey hakkında hiçbir şey bildiğimi söyleyemezdim. Fakat şimdi burada, her bir anına bayılıyordum. Sanırım bu oyuna, işime olduğum kadar âşık olmuştum ve bu çok fazla şey ifade ediyordu.

Bir NHL takımında, medya ilişkilerinin tamamından sorumlu direktör olmak hayal gibi bir şey olurdu. Dürüst olmak gerekirse, buraya gelene kadar sahip olduğumu dahi fark etmediğim bir hayal...

Şimdi ise daha fazlasını istiyordum, daha fazlasına hazırdım.

O direktör pozisyonunu istiyordum, hem de *çok*.

“Doğru,” diye karşılık verdim. “Bunun için hazırım.”

“Bu, daha uzun çalışma saatlerinin olacağı ve aileden daha çok ayrı kalman gerektiği anlamına gelecek.” Gözlerini Blake’e çevirdi çünkü ikimiz de aslında kiminle konuştuğunu biliyorduk. Blake’in kendisini çok seven bir kocası ve kızı vardı.

Peki ya ben? Benim kimsem yoktu ve herkes bunu biliyordu. Yalnızdım, o yüzden bu iş için mükemmeldim. İşe ayıracak bolca zamanım vardı.

“Anladım,” dedim.

* Ulusal Hokey Ligi.

Tori, “İyi,” dese de ikna olmamış gibiydi. “Noel’den sonra yeni bir şampiyonluk mücadelesine hazırlanmaya başlarken, geçen sezon yaptığımız gibi bir oyuncu profili daha yapmak istiyorum.” *Yaptığımız* derken, Blake ve benim hazırladığımız ve kendisinin hiç katkısı olmayan video serisini kastediyordu. “Taraftarlar buna bayıldı ve sanırım geçen sezonun ikinci yarısında sosyal medya istatistiklerimizin artmasını sağlayan şey de buydu. Bunu tekrar yapmak istiyorum. Hatta, bu istatistiklerin sayılarını *ikiye* katlamak istiyorum.”

İkiye katlamak mı? Geçen yıl bu profili, en sevilen oyuncularımızdan biri ve kusursuz ailesiyle ilgili yaparak büyük bir ilgi kazanmıştık ama bunu *ikiye* katlamak? Bunun için kahrolası derecede iyi bir içerik çıkarmaya... ve belki de bir mucizeye ihtiyacımız vardı.

“Çalışabileceğimiz oyuncuların bir listesini hazırlamaktan mutluluk duyarım. Bence...”

“Smith’i istiyorlar,” diye kesin bir şekilde belirtti.

Sadece iki basit kelime kullanmıştı ama bu, ensemdeki tüylerin diken diken olması için yeterliydi. Sırtımdan aşağıya doğru bir ürperti yayıldığında kimsenin tepkimi fark etmemesi için dua ettim.

Hızla kuruyan dudaklarımı yaladım. “Owen Smith mi?”

Şüpheyle bakan gözleri hafifçe kısıldı. Zaten incecik bir buz üzerinde yürüdüğümün farkındaydım ve şimdi bu buz daha da incelmışti. “Eh, takımdaki tek Smith o olduğuna göre, evet.”

Tabii ki kastettiği oydu. Sadece bir mucize eseri, Comets’a bilmediğim başka bir Smith’in transfer edilmiş olmasını ve onun ligdeki hak ettiği değeri görmeyen oyun kurucularından* biri olan Smith’i kastetmemesini umuyordum.

* *Centerman*, genellikle hücum hattının ortasında yer alarak takımın oyun kurucusu olarak görev yapar ve hem gol atma hem de asist yapma konusunda sorumluluk taşır.

YASAK ATIŞ

Ama hayır, Smith'i kastediyordu.

Benim Smith'imi.

Güçlkle yutkundum ve bu hareketimin de Tori'nin gözünden kaçmadığını fark ettim.

"Bu bir sorun mu?"

"Şey, sadece geçen yıl bunu yapmayı reddetmişti."

Mükemmel şekillendirilmiş kaşlarından birini kaldırdı. "Yani? Ne demek istiyorsun?"

"Sadece düşünmüştüm ki..." Kaşlarını daha da havaya kaldırdığında cümlemi tamamlayamadım.

"O zaman düşünme. Sadece harekete geç. O, çok gizemli biri ve taraftarlar onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyor. Bu yüzden, Noel tatilinden önce onu ikna edin."

Aniden göğsümde bir ağırlık hissettim. Sebebi onun sözleri değil -maalesef onlara alışmıştım- istediği şeydi.

Smith ile zaten mecbur olduğumdan fazla çalışmak istemiyordum ve oyuncu profili video serisi için onunla çalışmak tam olarak bunu gerektirecekti. Geçen yıl bunu bir defans oyuncusuyla yaptığımızda sadece oyuncuyla değil, eşiyle de yakınlaşmıştım. Tüm sezon boyunca onları takip etmiştik.

Bütün ekstra zamanımı Smith ile geçirmek zorunda kalmak... Bunu kaldırılabileceğimden pek emin değildim.

Blake dizini yeniden benimkine vururken, "İkna edeceğiz," diyerek ona güvence verdi.

Yalaka.

Tamam, aslında yalaka değildi. Sadece Tori'ye benim kaldıramayacağım gerçeği söylüyordu. Smith'i ikna *edecektik*. Bu terfiyi istiyorsak, etmek *zorundaydık*.

Ve bu, birçok nedenden dolayı berbat bir durumdu.

Tori dikkatini masasının üzerindeki kâğıtlara verdi. Blake ile bunun artık çıkmamız gerektiği anlamına geldiğini biliyorduk.

TEAGAN HUNTER

Ayağa kalkarken sessizce sadece gözlerimizle konuştuk: *Az önce haltlar döndü öyle?*

Tori, Blake'in eli kapı koluna uzandığında tekrar konuşmaya başladığı için ona doğru döndük.

"İkiniz de direktör olmanın ne anlama geldiğinin farkındasınız, değil mi?"

"Şey... evet?"

İç çekip sandalyesine yaslandı. "Bu, takımın medya ilişkilerinin yüzü olacağınız anlamına geliyor. Bu, başkalarına örnek olacak kişi *siz* olacaksınız demek. Dışarıda elden ele dolaşan o kâğıt," derken başıyla ofisi işaret etti. "Sizin için farklı bir şey ifade ediyor, daha fazlasını. Başarılı olma şansını yakalamak istiyorsanız, bunu hatırlamanızda fayda var."

Blake ile bakışlarımız tekrar buluştu, ardından hızlıca başımızı salladık.

Tori tekrar bakışlarını başka yöne çevirince korkmuş bir şekilde ikimiz de ofisten aceleyle uzaklaştık.

"Sen delirdin mi?" Blake koridorun sonuna varıp Tori'nin duyamayacağı bir mesafede olduğumuzda tısladı. "Ondan, sürekli söylediklerini tekrar etmesini istediğine hâlâ inanamıyorum!"

Kısık sesle, "Şok olmuştum!" diye karşılık verdim. "Asla istifa edeceğini düşünmüyordum. Hepimize karşı nefret dolu olmaktan hoşlanıyor."

Blake gülümsedi. "Haklısın. Ama sana bahsedeceğim şey-lenti buydu." Başını iki yana salladı. "Tanrım, Em... Tori'nin masasının üstüne çıkıp seni boğacağını düşündüm. Bu çok kötü olurdu çünkü sana yardım eder miydim, pek emin değilim. Bir çocuğum var ve onlar çok masraflı oluyorlar. Demek istediğim, bu işe ihtiyacım var."

YASAK ATIŞ

“Vay canına, teşekkürler,” diye homurdandım ve yanından geçip son model kahve makinemize doğru ilerledim. Köpür-tülmüş badem sütlü çift *shot* espresso almak için bir düğmeye bastıktan sonra tezgâha yaslandım.

Blake de yanıma gelip aynını yaptı. “İşten bahsetmişken... O terfiyi istemediğimi biliyorsun, değil mi?”

Başımı onaylarcasına salladım, bunu az çok tahmin edebiliyordum. Bu iş fazla zahmetliydi ve bu adam daha şimdiden yeni bebeği ve kocasıyla geçireceği zamanları kaçırdığı için şikâyet ediyordu. “Biliyorum.”

“Ama Smith ile çalışacağımız projede sana yardım edeceğim. Sadece zamanı geldiğinde, tüm takdiri sen alacaksın.”

Smith.

Sadece adını anmak bile bedenimin alev almasına sebep oluyordu.

“Hey, bu kadar endişeli görünme. Her şey harika olacak. Terfiyi alacaksın. Bunun için elimizden geleni yapacağız.”

Anlamıyordu. Endişelendiğim şey terfiyi alamamak değildi. Ben harika bir yöneticiydim ve bu terfiyi hak ediyordum.

Asıl endişelendiğim konu Smith ile çalışmaktı. Çünkü oyuncularla yatmamakla ilgili şu yeni kural vardı ya?

Ben o kuralı çoktan çiğnemiştım.

BÖLÜM 2

İki Buçuk Yıl Önce

Ters gidebilecek her şeyin ters gittiği uzun bir iş gününün ardından, tek istediğinizin eve gidip pantolonunuzu çıkarak kendinize bir kadeh şarap doldurmak ve pizza sipariş etmek olduğu anları bilirdiniz, değil mi?

İşte benim de tam olarak istediğim buydu: Pantolonumu çıkarmak, kendime bir şarap doldurmak, pizza sipariş etmek. Ve hepsinin bu sırayla olması gerekiyordu.

Kesinlikle dairemdeki kapıyı açıp üç yıllık erkek arkadaşımı yan dairede oturan bekâr anneyi becerirken bulmak istemiyordum.

Üstelik bu yetmezmiş gibi... son bir yıldır tek başına baktığı o bebek...

Erkek arkadaşımdandı.

Yani bu, neredeyse birlikte yaşamaya başladığımız andan beri onunla gizlice takıldığı anlamına geliyordu.

Bunu daha önce fark etmediğim için aptalın tekiydim. Onun dairesindeki bir şeyi tamir etmeye gittiği tüm o zamanlar? Sadece iyi bir komşu olduğunu düşünmüştüm. Ona âşık olmakla meşgul olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

YASAK ATIŞ

Peki o kadına, bebeğinin beşiğini kurması için yardım ettiğinde? Sadece onun bebeğin babası etrafta olmadığı için kendini kötü hissettiğini sanıyordum. Kendi çocuğunun mobilyalarını kurduğunu bilmiyordum.

Tüm bunlar arasındaki en kötü şey de neydi biliyor musunuz? O kadından *hoşlanırdım*. Onun bebeğine bakıcılık yapmıştım! Bebek bezi almasına yardımcı olmuştum.

Ne kadar da aptaldım.

Adını Anmak İstemediğim Pislik daireyi bana bırakmayı teklif etmişti ama onlarla yan yana yaşama düşüncesine katlanamıyordum bile.

Tüm bu yaşananlar bana bir işaret veriyor gibiydi; en sonunda küçük kasaba hayatından kurtulmanın ve o, fazlasıyla nefret ettiğim patronumdan uzaklaşmanın zamanı gelmişti. Böylece, banka hesabımdaki az miktardaki birikimle işimden istifa edip Bartlett'a taşındım. Amcamın verdiği olumlu referans sayesinde, güzel bir maaş artışı sağlayan bir sosyal medya yöneticiliği pozisyonu bulabilmişim.

İşte tam olarak bu yüzden bu gece burada, *Slapshots* adlı bir yerdeydim; kutlama yapıyordum.

Tek başıma.

Çünkü en iyi arkadaşım Hollis de dahil olmak üzere tüm arkadaşlarımı geride bırakmıştım.

İşte tam olarak bu yüzden bir cuma akşamı, yalnız başıma bir barda oturuyordum.

Her neyse. En azından son iki haftadır yaptığım gibi evde oturup bir kutu *Ben & Jerry's* dondurmasının içine ağlamıyordum.

*Viski sour** kokteylimden bir yudum alarak etrafa bakındım. Mekânın etrafına dağılmış birkaç küçük grubun yanı sıra barın diğer ucunda büyük bir kalabalık vardı. Müziğin sesi yüksek

* Tatlı, ekşi ve sert tatları dengeli şekilde bir araya getiren bir içkidir.

TEAGAN HUNTER

olmasına rağmen biriyle konuşmak için bağırmamızı da gerektirmiyordu.

Zaten kimseyle konuştuğum da yoktu.

Uzun bir iç çektim. Belki de eve gitmeliydim. Hollis'e bir yalan uydurup tüm zamanımı barda geçirdiğimi söyledim. Farkı asla anlamazdı.

Bar tezgâhının üzerindeki telefonum titredi.

Hollis

Oradan ayrılmayı sakın aklından geçirme.

Şaşkınlıkla etrafıma bakındım, bir an için barın içinde bir yerlerde olabileceğini düşünmüştüm.

Hollis

Ve sen çıldırmadan söyleyeyim, hayır, köşede saklanmıyorum. Sadece seni tanıyorum, Em.

Emilia

Kesinlikle kaçmayı düşünüyordum.

Hollis

Biliyordum.

Hollis

Sadece devam et. Kimseyle tanışmasan bile, bunu başardığını söyleyebilirsin ve bu, bir sonraki seferde işini daha çok kolaylaştıracak.

YASAK ATIŞ

Emilia

BİR SONRAKİ SEFER Mİ?!

Hollis

Evet, bir sonraki sefer. Bir şekilde yeni insanlarla tanışman gerekecek.

Emilia

Gelecek hafta işe başlayana kadar bekleyemez miyim?

Hollis

Peki o zamana kadar ne yapacaksın? Yeni dairene kapanıp kendine mi acıyacaksın? Böyle bir şey olmayacak. Eğer orada olsaydım (biliyorum, biliyorum, ORADA DEĞİLİM), şimdi şehirde eğleniyor olurduk, barları dolaşarak sevişebileceğin birini bulmaya çalışırdık.

Hollis

Yani, senden yapmanı istediğim şey bu. Dolaş. Seviş. AAlP'yi (bu ismi sadece pislik olarak kısaltmayı öneriyorum) unut. Bir geceliğine (belki şanslıysan iki) dünyanı sarsacak birini bulup güçlü bir kadın ol. Gerçi zaten öylesin.

Hollis

Eskisinin yerine yeni bir sık bul.

Haklı olduğunu biliyordum. Bir geceyi daha kendimi dondurmaya gömerek ve ağlamama neden olan filmleri izleyerek kolayca geçirebilirdim ama beni sevmeyen bir adam için neden

TEAGAN HUNTER

boşuna kalori alıp enerji harcayacaktım ki? Onun bana kötü davranması, benim de kendime kötü davranmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Bunu ne kadar çabuk fark edersem, kendim olmaya o kadar çabuk dönebilirdim.

Emilia

Önerin kabul edildi.

Emilia

Sen kazandın. Kalacağım.

Hollis

İşte benim kızım!

Hollis

Şimdi, omuzlarını geriye çek, çeneni yukarı kaldır ve... bekle, yanında biri oturuyor mu?

Emilia

Yanımda bir kız var (güzel ama kızlar ilgimi çekmiyor) ve diğer yanımdaki sandalye de boş.

Hollis

Güzel. Yanına oturan ilk erkekle flört edeceksin.

Emilia

Gerçekten ilk oturanla mı?

YASAK ATIŞ

Hollis

Evet. İstisna yok. Eğer tıpın değlise, bunu bir tür pratik olarak düşün.

Emilia

Tamam. Bunu yapabilirim.

Hollis

BUNU BAŞARABİLİRSİN!

Hollis

Eğer biriyle eve gidersen...

Emilia

Konumumu seninle paylaşacağım. Biliyorum, anne.

Hollis

Seni seviyorum.

Emilia

Ben seni daha çok seviyorum.

Telefonumu bar tezgâhına geri koydum.

İşte tam olarak o anda yanıma birinin oturduğunun farkına vardım.

Dikkati kesinlikle bende değildi; bakışları tamamen elindeki boş bardağa odaklanmıştı. Yaşı biraz büyüktü; şakaklarındaki ve sakalındaki koyu saçların arasından birkaç gri tel görünüyordu.

Bronzlaşmış bir teni ve burnunda bir iki kez kırılmış gibi duran bir çıkıntı vardı. Kaşının üzerinden geçen bir yara izine sahipti ve şu anda gerçekten ona doğru uzanıp parmağımı o izin üzerinde gezdirmek istiyordum.

Kaşındaki bu kusura ve kalın dudaklarını aşağı çeken somurtuşuna rağmen hâlâ yakışıklıydı.

Yanına oturan ilk erkekle flört edeceksin. İstisna yok. Eğer tipin değilse, bunu bir tür pratik olarak düşün.

Derin bir nefes alıp harekete geçmeye karar verdim.

“Biliyor musun, annem her zaman eğer bir adam bu kadar derin bir şekilde somurtuyorsa bunun iki anlamı olduğunu söylerdi: Ya kalbi kırılmıştır ya da aleti çalışmıyordur.”

“Pardon?”

“Sadece onun söylediklerini tekrar ediyorum, hepsi bu.”

Ona doğru döndüm, kehribar rengi gözlerine baktığımda neredeyse nefesim kesiliyordu.

Ah... bu adam... *Kesinlikle* benim tipimdi.

Dilim kuruyan dudaklarımın üzerinde gezinirken ona olan ilgimi saklamaya çalışmamıştım bile.

“Ama ben ikinci seçeneğin doğru olmadığını düşünüyorum.”

Koyu renk kaşlarından birini kaldırdı. “Öyle mi?”

“Evet.” Elimi ona doğru uzattığımda terli olmadığını umuyordum. *Şu anda ne halt ediyordum böyle?* Güvensizliklerimi bir kenara iterek, “Ben Emilia. Ve sen de?” dedikten sonra sorumu tamamlamasını bekledim.

Sıkıp sıkılmaması gerektiğinden emin değilmiş gibi uzattığım elime baktı. En sonunda avucunu benimkiyle birleştirdiğinde, sırtımdan aşağıya doğru ilerlemeye çalışan ürpertiye bastırmak zorunda kaldım.

“Smith.”

BÖLÜM 3

“**D**ostum, sıçıyormuş gibi görünüyorsun.” Bir parmağını kaşıma, yirmi altı yaşındayken aldığım yara izinin tam üstüne bastırdı. “Kaşlarını çatmayı kes. Daha fazla kırışacaksın, yaşlı adam.”

“Bana dokunmayı kes, çaylak.” Elini itip bakışlarımı yanımda oturan sinir bozucu aptala çevirdim.

Gözlerini kısıp gururlu bir şekilde göğsünü kabarttı. “Artık çaylak değilim.”

Pekâlâ, Miller ligdeki en yetenekli ellere sahip sağ kanat oyuncusuydu ve birkaç yıldır Carolina Comets takımındaydı. Teknik olarak bir çaylak olmasa da hâlâ bir acemi gibi davranıyordu.

Yine de onu suçlayamıyordum. Onun yaşındayken ben de aynı aptalca şeyleri yapıyordum. Partilere gidip kolumda her zaman farklı bir kadınla geziyordum. Bunlar adeta NHL’e geçişin doğal bir parçası gibiydi.

Ancak artık otuz sekiz yaşındaydım ve bu saçmalıklar için fazlasıyla yaşlıydım.

“Benimle kıyaslandığında, sen paten kaymaya daha dün başlamış gibisin.”

Homurdandı. “Sanırım seninle kıyaslandığında, bu ligdeki neredeyse herkes dün paten kaymaya başlamış, Apple.”

Apple. Hem sevdiğim hem de nefret ettiğim bir lakaptı.

Seviyordum çünkü takım arkadaşlarım için oyun kurma yeteneğimi ve yıllar içinde biriktirdiğim asist sayısıylâ NHL tarihinde üst sıralarda aldığım yeri temsil ediyordu.*

Ama bir yandan da nefret ediyordum çünkü Apple lakabı sadece asistlerimi temsil etmiyordu. *Granny Smith Apple’i* **da temsil ediyordu. Sanki bu konuda kahrolası hiçbir şey bilmiyormuşum gibi yaşlı olduğumu da kastediyorlardı.

Sevdiğim oyunu kaybetme korkusu yeniden içime sızdı. Bu hissi kaç kez kovmama rağmen geri gelmenin bir yolunu buluyordu. Comets ile sözleşmemin sonu gittikçe yaklaşıyordu. Bu sezonun sonunda sözleşmesi olmayan serbest bir oyuncu olacaktım ve yaşım nedeniyle takımın benimle tekrar bir sözleşme imzalamaması muhtemel bir olasılıktı.

NHL’deki zamanımın sona ermek üzere olduğundan korkmadığımı söylemek yalan olurdu. Ayrıca bu, Stanley Kupası’nı tekrar kaldırma şansımın gün geçtikçe azaldığı anlamına da geliyordu. Bu iki gerçekte de nasıl yüzleşeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Şanslı olduğumun farkındaydım. NHL’e gelmek *ve* orada kalmak -özellikle de benim kaldığım kadar uzun bir süre- hayatta bir kez yaşayabileceğiniz bir şanstı. Üstelik bir de Stanley Kupası’nı kaldırmak? Lanet olası derecede imkânsız gibi bir şeydi.

* Apple kelimesi Türkçede elma anlamına gelse de *Apple* lakabı buz hokeyince asist anlamına gelen terimdir. Başarılı asistleriyle tanınan bir oyuncuya, takım arkadaşlarını skora yönlendirme yeteneğinden dolayı “Apple” lakabını verebilir.

** “*Granny Smith*,” yeşil, ekşi ve dayanıklı yapısıyla bilinen bir elma türüdür. Aynı zamanda “Granny” kelimesi, yaşlıları ifade eden bir terim olduğu için burada yaşa yönelik esprili bir ima taşımaktadır. Yani “Granny Smith Apple” lakabı, hem oyuncunun tecrübesine gönderme yapıyor hem de onun ligde eskidiğini ima ederek bir tür yaşlılık şakası olarak kullanılıyor.

YASAK ATIŞ

Bir kez bunu başarmıştım ama tekrar yapmak istiyordum. Hem de *fazlasıyla* istiyordum.

İşte bu yüzden, bu yıl dikkatimi dağıtacak herhangi bir şeye tahammül edemezdim. Tek odak noktam hokeydi. Önemli olan tek şey, *her zaman* önemli olan tek şey buydu. Tamamen dürüst olmam gerekirse, hokeye biraz fazla önem vermiş bile olabilirdim. Zamanımın hepsini oyunuma adamıştım. O yüzden, adil bir mücadele vermeden buradan gitmem imkânsızdı.

“Cidden, adamım. Bu boktan bakış da ne anlama geliyor? Coşkulu olman gerek. Hokey oynuyoruz!”

Miller omzunu benimkine vurdu, itiraf etmek istemesem de gülüşü gerçekten bulaşıcıydı.

Kendi sahamızda oynadığımız beş maçlık bir serimiz vardı ve şimdiye kadar her oyunu kazanmıştık. Kısa Noel tatilinden önce geriye sadece iki maçımız kalmıştı, ardından eleme maçları için yoğun tempoyla çalışmaya başlayacaktık. Kendi sahanızda kendi taraftarlarınızın önünde oynamak gibisi yoktu, özellikle de kazandığınız zamanda. Bir numaralı destekçilerinizin kazanmanız için tezahürat yapıp alkışlamasının coşkusu eşsizdi. Birçok nedenden dolayı deplasmanda olmaktansa kendi sahamızda oynamayı tercih ediyordum çünkü asıl motivasyon taraftarlardan geliyordu.

“Sadece odaklanmaya çalışıyorum.”

Başını salladı. “Anladım.”

Aslında anlamıyordu. Hâlâ gençti. Herhangi bir sakatlık yaşamazsa, önünde daha çok ama *çok* yıl vardı. Peki ya benim? Başka bir takıma bir yıllık sözleşmeyle transfer edilmem ya da hiç teklif almamam an meselesiydi ve bunun farkındaydım.

Bazı oyuncuların başka takıma geçme konusunda bir problemi olmadığını biliyordum -çünkü ne pahasına olursa olsun oynamak istiyorlardı- ama benim istediğim bu değildi.

Sevmediğim bir takımda oynamaktansa, sevdiğim takımdayken kariyerimle vedalaşmayı tercih ederdim. Çok fazla iyi oyuncunun, yetenekli bir oyuncu olarak hak ettikleri değeri görmedikleri bir takımla yollarını birleştirdikleri için bir kenara itildiğini ve tüm başarılarının toz olup uçtuğunu görmüştüm.

Bunun benim başıma gelmesine izin vermeyecektim. Unutulmuş bir efsane olmak istemiyordum.

“Yaşlı adamı rahat bırak, Miller,” diye seslendi kalecimiz. “*Wheel of Fortune** az önce bitti. Yatma saati geldi.”

Bakışlarımı ukala küçük pisliğe çevirdim. Takıma geçen yılın sonunda katılmıştı ve dürüst olmak gerekirse tam bir pislikti. Kendini olduğundan kahrolası şekilde daha büyük gösterdiği kesindi.

Ama gerçekten iyiydi. *Kahrolası derecede* iyiydi. Bu yıl Stanley Kupası’nı kazanabilmemiz için muhtemelen en büyük şansımız oydu. Gerçi geçen yıl kötü kaleci sebebiyle kaybetmediğimiz kesindi.

“Beni kurtarmaya gelmene ihtiyacım yok, Greer.”

Alaycı bir şekilde güldü. “Sanırım *teşekkür ederim* demek istedin.”

Tüm ekipmanlarını giymiş ve gitmeye hazır bir şekilde banktan kalkıp diğer çocuklara katılmak üzere koridora doğru ilerlerken sırtına delici bakışlarımı diktim.

“Vay canına.” Miller kısık sesle ıslık çaldı. “Bu adam gerçekten sıra dışı.”

Ona, onun da *sıra dışı* biri olduğunu, sadece pek de aynı türden olmadığını söyleme gereği duymadım.

Miller ayağa kalktıktan sonra omzuma vurdu. “Pistte görüşürüz.”

* Yaşça büyük izleyiciler arasında popüler olan bir yarışma programı.

YASAK ATIŞ

Soyunma odasından en son ben çıkıyordum. Her zaman öyle yapardım ve bunu yapmaya her zaman devam edecektim. Bu benim rutinimdi. Batıl inanç gibi olmasa da sadece beni rahatlatan bir alışkanlıktı. Etrafta kimse yokken kafamı toplamak için kendime zaman ayırmayı seviyordum.

Yaptığım şey buydu. Nefes alıyor, sonra veriyordum. *Al, bırak.* Rahatla ve tekrar yap.

Tam maç öncesinde girmeyi sevdiğim o sakin ruh haline ulaşmak üzereyken bir tıklama duydum. Ardından, “Lanet olsun,” diye bir mırıldanma sesi geldi.

Başımı hızla kaldırıp maç öncesi görmek isteyeceğim en son kişiyi, dikkatimi dağıtmadan bir sezon geçirmek istiyorsam uzak durmam gereken tek kişiyi gördüm.

“Üzgünüm,” dedi sessizce. O tatlı sesi fazlasıyla tanıdık-tı. Önünde birleştirdiği elleriyle oynarken benimle yalnız kalmaktan rahatsızmış gibi görünüyordu. “Ben, şey, seni rahatsız etmek istememiştim. Odanın boş olduğunu sanıyordum.” Telefonunu kaldırdı. “Biraz içerik çekmem gerekiyor.”

“Seni buraya *amcan* mı gönderdi?”

Neden sözlerimde öfke dolu bir tını vardı bilmiyordum.

Hayır... aslında bu bir yalandı. Sebebini oldukça iyi biliyordum. O, sahip olmak istediğim ama asla sahip olamayacağım her şeyin özetiydi ve bundan nefret ediyordum.

Yüzündeki rahatsızlık ifadesi kayboldu ve yerine, daha az cesur olan adamları korkutacak türden bir öfke geldi. “Kimseden emir almaya ihtiyacım yok.”

Bu söylediğine herhangi bir tepki vermemeye çalıştım çünkü ikimiz de benden emir almayı ne kadar *sevdiğini* biliyorduk.

Odanın içine doğru ilerleyip bazı ekipmanların fotoğraflarını çekmeye başladı, beni tamamen görmezden geliyordu. Muhtemelen sosyal medya için bir şeyler çekiyor olmalıydı.

Burada oturduğum sırada gözlerimi ona dikip bakmamam gerektiğini biliyordum; özellikle de çıkmam gereken bir maç varken... Koridorda takım arkadaşlarım maç öncesi rutinlerini yaparken ve tünele çıkmaya hazırlanırken...

Ancak yine de bakıyordum.

Bakışlarımı onun uzun, biçimli bacaklarından sanki sahip olduğu tek kıyafetler bunlarmış gibi kalçasını sımsıkı saran eteğine kaydardım. Ardından yukarı doğru çıkıp göğüslerinin kıvrımlarını görmeme yetecek kadar açık düğmeleri olan bluzune, oradan da şu anda işine odaklandığı için dişlerinin arasına sıkıştırdığı dolgun dudaklarının mükemmel kıvrımına geçtim.

O, gerçekten mükemmeldi ve bu büyük bir sorundu.

Sorundu çünkü onun nasıl hissettirdiğini... tadının nasıl olduğunu biliyordum.

Ona dokunmamın üzerinden iki buçuk yıldan fazla zaman geçmişti ama nedense daha dün yaşanmış gibi hissediyordum. Onu tekrar benim yapma isteğim, ondan uzak durmaya ne kadar çabalarsam çabalayayım, hiç azalmamıştı.

Bana doğru biraz daha yaklaştı. Bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyordum ama ben kahrolası şekilde farkındaydım. Attığı her adımda taze vanilya ve lavanta kokusunu alıyordum. Ona uzanıp dokunmak istemediğimi söylesem yalan söylemiş olurdu.

Ama bunu yapamazdım.

Bu kahrolası şeyi *gerçekten* yapamazdım.

Başımı iki yana sallayıp banktan kalktım; azarlanmadan ya da sonradan pişman olacağım bir şey yapmadan önce maça gitmek için buradan çıkmam gerekiyordu.

Ayağa kalktığım anda hızla arkasını döndü ve ne kadar yakın olduğumuzu fark etti. Geriye doğru tereddüdü bir adım attı, ayağımda patenlerim varken neredeyse iki metreden uzun

YASAK ATIŞ

olduğum için onu suçlayamazdım. Yine de bu, hoşuma gittiği anlamına gelmiyordu.

Hareketine ona doğru bir adım atarak karşılık verdim. Yutkunup başını kaldırdı, o güzel kızıl saçları sırtına dökülürken şaşkınlıkla açtığı gözleriyle yukarı doğru baktı.

Yumruğumun etrafına doladığımda harika duran o saçları... Beni öldüren o gözleri...

Ona doğru bir adım daha attım.

“S-Smith...”

Söyleyebildiği tek şey buydu.

“Ah, işte buradasın.” Sosyal medya yöneticilerinden biri olan Blake odaya girdi, neyi böldüğünün farkında bile değildi.

Ona gerçekten teşekkür etmeliydim çünkü yapmak üzere olduğum ve asla tekrarlamamamız gerektiği konusunda anlaştığımız bir aptallığı yapmamı engellemişti.

“Smith, aradığımız adam sensin. Emilia sana oyuncu profili video serisine katılıp katılmayacağını sordu mu?”

Bakışlarımı Emilia’ya çevirdiğimde şu anda Blake’i öldürmek istiyormuş gibi göründüğünü fark ettim. O adamı ben de öldürmek istiyordum ama benim sebeplerim başkaydı.

Oyuncu profili denilen şeyi kesinlikle *yapmayacaktım*.

İlk olarak, kimsenin benim işime burnunu sokmasına gerek yoktu. İkinci olarak da, bunu yapmak *istemiyordum*. Profesyonel bir hokey oyuncusunun hayatının perde arkasını görüntülemeye çalışmak için birinin kamerayla peşimde dolaşmasını istemekten daha önemli işlerim vardı.

Emilia, “Blake!” diye tıslasa da adam onu umursamadı.

Blake bana bakarken, “Lütfen katılacağını söyle,” dedi. “Çünkü taraftarlar oy verdi ve istedikleri kişi sensin.”

Geçen yıl defans oyuncularımızdan biri ve ailesi hakkında bir video serisi yapmışlardı. Taraftarların buna bayıldığını

biliyordum ama bunun sebebinin oyuncu profilinin onlara her şeyi görme fırsatı sunması olduğunu düşünmüştüm; eşini, çocuklarını... Her şeyi nasıl dengeleyebildiğini görebilme şansları olmuştu.

“Beni mi istiyorlar?”

Blake kahkaha attı, muhtemelen bu kadar lanet derecede şaşırmış olmama gülüyordu. “Evet. Sanırım o sessiz, gizemli havan onları meraklandırıyor.”

Meraklandırıyor mu? Sanırım meraktan deliriyorlar demek istiyordu.

Ama yine de, işin içinde olmayıp her şeyin nasıl işlediği konusunda meraklanmayı anlıyordum. NHL’de oynamıyor olsaydım, muhtemelen burada olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için can atardım.

Yine de neden *ben*? Takımımızdaki tüm oyuncular arasından neden beni seçmişlerdi? Ben lanet derecede sıkıcı biriydim. Diğerlerine göre yaşıyordum. Bekârdım, skandal yaratacak bir geçmişe sahip değildim. Ailem yoktu ve tek arkadaşlarım takımdaydılar.

Demek istediğim, tekrarlamam gerekirse... *neden ben?*

Bakışlarımı Emilia’ya çevirdim. Şaşırtıcı bir şekilde yoğun bakışlarıma rağmen gözlerini benden kaçırmadı.

Bu iş onun başının altından mı çıkmıştı? Çünkü bu, aramızdaki *birbirini görmezden gel ve hiçbir şey olmamış gibi davran* anlaşmasını kesinlikle ihlal ediyordu.

Birlikte geçirdiğimiz hafta sonunu tekrarlamayı her ne kadar çok istesem de bu olmayacaktı.

Olamazdı.

O, birçok nedenden dolayı yasak bölgeydi ve bu yüzden onların beni içine çekmeye çalıştıkları küçük projeden uzak duracaktım.

YASAK ATIŞ

Blake parlak gülümsemesiyle, “Eh, ne diyorsun?” diye sorduğunda dikkatimi Emilia’dan kendine çekti. “Bize biraz peşinde dolaşmamız ve birkaç görüntü almamız için izin vermeye ne dersin?”

“Hayır.”

Gülümsemesi soldu, sanki gerçekten sadece bir gülümsemeyle beni ikna edebileceğini düşünüyor gibiydi. “Taraftarlar için bile mi olmaz?”

“Olmaz. Şimdi izin verirsiniz, kazanmam gereken bir maç var.”

Blake’in dudakları daha fazla şey söylemek ister gibi aralandı ama duymak istemiyordum.

Patenlerimin üzerinde dönüp tünele doğru yönelmeden önce Emilia’ya son bir bakış attım. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ama sorun değildi. Zaten kendimi de hayal kırıklığına uğratiyordum.

Çünkü ondan uzak durmam gereken bütün sebeplere rağmen hâlâ onu istiyordum.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 4

İki Buçuk Yıl Önce

"**B**iliyor musun, annem her zaman eğer bir adam bu kadar derin bir şekilde somurtuyorsa bunun iki anlamı olduğunu söylerdi: Ya kalbi kırılmıştır ya da aleti çalışmıyordur."

Yanımda dirseklerini barın üzerine dayamış bir şekilde oturan kadına gözücuyla baktım. Sanki az önce aletimin çalışmadığını ima eden o değilmiş gibi bir eliyle *viski sour*'a benzeyen içkisini karıştırıyor, diğer eliyle ise kulağındaki küçük halka küpelerle oynuyordu.

Üzerinde zeytin yeşili askılı bir bluz ve ayağa kalktığı anda bedenini saracağından emin olduğum bir kot pantolon vardı. Dağınık koyu kırmızı saçları sırtının neredeyse ortasına kadar uzanan bir atkuyruğu yapılmıştı. Bu saç modeli, ağzını sikimle doldururken yumruğuma doladığımda gerçekten muhteşem görünecek türdendi.

Anında kendimi toparladım, tanımadığım kadınlar hakkında böyle şeyler düşünmemeliydim.

"Pardon?"

"Sadece onun söylediklerini tekrar ediyorum, hepsi bu." Soluk renkteki, çillerle kaplı omzunu silkip taburesinde dönerek bana baktı. Parlak yeşil gözleri irkilmeme sebep oldu.

Bakışlarını vücudumda gezdirdi, gördüklerini beğendiğini belli edencesine altdudağını yaladı. “Ama ben ikinci seçeneğin doğru olmadığını düşünüyorum.”

Yüzünde beni tanıdığına dair bir iz olmamasına rağmen net bir duygu vardı; av peşindeydi.

Ve ben onun avı olmayı isteyebilirdim.

O çok gençti, benim için kahrolası derecede gençti. Muhtemelen aramızda en az on beş yaş fark vardı ve onun gibi biriyle takılmak bana uygun değildi.

Ama o bana böyle bakarken kendimi durduramıyordum.

Kendini tanıttıktan sonra elimi onunla birleştirdim. “Smith.” Bir yandan da başparmağımla elinin arkasını okşuyordum. Ellerimiz hâlâ birbirine kenetlenmiş haldeyken ona doğru eğildim. Geri çekilmedi. Tam aksine, bana daha da yaklaştı. “Ve seni temin ederim, *Emilia*, aletim gayet iyi çalışıyor.”

Adını söylediğimde burun delikleri genişledi. “Bunu bilmek güzel.”

“Öyle mi?”

Başını salladı, ardından taburesinde arkasına yaslandı. Bardağını dudaklarına yaklaştırdı ve gözlerini benden ayırmadan dilini pipetin etrafında gezdirdi.

Evet, haklıydım. Av peşindeydi ve beni avı olarak seçmişti.

Sorun değildi. Oyununa dahil olacaktım.

“Pekâlâ, Emilia. Buraya sık gelir misin?”

“Ne kadar klişe bir soru.” Başını iki yana sallayıp içkisini bitirdi. “Hayır, ilk kez geliyorum. Burada yeniyim, şehre yeni taşındım.”

“Biliyor musun, yabancılara şehirde yeni olduğunu söylememelisin. Eğer kötü biri olsaydım, bunu bir davet olarak algıladım.”

“Ne daveti?”

“Sana kötü şeyler yapma daveti.”

Yine bana doğru eğildi. “Ya bana kötü şeyler yapmanı istiyorsam?”

Şimdi burun delikleri genişleyen kişi bendim, sözleri doğrudan çalıştığını çok iyi bildiğim -Tanrıya şükürler olsun- sikime doğru hücum etmişti.

“Tehlikeli bir oyun oynuyorsun.”

“Hımm,” diye mırıldanıp dilini tekrardan dudaklarının üzerinde gezdirdi. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. “Bunu istiyorsam, hâlâ tehlikeli sayılır mı?”

Rod tam da o anda gelmeyi seçerek Jim ve kola karışımı içeceğimi önüme bırakıp aramızdaki büyüğü bozdu.

Bakışlarını Emilia’ya çevirerek sessizce başka bir içki daha isteyip istemediğini sordu.

Onun yerine cevap verdim. “Bir tane daha alacak.”

Miller’ın birası beklemek zorunda kalacaktı çünkü şu anda Emilia’dan uzaklaşmam söz konusu bile değildi.

Kocaman bir sırtış dolgun dudaklarına yayıldığında Rod’a döndü. “Bir *viski sour*, lütfen.”

Rod başını sallayıp içkisini hazırlamak için döndü.

“Peki, şehre yeni taşınan Emilia; buraya kadar seni ne getirdi?”

Birden ruh hali değişti, omuzları hafifçe düştü ve o hayat dolu yeşil gözlerindeki parlayan ışıltı söndü.

Rod yeni içkisini önüne koyup uzaklaştığında Emilia’nın parmakları sanki elleriyle yapacak bir şey arıyormuş gibi anında pipete sarıldı.

“Ben... şey... hava değişikliğine ihtiyacım var.”

“Ah. Demek kötü bir ilişkiden çıktın.”

Gülüp içkisinden büyük bir yudum aldı. “O kadar mı belli oluyor?”

Omuz silktim. “İnsanları okumakta iyiyimdir.”

Bu, buz üstünde geçirdiğim uzun yılların kazandırdığı bir yetenektir. Aynı zamanda Stanley Kupası’nı kaybetmenin

YASAK ATIŞ

böylesine kötü hissettirmesinin de bir başka nedeniydi. Diğer takımı daha iyi analiz edebilmeliydim, hamlelerini önceden görebilmeliydim ama yapamamıştım ve o yüzden kaybetmiştik.

Ancak şu anda buna kafa yormak istemiyordum, özellikle de karşımda böyle güzel bir kadın otururken.

“Ne oldu?” diye sordum.

Uzun, hüznünlü bir iç çekti. “Klasik hikâye. Kız bir erkeği sever, erkek de ona onu sevdiğini söyler ve birlikte yaşamaya başlarlar. Her şeyin yolunda olduğunu düşünürsün, hatta belki evliliğe doğru gittiğinizi sanırsın. Fakat tüm bunlar olurken adam yan komşun olan kadınla yatmaya başlar, ondan bir çocuğu olur ve sen bunu, adam sehpanın üstünde onu becerirken basana kadar öğrenmezsin.” Alaycı bir kahkaha attı. “O sehpayı nasıl kırmadıklarını hâlâ anlamış değilim. Adamın favorisi sert ve ritmik hareketlerdi, gerçi bu konuda hiç iyi değildi.”

“Bir dakika... Yan komşudan çocuğu mu oldu?”

“Evet.”

“Ve seninle ilişkisini sanki hiçbir şey yokmuş gibi devam mı ettirdi?”

“Aynen. Hiç evde olmadığım için bunun benim suçum olduğunu iddia etti. Yatakta biraz daha vakit geçirmek için çaba gösterseydim başkasına gitmeyeceğini ve onun yanında daha çok olmam gerektiğini söyledi.”

“Bu kişi hâlâ hayatta mı?”

“Maalesef.” Yüzünü buruşturdu. “Bunu söylememem gerekirdi. Uygunsuz oldu.”

Yaptığı onca şeye rağmen ona karşı bir nebze merhamet hissedebilmesi... bunun içimde tarif edemediğim bir his uyardırması oldukça ilginçti. O, gerçekten iyi bir insandı. Benden daha iyi olduğu kesindi. Ben olsam o adamın yüzünü kanlar içinde bırakır ve yine de durmazdım.

Ne tür bir şerefsiz böyle bir şey yapardı? Kim birine böyle lanet şeyler söylerdi?

Benimle flört ederken yüzünde beliren o tatlı gülümseme gitmiş, yerini benimkiyle yarışacak bir somurtkan ifade almıştı. Gülümsediğini tekrar görmek istiyordum.

“O yüzden mi bu akşam buradasın? Onu unutmaya mı çalışıyorsun?”

Başını aşağı yukarı doğru salladı, bu hareketiyle çözmek için can attığım saçları bir anlığına sallanmıştı. “Arkadaşıma, artık kanepede oturup *pislik* herif için üzülmeceğime dair söz verdim.”

“Pislik?”

“Ona böyle sesleniyoruz. Hollis, onun adının kullanılması-nı hak etmediğini söylüyor.”

“Hımm. Haklıymış.”

“Peki ya sen neden buradasın? Otururken çok keyifli görünmüyor, somurtuyordun.”

“Seninle aynı sebepten, kalp kırıklığını aşmaya çalışıyorum.”

Bu tamamen yalan sayılmazdı. Kalbim kırıktı. Ancak bunun sebebi bir kız değil, başka bir tür sevgiydi: Hokey.

“Eh, şu halimize bak.” İçkisini karıştırırken kaşlarını daha çok çatı. “Bir elmanın iki yarısı gibiyiz.”

Aramızda bir sessizlik oluştu ama rahatsız edici türden bir sessizlik değildi. Daha çok ikimizin de burada neler olduğunun ve bu gecenin kaçınılmaz sonunun farkına vardığı türdendi.

Tam o anda bana döndü ve gülümsemesi yeniden yüzünde belirdi. “Buradan gitmek ister misin, Smith?”

Böylece oradan ayrıldık.

Onu bardan dışarı çıkarıp *Uber* çağırmak için telefonumu cebimden çıkardım. Araç bekletmeden hızlıca geldiğinde arka koltuğa geçtik. SUV’nin koltuğunun arkasına kolumu uzatarak telefonumu tekrardan cebime soktum ve Emilia’nın kendi

YASAK ATIŞ

telefonunda bir şeyler yapmasını izlemeye başladım. Saçları hafifçe koluma değiyordu ve bu temasın bile aletimin zonklamasına sebep olduğunu söylemenin beni tamamen çıldırmış gibi gösterdiğinden emindim.

Bir kadını eve götürmeyeli çok fazla zaman olmuştu. Uzun süredir bu kadar aceleci hissetmemiştim ve kahrolası derecede uzun süredir kontrolü elimden böyle bırakmamıştım.

“Bana baktığını hissediyorum,” dedi alçak sesle.

“Nereye gittiğimizi birine mi söylüyorsun?”

“Evet.”

“Aferin kızıma.”

Sözlerim üzerine yutkundu, bacaklarını sıkıca birleştirdiğini fark etmemek imkânsızdı.

“Ama endişelenmiyorum.” Telefonunu taşıdığı küçük çapraz çantasına koydu. “Seninleyken değil.”

Kendimi durduramadan parmaklarımı saçlarına doladım ve birkaç tutamını yakaladım. Hafifçe çektiğimde dudakları aralandı. Saçlarını gerçekten istediğim gibi yumruğuma dolasam ne yapacağını merak ediyordum. İnler miydi? Durmam için yalvarır mıydı? Daha sert çekmemi mi isterdi?

“Neden?” diye sordum.

“Bilmiyorum... Fakat içimden bir ses bana seninle güvende olduğumu söylüyor.”

Körü körüne bir yabancıya bu kadar güvendiği için onu azarlamak istiyordum. Şoföre geri dönmesini söyleyip onu güvende olduğu bara geri götürmeliydim. Yapmam gereken bir sürü şey olmasına rağmen yapmamam gereken tek şey onu kendime çekip dudaklarına yapışmaktı.

Ama yine de yaptım... O da buna izin verdi.

İçimden bir ses bu gece yapacaklarımızın beni mahvedeceğini söylüyordu.

BÖLÜM 5

Smith'i ikna etmenin zor olacağını biliyordum ama *bu kadar* zor olacağını düşünmemiştim.

“Pekâlâ... Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa her zamankinden daha mı huysuz?” Blake onun arkasından bakarken başını iki yana salladı. “Vay canına. Bu adamın seks yapmaya ihtiyacı var ya da onun gibi bir şeye.”

“Blake!” Kimsenin onu duymadığından emin olmaya çalışarak etrafa bakındım. Ancak bu gereksizdi. Burada sadece ikimiz vardık, tıpkı biraz önce sadece Smith ve benim yalnız olduğumuz gibi.

Onunla yalnız olmak tehlikeliydi, bunu biliyordum. Onu gördüğüm anda gitmem gerekirdi. Ama gitmemiştim. Yapmam gerektiğini bildiğim halde riske girmiştim.

İlk olarak, o benden on yaş büyüktü ve hayatlarımızın tamamen farklı noktalarındaydık. Ben, uzun yıllar boyunca sürdürmeyi planladığım bir kariyerin henüz başındaydım. O ise NHL kariyerinin her an sona erebileceği bir dönemdeydi.

İkincisi, o benim amcamın oyuncusuydu.

Ve son olarak, oyuncularla ilişki kurmamakla ilgili sinir bozucu bir kural vardı. Yani o, tamamen yasaktı... *Hem de onu zaten bir kez elde etmiş olmama rağmen.*

YASAK ATIŞ

“Ne var?” Omuz silkti. “Bu doğru. Her zaman huysuzdu ama kahretsin, bu hali şimdiye kadar gördüklerimin en kötüsüydü. Adrian Rhodes ile çalıştığımızı düşünürsek bu oldukça dikkat çekici.”

Kahkahamı engelleyemedim çünkü haklıydı. *Canavar* lakabıyla tanınan Adrian Rhodes’un ne kadar huysuz olduğunu herkes bilirdi. İyi gününde bile Smith’ten daha kötü olabilirdi ancak onu suçladığımı söyleyemezdim. Çok uzun zaman önce buzda yaşadığı bir kaza sebebiyle yüzünde uzun, kötü bir yara izi kalmıştı. Bu, istenmeyen bir sürü dikkati onun üstüne çekiyordu. Aslında huysuzluğu bir tür savunma mekanizmasıydı.

Blake, “Belki *sen* nazikçe rica edersen kabul eder,” diye öneride bulunduğunda hâlâ ekipmanların fotoğraflarını çekmeye devam ediyordum. Instagram için soyunma odasının *öncesini*, *sonrasını* ve *kamera arkasını* çekiyorduk. Ayrıca şu anda tek istediğim bunları bir an önce bitirip maçı izlemeye gitmekti.

“Benim sormam neyi değiştirebilir ki?”

“Bilmiyorum. Seni benden daha çok seviyor gibi görünüyor. Bana hep kaşlarını çatarak bakıyor.”

“O, *herkese* kaşlarını çatarak bakıyor.”

“Sen hariç.”

Sözleri bir an için duraksamama sebep olsa da hemen bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırdım. Neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Smith bana, diğerlerine baktığından daha farklı bir şekilde bakmıyordu.

Blake’in varsayımını görmezden gelerek son bir fotoğraf daha çektim ve ona döndüm. “Sanırım şimdilik ihtiyacımız olan her şey tamam. Hadi maçı izlemeye gidelim.”

Bir an için gözlerini kıstı, başka bir şey söylemek istiyor gibi görünüyordu ama bundan vazgeçti. Ardından o parlak gülümsemesi yüzüne yayıldı.

TEAGAN HUNTER

“Buzun üstünde son hızda uçarak ilerleyen seksi hokey oyuncularını izlemek mi? Ben varım.”

En sonunda aşağı inebildiğimde Comets ikinci periyodun beşinci dakikasındaydı. Genelde maçları izleme fırsatı bulduğumda diğer çalışanlarla birlikte üst sıradan izlerdim. Ama bu gece Hollis, kız kardeşi Harper ile buradaydı. Harper da takımın savunma oyuncularından biri olan Collin Wright ile evliydi.

“Ah, yaşasın! Geldin!” Hollis yanındaki koltuğa oturduğum anda neredeyse çığlık atarak konuştu. Kollarını boynuma doladı ve iki gün önce görüşmüş olmamıza rağmen yıllardır beni görmüyormuş gibi sıkıca sarıldı.

Kuzey Carolina’nın batısından buraya ilk taşındığımda üzgündüm. Sadece kırık kalbim yüzünden değil, aynı zamanda da ilkokuldan beri ayrılmadığım en yakın arkadaşımı geride bırakıyor olmak da beni üzmüştü.

En son beklediğim şey, iki yıl sonra Hollis’in peşimden buraya gelmesi ve takımın kaptanından hamile kalmasıydı.

Elimi şişmiş karnına koyarak, “Benim küçük kızım nasıl?” diye sordum.

Henüz bebeğin cinsiyetini bilmiyordu ama ben kesinlikle kız olacağını düşünüyordum. Lowell bilmesine rağmen tahminimin doğru ya da yanlış olduğuyla ilgili hiçbir ipucu vermiyordu.

Güldü. “Tabii ki önce bebeği soracaksın.” Elini benimkinin üstüne koyup hafifçe sıktı. “Biz iyiyiz. Sadece birisi bugün biraz yaramazlık yapıyor.”

“Sen mi, bebek mi?”

Tekrar gülerken, “İkimiz de,” dedi.

YASAK ATIŞ

“Umarım Lowell ve karnının güzel fotoğraflarını çekmişlerdir.”

“Her zaman iş düşünüyorsun.” Parmağını başımın yanına vurdu. “Kapat artık şurayı. Maçın keyfini çıkar.”

“Tamam, anne.” Gözlerimi devirdim. “Sonunda hokey hayranı oldun mu?”

Elini kaldırıp sağa sola salladı. “Eh.”

Rhodes’un karısı Ryan kaşlarını havaya kaldırıp indirerek, “Buraya geldi çünkü azgın ve seks yapmayı umuyor. O bakışı biliyorum,” dedi. “Lowell bu gece *çooook* şanslı.”

Hollis, “Kes şunu!” diye tıslasa da itiraz etmemişti.

“Ne var? Hokey fazlasıyla seksi bir spor! Herkesin külotunu ıslattığına eminim.”

Hollis’in yanaklarını kaplayan kızarıklık, Ryan’ın bu akşam neden burada olduğuyla alakalı tahmininin pek de yanlış olmadığını açıkça gösteriyordu. Gerçekten, ikisini de suçlayamazdım. Bu sporun *ciddi anlamda* çekici bir yanı vardı. Sesler, bedenlerinin hareketi, tüm o seksi adamların birbirine çarpması... Evet, tamamen anlıyordum.

Harper arkadaşına dönerek, “Bu gece berbatsın,” dedi.

“Sadece bu gece mi?” Ryan dikkatini tekrar maça çevirmeden önce ona dil çıkardı.

Sırıtarak başımı iki yana salladım ve dikkatimi piste çevirdim. *Tam zamanında*. Çünkü Smith, panolarından üzerinden atlayıp oyuna dahil olmuştu. Diğer takımın bölgesine girerek zorlanmadan diski çaldı ve Rhodes’a attı. Rhodes da Wright’a pas verdi. Ardından disk tekrar Rhodes’u ve sonra Smith’i buldu. Disk bir kez daha Rhodes’a geçince tek vuruşla onu ağlara kavuşturdu.

Golün ardından tüm arena coşkuyla tezahürat yapmaya başladı, yabancılar birbirine sarılıp beşlik çaktılar. Oyuncular

tam önümüzdeki panoların kenarında toplanarak birbirlerinin sırtını sıvazladı ve gecenin ilk golünü kutladı.

Rhodes, karısının tam olarak nerede olduğunu bilerek döndü ve Ryan'a göz kırptı. Bu çok tatlıydı çünkü devasa, yaralı, korkutucu görünümüne -tam da ona yakışır şekilde Canavar lakabı vardı- rağmen Rhodes, karısına karşı çok yumuşaktı.

Rhodes'un bizim olduğumuz yere bakması Smith'in de dikkatini çekti ve o da bakışlarını buraya çevirdi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda bana attığı yoğun bakışları karşısında keskin bir nefes aldım.

O gözler ne öfkeli, ne mutlu, ne de umursamazdı. Orada gördüğüm her ne ise... bundan nefret etmemiştim.

Öte yandan bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan da emin değildim.

Bakışlarımız, Wright'ın ona çarpmasıyla ayrıldı. Smith, Wright'ın söylediği bir şeye güldü ve hepsi tekrar gol atmaya hazır bir şekilde kayarak uzaklaştı.

Ve gerçekten de bunu yaptılar... Periyot bitmeden iki gol ve üçüncü periyotta da galibiyeti garanti altına almak için tekrar iki gol attılar.

Maçın bitimine son beş dakika kaldığında -bu da işe geri dönmem için bir işaretti, böylece bu akşam için tüm sosyal medya paylaşımlarımızı tamamlayıp uygun bir saatte eve dönebilirdik- üst kata çıkarak Blake'i buldum.

Sohbetini bitirdi ve ofislerimize geri dönmek için ilerlemeye başladığımız sırada birisi gol atarak maçın skorunu altıya iki yaptı.

"*Apple, Apple, Apple!*" Yavaş, ritmik bir tezahürat koridorlara yayıldı.

YASAK ATIŞ

Blake sıırıttı. “İnsanlar adını bu şekilde haykırıyorken video serisine katılmayı kabul eder diye düşünmüştüm. Onu sevdikleri açıkça ortada.”

Gerçekten seviyorlardı ve bu sevgi karşılıklıydı. Bu yüzden, onun oyuncu profilini reddetmesinin sebebinin benimle ilgili olduğunu bilmek berbat hissettiriyordu.

Bunun olmasına izin veremezdim. Olgun birer yetişkin olmadığımız ve geçmişi... *geçmişimizi* geride bırakamadığımız için taraftarların üzülmesine gerek yoktu. Onu ikna etmek *zorundaydım* ve bunu sadece terfi için değil, taraftarlar için de yapmalıydım. Yapılacak en doğru şey buydu.

Sadece onun da bunu görebilmesini sağlamayı umuyordum.

“Bu gece *Slapshots*’a geliyor musun?” diye sordu Blake.

Çekimser bir şekilde, “Bilmiyorum...” dedim.

Genelde maçlardan sonra dışarı çıkmazdım. Eve gidip topuklu ayakkabılarımı çıkarıp ardından uzun, sıcak bir duş almayı tercih ederdim çünkü maç günleri uzun ve yorucu geçirdi. Çıksam bile her türlü *Slapshots*’tan uzak dururdum. Orada çok fazla hokey oyuncusu ve çok fazla anı vardı...

“Geçen sefer bizi ektin ama bu akşam çocuklar harika ilerleyip üst üste sayı alıyor. Herkes orada olacak. Ben bile. Nate bir geceliğine gevšemem için ısrar ediyor.”

Haklı olduğunu bildiğim için yüzümü buruşturdum. Eğer bu gece gitmezsem, yokluğum fark edilirdi ki bu da terfi alma ya çalıştığım için muhtemelen iyi olmazdı.

“Hadi ama,” diye ısrar etti. “Evet de. Ayrıca, eminim Smith de orada olacaktır. Bu, onunla video serisi hakkında konuşmak için iyi bir fırsat.”

Lanet olsun, haklıydı. Bu onunla konuşmak için iyi bir fırsat olurdu... özellikle de halka açık güvenli bir ortamda olacağımız için. Profesyonellikten uzak davranışlara yer olmadan...

“Tamam. Pekâlâ. Ben de geliyorum.”

Sonuçta, ikna etmem gereken bir oyuncu vardı.

Neyse ki, *Slapshots*'a vardığımızda kalabalık azalmıştı. Hollis ve Lowell'ı zar zor görebilmiştim -Ryan'ın dediği kadar azgın görünüyorlardı- ve Hollis, bana mesaj atacağına söz verip Lowell ile mekândan ayrılmıştı.

İçeride ilk durağım bar olmuştu çünkü gecenin geri kalanını atlatabilmek için bir içkiye ihtiyacım olduğunu biliyordum, özellikle de Smith'in yanında biraz vakit geçirip onu daha önce çıplak görmemişim gibi davranmam gerekecekse.

Elimi kaldırıp *Slapshots*'ın sahibi Rod'a selam verdim, maç gecelerinde hep barın arkasında oluyordu. Sanırım oyunculara bizzat servis yapmanın heyecanını seviyordu. Başını sallayıp birazdan geleceğini belirtti, ardından hızlıca başka bir müşteriyle ilgilenmeye gitti.

Bar taburesine oturdum ve biraz beklemek zorunda kalabileceğimi düşünerek yerime yerleştim. Kalabalık azalmış olsa da burası hâlâ oldukça yoğundu. Bakışlarımı etrafta gezdirirken barın çeşitli köşelerinde, küçük gruplar halinde takılan birkaç oyuncuyu fark ettim. Diğer müşteriler onları görmeye alışkındı, o yüzden kimse dönüp bakmıyor ya da onları rahatsız etmiyordu. Belki de Rod'un, onları fazla rahatsız eden birini bardan atmaktan çekinmediğinin farkında olmalıydılar.

Odayı gözlerimle tararken bakışlarım fazlasıyla tanıdık olan bir çift kehribar rengi gözün üzerinden geçti, ardından tekrar onu buldu.

Smith.

Gözlerini benden ayırmıyordu ve bakışlarını, adeta bana dokunuyormuş gibi üzerimde gezdirdiğini *hissettiğime* yemin

YASAK ATIŞ

edebilirdim. Onun da benimle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyordum: bu barda birlikte olduğumuz son zamanı.

Tanıştığımız zamanı.

Yeni taşındığım bu şehirde hiç tanımadığım bir adamla eve gittiğim ve iki gün boyunca hayatımın en yoğun seksini yaşadktan sonra onun yeni sözleşme imzaladığım takımın oyuncularından biri olduğunu öğrendiğim zamanı.

O da bunu düşünüyor olmalıydı, aksi mümkün değildi.

Beni bu bakışlarla izlerken aklından bunlar geçmiyor olması imkânsızdı.

Aniden gür saçlarımı topuz yaptığıma şükrettim çünkü bakışlarını üst üste attığım bacaklarımda, oradan düz beyaz bluzumda, en sonunda da yüzümde gezdirdiğinde ensemden sızan teri hissedebiliyordum. Bakışları o kadar yoğundu ki, her bir santimime dokunuyor gibiydi. Tabii odanın diğer ucunda olduğunu hesaba katarsak, bu fazlasıyla saçma bir düşünceydi.

İçkisini dudaklarına götürdü, kehribar rengi sıvıyı hızla bitirip ayağa kalktı. Aniden artık odanın diğer ucunda, güvenli olan o bölgede değildi. Odanın öbür tarafına doğru geliyordu... bana doğru.

Kalabalığın arasından adeta süzülerek geçerken bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Neredeyse iki metre olan devasa bedeniyle herkesi gölgede bırakıyordu. Geniş omuzlarıyla kendine yol açarken aramızdaki mesafeyi hızla kapattı. Üzerini değiştirmiş, bacaklarını sararak güçlü uyluklarını belli eden bir kot pantolon ve üstüne yirmi yedi numaranın yazılı olduğu basit, koyu mavi bir Comets tişörtü giymişti. Koyu renk saçlarının arasında gri teller karışmış, yoğun sakalları düzgün bir şekilde şekillendirilmişti. O kadar sinir bozucu derecede yakışıklıydı ki, sizi onu fark etmeye *zorluyordu* ve bu hiç adil değildi. Baş

döndürücüydü ve sadece varlığı bile beni sarhoş etmeye yetiyordu.

Yanımdaki tabureye oturana kadar ilerlemeye devam etti.

Oturduğu anda Rod yanımıza geldi. “Bir Jim ve kola daha?”

Smith başıyla onayladı. “Bir tane de *viski sour*, içinde limon yerine *lime* olsun.”

Hatırlıyordu.

Rod bakışlarını bana çevirip gözlerini kıstı. Acaba *o* da hatırlıyor muydu? Hatırlıyorsa bile yorum yapmamayı seçti ve tezgâha iki kez vurup içkilerimizi hazırlamak için dönmeden önce hızlıca, “Hemen geliyor,” dedi. Gerçekten hızlı çalışıyordu, iki dakika içinde içkileri tezgâhın üzerinden bize doğru kaydırıp bekleyen diğer müşterilere yardım etmek için aceleyle uzaklaşmıştı.

Viski karışımından hevesle bir yudum aldım ve nihayet Smith’e dönmeden önce neredeyse yarısını tek seferde içtim. Konuşmak için ağzımı açtım ancak o, benden önce davrandı.

“Burada ne işin var?”

Ağzımı geri kapattım. Bu adam ciddi miydi?

Kaşlarımı sertçe çattım. “En son baktığımda burası özgür bir ülkeydi. En az senin olduğu kadar benim de burada olmaya hakkım var.”

İç çekti. “Tabii ki burada olmaya *hakkın var* ama genelde olmazsın. Peki burada ne işin var, *Emilia*?”

Adımın dudaklarından dökülüş şekli sırtımdan aşağıya bir ürperti yayılmasına sebep oldu. Sanırım onu tanıdığımdan beri adımı sadece birkaç kez söylemişti ancak hiçbiri az önceki kadar yoğun ve samimi değildi.

Ona hemen cevap vermediğimde homurdandı. “Dur, tahmin edeyim. Bu oyuncu profili video serisiyle ilgili, değil mi?”

YASAK ATIŞ

İçkisinden bir yudum alarak başını iki yana salladı. “Zamanını boşa harcıyorsun. Böyle bir şey olmayacak.”

“Neden olmayacak? Taraftarlar seni seçti. Hayatını görmek istiyorlar. Onlar sana bu kadar çok destek verirken gerçekten onları geri mi çevireceksin?”

“Bana vicdan azabı mı çektirmeye çalışıyorsun?”

“Belki.”

Evet, tamam, belki şu anda biraz abartıyordum ancak bunu yapmam gerekiyordu. Bunu kabul etmek *zorundaydı* çünkü o terfiyi fazlasıyla istiyordum. Eğer bu, Smith ile daha fazla zaman geçirmem anlamına geliyorsa da -ki böyle olmasını hiç istemiyordum- bunu yapacaktım.

İki yıl önce yaşanan bir hafta sonunun hayatımın geri kalanını etkilemesine izin vermeyecektim. Bunu aşmalıydık.

“Haklı olduğumu biliyorsun. Bunu onlara borçlusun.”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Gerçekten borçlu muyum? Eğlenmeleri için her gece bedenimi tehlikeye atıyorum. Onlara borçlu olan gerçekten *ben* miyim?”

“Evet, oyun oynayarak milyon dolarlar kazanmak çok büyük fedakârlık.” Gözlerimi devirdim. “Bak, sadece kabul etsen olmaz mı? Programından çok fazla zamanını almayacak ve eğer daha rahat hissetmeni sağlayacaksa, peşinde her yere gelen kişi ben olmayacağım. Her şeyi Blake halledebilir. Bunun terfi için pek iyi olacağını sanmıyorum ama sonunda bir yolunu buluruz.”

“Terfi mi?” Kaşları çatıldığında gözüm sağ kaşının üzerindeki yara izine kaydı. Ona bu yaranın nasıl olduğunu sormaya hiç fırsatım olmamıştı ama gerçekten öğrenmek istiyordum.

Başımı salladım. “Evet. Tori işi bırakıyor.”

“Ah, süper. O kadın benim bile ödümü koparıyor.”

Onun ne kadar iri ve korkutucu olduğunu düşününce söylediği şey kahkaha atmama sebep oldu. Ama bu, aynı zamanda

ne kadar haklı olduğumu da kanıtlıyordu; Tori ürkütücü biriydi ve bu video serisi için Smith'i istediğini söylerken şaka yapmıyordu. Yani Smith'i bunu yapmaya ikna edemezsem, terfiyle vedalaşabilirdim.

"Yani, beni bu kadar çaresizce istemenin nedeni bu mu? Terfi?"

Kelimeleri söyleyiş biçimini ve bunun bende yarattığı etkiyi görmezden gelmeyi seçerek, "Evet," dedim. "Bu benim hayatımdaki iş."

"Bu oldukça komik, burada işlerin senin için yolunda gideceğinden bile emin olmadığını hatırlıyor gibiyim."

Bunu ona ilk tanıştığımızda söylemiştim ve ciddiydim. O zamanlar tüm hayatımı altüst etmenin iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordum ama denemek zorundaydım. O küçük kasabada kalmamın, eski sevgilim ve biz hâlâ birlikteyken hamile bıraktığı o kadınla her gün yüz yüze gelmemin imkânı yoktu.

"İki buçuk yılda çok fazla şey değişebilir."

Sessizce, "Bir de bana sor," diye mırıldandı.

Birkaç dakika boyunca sessizce içkilerimizi yudumladık. Ardından birkaç dakika daha. Ve birkaç dakika daha.

Orada bu şekilde ne kadar oturduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sessizlik dayanılmaz bir hal almıştı ve daha fazla bu şekilde oturmaya katlanamayacaktım.

"Gerçekten beni yalvartacak mısın, Smith?"

Kafasını hızla bana çevirdi, seçtiğim kelimelerden anında pişman olmuşum. Ona en son yalvardığımda neler olduğunu ikimiz de çok iyi biliyorduk.

Gözleri fazlasıyla aşına olduğum bir karanlıkla parladı. Bu, içinde tekrar uyanmasını arzuladığım ancak arzulamamam gerektiğini çok iyi bildiğim bir karanlıktı.

YASAK ATIŞ

Nasıl ya da ne zaman olduğunu hiç fark etmesem de birbirimize yaklaşmıştık. O kadar yakındık ki, bu tehlikeliydi... Yapmamız gerekenin birbirimizden uzaklaşmak olduğunu ikimiz de bilsek de aramıza mesafe koymak için hareket etmedik.

Bakışlarını dudaklarıma çevirdi, ardından tekrar yukarı çıktığında gözlerindeki ateş daha da harlanmıştı.

“Smith...”

Neden adını söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tam olarak ne istediğimi bile bilmiyordum.

Beni öpmesini mi istiyordum?

Onu mu öpmek istiyordum?

Evet.

Kelime yankılanmaması gerektiği halde zihnimde yankılanıyordu ve ben de yapmamam gerektiğini bilsem de ona doğru yaklaşıyordum.

“Bir içki daha ister misiniz?” Rod’un sesini duyduğumuzda yapmamamız gereken bir şeyi yaparken yakalanmışız gibi hızla geri çekildik. Aslında gerçekten de öyle yapıyorduk... Bu bar hokey oyuncuları ve diğer çalışanlarla doluyken nasıl böylesine dikkatsiz olabilirdik?

Smith başıyla onayladı ve Rod önümüze yeni içkilerimizi koyana kadar konuşmadık.

Hokey oyuncumuz içkisini dudaklarına götürdü ve sanki günlerdir içki içmiyormuş gibi neredeyse tek dikişte hepsini bitirdi.

Ben ise önümdeki bardağa dokunmamıştım. Zaten çok içki içen biri değildim, üstelik kendimi şimdiden sarhoş olmuş gibi hissediyordum. Bunun sebebinin alkol mu, yoksa Smith mi olduğundan pek de emin değildim. Sebebi her neyse dikkatli olmalı, aklımı başımda tutmalıydım.

“Yapacağım.”

Sözleri alçaktı ancak yine de yerimde sıçramama sebep olmuştu. Muhtemelen bunun sebebi sanki saatlerdir konuşmuyormuş gibi çıkan boğuk sesiydi ki sadece birkaç dakikadır sessizdi.

“Ha?”

“Şu oyuncu profili... Yapacağım.”

“Gerçekten mi?”

Başıyla onayladı. “Ama bir şartım var.”

Tabii ki de vardı. “Söyle.”

“Seni istiyorum.”

Dudaklarından çıkan bu iki kelime ciğerlerimdeki tüm havanın çekilmesine sebep oldu, bacaklarım istemsizce sıkıca kapandı. “P-pardon ne?”

“Seninle yapmak istiyorum,” diye düzeltti. “Sorular cevaplamam, aptalca oyunlar oynamam, saçma içerikler çekmem ya da başka ne yapmam gerekecekse, bunları rasgele biriyle yapmak istemiyorum. Seninle yapmak istiyorum.”

“Smith...” Sessizce sadece adını söyledim. Başka bir şey söylememe gerek yoktu çünkü o neyi kastettiğimi biliyordu.

Bu kötü bir fikirdi. Gerçekten korkunçtu. Hayatı boyunca aklına gelen en berbat fikirdi.

Ama kararlı görünüyordu. O duygu yüklü altın rengi gözlerinde bunu görebiliyordum.

Pes ederek, “Tamam,” dedim. “Pekâlâ.”

“Güzel.” Başını salladı. “İyi.” Boğazını temizleyip tekrar konuştu. “Ne zaman başlıyoruz?”

Soruyu sorarken ne kadar zorlandığını fark edince istemsizce güldüm. “Şey, henüz bir şey çekmeye başlamayacağız ama sezonun geri kalanı boyunca devam edeceği için, bu seriden neler beklememiz gerektiği hakkında konuşmak istiyorum. Belki yarın sabahki antrenmanından sonra buluşup konuşabiliriz?”

YASAK ATIŞ

Yüzünü buruşturdu ama yine de başını salladı. “Olur.”

Ondan çok şey istediğimi biliyordum. Smith özel hayatına önem veren bir adamdı.

“Teşekkür ederim,” dedim yumuşak bir sesle. “Bunun benim için anlamı çok büyük.”

Bakışları aşağı kaydığında elimi koluna koyduğumu fark ettim. Sanki ona dokunmak tenimi yakıyormuş gibi aceleyle elimi geri çektim.

Yavaşça gözlerini tekrar benimkilerle buluşturdu. “Taraftarlar için.”

Yutkundum. “Taraftarlar için.”

Ancak bu, hiç onlar içinmiş gibi hissettirmiyordu.

Bu, bizim içinmiş gibi hissettiriyordu... İkimiz de bunun mümkün olmadığını bilmemize rağmen.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 6

İki Buçuk Yıl Önce

A sansörle dairesine çıkarken ikimiz de sessizdik, tıpkı buraya gelirken yaptığımız yolculuğun çoğunda olduğumuz gibi.

Konuşmamıza gerek yoktu. İkimiz de buraya geliş amacımızın farkındaydık; birlikte bir gece.

Dairesinin olduğu kata vardığımızda elini sırtımın bir kısmına yaslayıp bizi koridorda ilerletti. Bana dokunmayı hiç bırakmamıştı, anahtarını kilide yerleştirip kapıyı açtığı anda bile temasını korumuştı. Kapı eşiğinden geçtiğimizde saatler sonra ilk kez derin bir nefes aldım.

Daha önce hiç yabancı bir adamla eve gitmemiştim. *Pislik* ile tanıştığımda bile -ortak arkadaşlarımız sayesinde tanışmıştık- onun evine gitmeden önce beş kez randevuya çıkmıştık. Ondan önce de sadece iki erkekle çıkmıştım ve hiçbiri de ciddi şeyler değildi.

Bu... daha önce yaşadığım her şeyden farklı hissettiriyordu. Hiç düşünmeden bir anda, "Kaç yaşındasın?" diye sordum. "Otuz altı."

Vay canına...

"Sen kaç yaşındasın?"

Ellerimle oynamaya başladım. "Yirmi altı."

YASAK ATIŞ

“Tanrım,” diye homurdandı. Şu anda benimle aynı şeyleri düşündüğüne emindim.

Benden on yaş büyüktü.

Benim için fazla büyüktü ve benden çok daha tecrübeliydi.

Yine de bu umurumda değildi.

Ona doğru bir adım atıp ellerimi devasa pazılarına yerleştirdim. “Bunu istiyorum.”

Öğrendiği yeni bilgi yüzünden kendi içinde bir savaşa girmiş gibi gözlerini sımsıkı kapattı.

Tam beni kendinden uzaklaştıracağını ve benim için bir araç çağırıp yollayacağını düşündüğüm anda elleri kalçalarımı buldu. “Sikerler,” diye hırladı.

Artık dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Öpücüğü yakıcıydı, bunu ayak parmaklarıma kadar hissettiğime yemin edebilirdim. Dudakları beni ele geçiriyor, kontrolü ele alıyor ve beni sertçe öpüyordu. Dillerimiz birbirine karıştı; ıslak, sıcak ve hayal edebileceğim her şeydi.

Farkına bile varamadan sırtım duvara yaslandı, Smith tam önümde durdu. Bir dizini kaldırıp bacaklarımın arasına yerleştirdi, bir eliyle başımı kavrarken diğeriyle de belimi kavradı. Ardından parmaklarını yavaşça pantolonumun beline doğru yaklaştırdı.

Dudaklarını çenemden aşağıya, boynuma doğru gezdirip memelerime ulaşana kadar ısırdı ve emdi. Gömleğimin ona engel olduğunu fark edince hiç vakit kaybeden beni soyarak tekrar olduğum yere yasladı. Yüzünü göğsüme gömüp açığa çıkan tenimin her bir santimini öptü, ardından sutyenimin bir tarafını aşağı çekti.

İzin istemedi. Tereddüt etmedi. Sadece meme ucumu ağzına alıp sertçe emdi.

Dişlerini ve dilini kullanarak beni kışkırttığında saçlarını çektim, artık hareket etmesini ya da başka bir şey yapmasını istiyordum çünkü... başka bir şeye *ihtiyacım* vardı. İsteğimi anlayarak diğer meme ucuma geçti. Aynı şekilde beni kışkırtmaya devam etti, sabrımın sınırına geldiğimde ise en sonunda beni serbest bıraktı.

Ellerinden biri, gözleri benimkilerin üzerindeyken pantolonumun düğmesini çözdü ve yavaşça fermuarı indirdi. Tıpkı az önceki gibi hiçbir uyarı vermeden bana dokundu.

Eli pantolonumun, oradan da külotumun içine kaydı. Klitorisimin üzerinden hafif bir temasla geçerken zevkle inlememe sebep olsa da durmadı. Tabii ki de durmayacaktı... Parmağını sırlıslık olan kadınlığımın içine sokup çıkarana kadar durmamıştı.

Ancak kısa süre içinde parmağını içimden çıkardı.

“Ah, Tanrım,” diye yüksek sesle inledim. Bunun sebebinin zevk mi, yoksa zirveye bu kadar yaklaşmış olmama rağmen geri çekilmesinin verdiği acı mı olduğunu bilmiyordum.

Pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirdi ve sadece ayak-kabılarımı ayağımdan çıkarmak için durdu.

Artık önünde sadece iç çamaşırlarımla duruyordum. Islak ve şişmiş olan memelerim sutyenimden dışarı taşmıştı, külotumda ise oldukça belirgin bir ıslaklık vardı.

“Neredeyse hazırsın,” diye fısıldayarak bana doğru bir adım attı.

Uzanıp atkuyruğumu çözdü ve uzun, kızıl dalgalarımın omuzlarıma dökülmesini sağladı. Geri çekilip yaptığı işi hayranlıkla izlerken bir eliyle de kot pantolonun üzerinden sertleşmiş olan uzunluğunu kavradı.

“Kahrolası şekilde muhteşemsin.”

YASAK ATIŞ

Gözleri yavaşça bedenimde gezindi, her bir santimimi inceleyen bakışlarının sıcaklığı altında kıvranmaya başladım. Gözlerindeki ateş öyle şiddetliydi ki, burada dururken bile alevler içinde kaldığımdan emindim.

Alçak bir sesle, “Sik emmekten hoşlanır mısın, Emilia?” diye sordu.

Sadece bunun düşüncesiyle bile ağzımın sulandığına yemin edebilirdim. Dudaklarımı yalayarak başımı aşağı yukarı salladım.

“O zaman dizlerinin üzerine çök. Hemen.”

İtiraz etmedim. Dizlerimin üzerine çöktüm, yarın dizlerimde hissedeceğim acının hoşuma gideceğini şimdiden biliyordum. Tişörtünü başının üzerinden çıkarışını, ardından kot pantolonunun düğmesini çözüşünü izledim. Fermuarı indirip aletini serbest bıraktı ve beklemeye başladı.

Ellerimi ona doğru uzattığımda başını iki yana salladı.

“Ellerini arkana koy.”

Söylediğini yaptım.

“Aferin. Şimdi buraya gel.”

Daha çok yaklaştım, fayans kenarlarının pürüzleri tenime batıyordu.

“Ağzını aç, Emilia.”

Tekrar söylediğini yaparak ağzımı açtım.

“Aferin kızıma.”

Uzun, kalın aletini dudaklarıma yaklaştırdığında dilimi başının üzerinde yukarı aşağı gezdirdim. Şimdiden zevk suyunun tuzlu tadını alabiliyordum ve daha fazlasını istiyordum.

Saçlarımı tek eline dolayıp sıkıca çekti ve başımı geriye doğru yatırdı.

“Şimdi ağzını becereceğim. Eğer herhangi bir noktada durmak istersen, sadece bacağıma dokun. Anladın mı?”

Başımı salladım.

“Kelimelerini kullan, Emilia. Onaylamana ihtiyacım var.”

“Anladım.”

Tekrardan, “Aferin kızıma,” dediğinde sözleri tıpkı bir önceki kadar hoşuma gitmişti.

Sözünü yerine getirerek aletini ağzıma sokup çıkardı. İlk başta yavaştı ama sonra hareketleri sertleşti... Kendini daha derine itmeye başladı. O kadar derine itiyordu ki, birkaç kez öğürmememe sebep olmuştu. Tepkimi fark edince geri çekildi ve pes etmemi bekledi.

Etmedim.

Kendini tekrar tekrar boğazımın derinlerine doğru itti ve bazen de orada kalarak ne kadar dayanabileceğimi görmeye çalıştı. Bunu ne kadardır yaptığımızı, ağzımı ne kadar süredir becerdiğini bilmiyordum ama her bir saniyesine bayılmışım. Sadece... kendime de dokunabilmeyi isterdim çünkü fena halde sızlıyordum ve rahatlamaya hayatım boyunca hiç bu kadar ihtiyaç duymamışım.

Sanki bunu hissetmiş gibi kendini geri çekti, ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

“Seni becermem gerek,” dedi ve saçımı çekerek beni yerden kaldırdı.

Beni yüzüm duvara dönük olacak şekilde yaslayıp ellerimi de düz bir şekilde duvara bastırdı, ardından kalçamı geriye doğru çekti.

“Sakın hareket etme.”

Buna cesaret dahi edemezdim.

Pantolonundan gelen hışırtı seslerini dinledim ve sonra prezervatifin paketini açmasını bekledim. Prezervatifi uzunluğuna geçirirken hırladı. Onu göremiyor olmama rağmen eliyle aletini sıvazladığını duyabiliyordum. Ardından ucunu girişime dayadı.

YASAK ATIŞ

Üzerime eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Bu arada, seninle işim bittiğinde o adam hakkındaki her şeyi unutacaksın.”

Kendini yavaşça içime ittiğinde dudaklarımdan çıkan inilti neredeyse utanmama sebep oluyordu.

Yavaş yavaş içime girerken, “Ah, siktir. Kahrolası derecede mükemmelsin,” diye fısıldadı.

Tamamen içime yerleştiğinde durdu, uzunluğuna alışmam için bana zaman tanıdı ve sonra nazikçe hareket etmeye başladı.

Kahrolası... şekilde... yavaştı.

Sadece ucu içimde kalacak şekilde kendini geri çekti, ardından hızlı ve sert bir şekilde kendini yeniden içime itti. Acıyla inlesem de bu his yerini hızla zevke bıraktı.

Smith sıırttı, sonra aynı şeyi tekrar yaptı. Ve tekrar. Bir elini saçlarıma dolayıp başım geriye yatana kadar dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

“Şimdi seni *gerçekten* sikeceğim, Emilia. Hazır mısın?”

Sadece başımı sallayarak onayladım çünkü yapabildiğim tek şey buydu.

Kendini içime tekrar, tekrar ve tekrar iterken o kadar sert ve hızlıydı ki, parmak uçlarımdın üzerinde durmaya başlamıştım. Duvara sıkıca tutunmaya çalışarak hissettiğim bu yoğunluktan bir an için de olsa kurtulmayı denedim. Ondan kaçmakla, kendimi ona yaslayıp hareketlerine eşlik etmek arasında gidip geliyordum. İçimden bir ses yapmam gereken tek şeyin burada durmak ve beni kullanmasına izin vermek olduğunu söylüyordu.

Ve siktir... böyle kullanılmak harika hissettiriyordu.

Hiç beklenmedik bir anda orgazm tarafından ele geçirildim. O kadar sert ve yoğundu ki, adeta yıldızları gördüm. Hatta bir an için nefes almayı bile bırakmış olabilirdim.

Bir anda beni döndürüp bacaklarımı beline dolamamı sağladı. Bunu yaptığına gerçekten minnettardım çünkü daha fazla

ayakta durabileceğimden emin değildim. Smith beni karanlık koridorda ilerleterek yatak odası olduğunu düşündüğüm bir odaya soktu. Beni yatağa bıraktıktan sonra bacaklarımın arasına yerleşti ve bir bacağımyı beline dolayarak tekrardan içime girdi.

Çıldırmmama sebep olan o noktaya çarpınca, “Ah,” diye haykırdım.

Kendini yeniden sertçe ittiğinde ağzımdan bir başka inilti çıktı. Başparmağını klitorisime yaklaştırdı ve kısa, sert daireler çizerek o noktayı ovalamaya başladı.

“Yapamam,” dedim.

Tekrardan boşalmamı sağlmmasının imkânı yoktu. Daha önce hiç seks sırasında iki kez orgazm olmamıştım.

“Yapacaksın,” diye emretti ve eğilip dudaklarıma yapıştı.

Hızını yavaşlatarak dudaklarımı nazik ve tatlı bir şekilde öpmeye başladı. Öpüşü, az önce beni beceriş şeklinden tamamen farklıydı. Böylece çok geçmeden tekrar o uçurumun kenarına yaklaştım.

Kalçalarım kendi kendine hareket edip onun ritmine uyum sağladığında dudaklarıma doğru gülümsedi. “Sana söylemiştim.”

Tekrardan dizlerinin üzerine yükseldi ve daha önce hiç kimsede görmediğim bir açlıkla bana bakmaya başladı. Sanki bana doyamıyormuş, asla da doyamayacakmış gibi bakıyordu.

Ben de ona asla doyamayacakmış gibi hissediyordum.

Daha önce onu bu kadar iyi inceleme fırsatım olmamıştı ama Tanrım... mükemmeldi. Açık pencerelerden süzülen ay ışığı, üstünde muhteşem gölgeler oluştıuruyordu. Kasları sert ve belirgindi, göğsü ise yanaklarımı yasladığımda iyi hissettireceğinden emin olduğum kıllarla kaplıydı.

Kendini sertçe içime ittiğinde kalçaları benimkilere çarp-tı. Başparmağını tekrardan klitorisime yasladığı anda bu gece

YASAK ATIŞ

ikinci defa yıldızları gördüm. Kısık sesle gülmeye başladı ancak bu oldukça kısa sürdü çünkü kendi orgazmı da onu ele geçirdi. Tepemde hareketsiz bir şekilde durdu, zirveye ulaşırken başını geriye doğru yatırmıştı ve bu haliyle mükemmel görünüyordu.

En sonunda kendine geldiğinde sırtarak yanıma yattı. Sert nefes alış verişlerimiz odada yankılanıyordu. Daha önce kimse beni bu kadar sert bir şekilde becermemişti ve daha önce kimse ona söylememe gerek kalmadan tam olarak neye ihtiyacım olduğunu bilmemişti.

Daha önce hiç bunu yeniden yapmayı bu kadar çok istemiştim.

Smith'in prezervatifi çıkardığını ve boş bir çöp kovası olduğunu tahmin ettiğim şeye attığını duydum, ardından tekrardan yanıma uzandı. Birkaç dakika sonra -ki bu sürede uyuyakaldığına oldukça emindim- paniklemeye başladım.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Tek gecelik bir ilişkinin sonrasıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Sarılmalı mıydık? Kıyafetlerimi alıp gitmeli miydim? Ona numaramı mı bırakmalıyım? Hiçbir fikrim yoktu.

Yataktan kalkmak üzereyken kocaman bir el karnıma sarılarak hareketlerimi durdurdu.

"G-gitmem... gerek," dedim sessizce.

"Neden?"

"Çünkü bu tek gecelik bir şey, değil mi?"

"Evet."

"O zaman gitmem gerek."

Beni çekip tekrardan yanına yatırdığında ona izin verdim. Üzerime çıkana kadar döndü, kollarımı başımın üzerine kaldırıp parmaklarını benimkilere kenetlerken o altın-kahverengi gözleriyle bana baktı. "Gitmek istiyor musun?"

Altdudağımı dişlerimin arasına alıp sıkıştırırken cevabımı düşündüm.

Gitmek *istiyor* muydum? Hayır.

Gitmem *gerekıyor* muydu? Evet.

“Aramızda çok yaş farkı var,” diye karşılık verdim.

“Biliyorum.”

“Üstelik seni tanımıyorum.”

“Evet, tanımıyorsun.” Burnuma bir öpücük kondurdu.

“Tüm bunları daha sonra çözebiliriz. Şu anda tartıştığımız konu bu değil. Şu anda sana başka bir şey soruyorum... Gitmek istiyor musun?”

“Hayır.”

“O zaman kal. Geri kalan her şeyi hallederiz.”

Smith tekrardan dudağımı dişlerimin arasına alıp sıkarken eğildi, dudağımı ağzına alarak kendine çekti ve verdiğim acıyı hafifletti. Geri çekildiğinde bana, gözlerinde tıpkı daha önce gördüğüm o sıcaklıkla bakıyordu.

Kasıklarımnda tekrardan toplanan o aynı sıcaklıkla...

Yakıp iz bırakacağından emin olduğum o sıcaklıkla...

Tekrardan, “Kal,” dedi.

Delice bir nedenden dolayı... kaldım.

BÖLÜM 7

Bazı sapkınlıklara karşı eğilimim vardı ama dün geceye kadar kendimi hiç mazoşist olarak görmemiştim. Yoksa neden kahrolası oyuncu profilini yapmayı *kabul edip* bir de bunu *Emilia'nın* yapmasını istediğimi söyledim ki?

Aptalın tekiydim. Bunu tartışmaya bile gerek yoktu. Boş vakitlerimi kesinlikle hiçbir şekilde *vakit geçirmemem* gereken biriyle geçirmeyi kabul etmiştim. Ama o parlak yeşil gözlerinin terfiden bahsederken nasıl ışıldadığını görünce... hayır diyememişim. Sözcük dilimin ucundaydı ama bunun yerine ağızımdan *yapacağım* kelimesi çıkmıştı.

Ateşle oynuyordum, bunun farkındaydım. Ama kendimi durduramıyordum.

“Bu yıl oyuncu profilini yapmaya ikna edildiğini duydum.” Rhodes gülererek başını iki yana salladı. “Ne büyük aptallık ama.”

“Dostum, taşak mı geçiyorsunuz?” Collin şaşkınlıktan kocaman açılmış gözleriyle bana baktı. “Herhangi birini değil de *seni* buna ikna ettiklerine inanamıyorum. Lowell ve *Canavar* Rhodes kadar, hatta belki de daha fazla gizliliğine önem veriyorsun.” Eliyle Rhodes’u işaret ettiğinde adam eldiveniyle ona vurdu.

“Bunu kötü bir şeymiş gibi söyleme. Hepimiz tutuklanmaktan ve yüzümüzün medyalarda olmasından hoşlanmıyoruz.”

“Ben tutuklanmaktan hoşlanmadım.” Collin bir anlığına duraksadı. “Eh, tamam... kelepçelerden biraz hoşlanmış olabilirim ama hepsi bu kadar. Ayrıca, medyanın dikkatini çekmekten bahsedene de bakın, Bay Vegas’ta Sarhoş Olup Evlenen.”

Rhodes atış antrenmanı yapmak için kayarak uzaklaşırken arkadaşına ters ters baktı, ben de gülmeye başladım çünkü Collin haklıydı.

Genelde diğer takımlara göre daha az dikkat çeksek de -bazılarında oldukça göz önünde olan ve sorunlu ilişkiler yaşayan oyuncular vardı- son birkaç yıldır Collin’in tutuklanması, Rhodes’un medyanın fazlasıyla dikkatini çeken evliliği ve Lowell’in tek gecelik ilişki yaşadığı kadını hamile bırakması derken Comets’ta işler biraz değişmişti.

“Ama cidden, dostum. Seni bunu yapmaya nasıl ikna ettiler? Geçen sezon Woody’ye yaptırdıkları saçma şeyleri gördüm. Bunu kabul ettiğine inanamıyorum.”

Homurdanmamak için kendimi zor tutuyordum çünkü o saçma şeyleri yapmak için ben de hevesli değildim. Gerçi çoğu zararsız, sıkça sorulan sorular ve boşluk doldurma gibi saçma şeylerdi. Asıl istemediğim şey ise kameranın önünde saatlerce oturup içimi dökmekti çünkü *hokey dışında* hayatımda hiçbir şeyin olmadığını fark etmeye hazır değildim.

“Hayranlar oy vermiş,” diye açıkladım.

“Lanet olsun.”

Gerçekten de lanet olsun. Genel olarak, takımdaki çocukların çoğu halka açık etkinliklere katılma ve taraftarlarla etkileşim kurma konusunda iyilerdi, hatta buzdaki sert mizacımızla bilinen bizler bile öyleydik. Bunu onlara borçlu olduğumuzu

biliyorduk, bu yüzden de buna katlanıyorduk. Ama kendini isteyerek bu kadar ön plana koymak? Bu resmen aptallıktı.

“Adın aday listesine nasıl eklendi ki?”

Bu, benim de kendime sorup durduğum bir soruydu çünkü hiçbir şeye adımı yazdırmadığıma kahrolası derecede emindim.

Miller arkamda durarak konuşmaya başladı. “Şey, o konuda...”

Ona sertçe baktım. “Lütfen bana şaka yaptığını ve bunun senin işin olmadığını söyle.”

“Şaka yapıyorum?” Ona doğru adım attığımda ellerini kaldırdı. “Hey, kendimi savunmam gerekirse, kimsenin sana oy vereceğini düşünmemiştim.” Yüzünü buruşturdu. “Pekâlâ, tamam... aslında sana oy veren çok fazla kişi de yoktu zaten.”

“Buna alınıp alınmamam gerektiğini bile bilmiyorum.”

“Kesinlikle alınmalısın,” diye açıkladı Miller. “Sadece düşündüm ki... biliyorsun yaşlandın, bekârsın ve neredeyse hiç arkadaşın yok. Biraz hayata karışmalı ve eğlenmeliydin. Belki de bekâr kadın hayranlarımızdan biri senin aşk hayatının zavalı durumunu öğrenip sana acır ve sonunda seks yapmanı sağlardı. İşte bu yüzden bir sürü sahte hesap açtım -eğer paran varsa ve senin yerine yapması için birine para ödeyebiliyorsan bunu yapmak aşırı kolay- ve o hesapların sana oy vermesini sağladım.”

Bakışlarımı daha da sertleştirdim ama umursamadı.

“Bana kızamazsın,” diye devam etti. “Dün gece *Slapshots*’ta Emilia ile seni gördüm. Ona hayır demek için pek de uğraşiyor gibi görünmüyordun.”

Onu görmediğime gerçekten şaşırmıştım çünkü Miller bir yerdeyse, genellikle herkes onun varlığını fark ederdi. “Orada mıydın?”

Omuz silkti. “Evet, köşede Greer ile bilardo oynuyordum.” Başıyla kalenin önünde duran ve Rhodes’un atışlarını

zahmetsizce engelleyen -ki bu lanet şekilde etkileyiciydi çünkü Rhodes'un bilek şutları inanılmaz derecede iyiydi- adamı işaret etti.

Collin, Miller'a dönerek, "Eğer kadınları etkilemek istiyorsan, neden kendini aday göstermedin?" diye sordu.

"Her zaman başrolde olamam." Miller sırtarak konuştu ama yüzü her zamanki kendinden emin ifadesinden yoksundu. Sanki bir şey saklıyormuş gibiydi.

Hımm...

"Gerçi, sosyal medya departmanındaki o seksi kızılın bu işten sorumlu olduğunu bilseydim, kesinlikle aday olurdum çünkü..." diyerek alçak sesli ıslık çaldı ve devam etti. "*O çok ateşli.*"

Emilia hakkında herhangi bir şey konuştuğunu duymak bile kanımı öfkeyle kaynatmaya yeterken, bir de onun gerçekten ciddi olduğunu görmek öfkemin kontrol edilemez bir hal almasına neden oluyordu. Ona yaklaşmaya hiçbir kahrolası hakkım olmayabilirdi ama Miller'ın da Emilia'nın yanına yaklaşmasını istemiyordum.

Collin, "Lanet çeneni kapa, dostum," diyerek Miller'ı itti. "Onun Koç Martin'in yeğeni olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bu, ihtiyacım olan ama aklıma getirmek istemediğim bir hatırlatmaydı. Emilia'nın yardımcı koçumuzun yeğeni olduğunu bilmek, onu kendimden uzak tutmamın tek sebebiydi. Bu durum pek çok açıdan yanlıştı ve sınırı aşmamam gerekiyordu.

Collin kimsenin duymadığından emin olmak için buzun diğer tarafına hızlıca baksa da bizi duyan kimse yoktu, güvendeydik.

"Gerçekten mi? Ama o çok seksi, koç ise... hiç değil."

YASAK ATIŞ

“Kes sesini, Miller.” Collin gözlerini devirdi. “Belki de bu saçmalığı yüksek sesle söylemesen iyi olur. Çünkü *çalışanları becermek yasak* diye çok katı bir kural var.”

“Gerçekten var mı?”

Collin soruma şaşırarak hızla kafasını çevirdi. Kahretsin, *ben* bile sorduğum soruya şaşırmıştım. Bunu umursamamam gerekirdi çünkü aramızda hiçbir şey olmayacaktı.

“Evet...” dedi yavaşça, beni hoşlanmayacağım kadar dikkatli bir şekilde inceliyordu. “Dün yollanan bilgilendirme notunu okumadın mı?”

“Hah,” diyerek dikkatimi tekrar antrenmana çevirdim. “Beni ilgilendirmeyen bir şey olduğu için gözümünden kaçmış olmalı.”

“Tabii,” diye mırıldansa da pek ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Gerçek şuydu ki, ben de ikna olmamıştım.

“Smith!”

Adımı duyunca başımı hızla yukarı kaldırdım, tabii bunda beni çağıran kişinin Koç Martin olmasının da payı vardı. Ne zaman onunla konuşmam gerekse, içimden geçen o huzursuzluk hissi yeniden ortaya çıkmıştı. Bu iki buçuk yıldır böyleydi ve buna alışabilecek miydim, merak ediyordum.

Ona doğru kaydım. “Ne oldu, Koç?”

Bakışları, Greer’ın hâlâ şutları engellemeye çalıştığı kaleye odaklanmış durumdaydı. “Greer nasıl gidiyor?”

“İyi. Sağlam. *Rebound** kontrolü üzerinde biraz daha çalışması gerekebilir ama genel olarak her şey yolunda.”

Koç kollarını göğsünde kavuşturdu, bakışları hâlâ buzun üzerindeydi ve hızla etrafta kayan insanları izliyordu. “Peki

* Kalecinin bir şutu kurtardıktan sonra diskin kaleden veya kaleciden sekmesi anlamına gelir. *Reboundlar*: iyi bir şekilde kontrol etmek, rakibin ikinci şansı değerlendirmesini engellemek açısından kritik bir savunma becerisidir.

takımın onun önünde nasıl oynadığını* düşünüyorsun? Kendilerinden emin? Tereddütlü? Bir başka Daskin felaketine ihtiyacımız yok.”

Tüm bunları bana sormasının sebebi, takımda en uzun süredir oynayan kişi olmam ve diğer oyunculara göre kaleciyle en fazla benim çalışmış olmamdı.

Şu anda kastettiği neredeyse sekiz yıl önceki kalecimizdi. O gerçekten çok iyiydi. Onun sayesinde çok ilerlemiştik. Ama... takım onun yeteneklerine *fazla* güvenmişti. Bir kalecinin görevi diskleri ağdan uzak tutmak olsa da takım savunmasını yapmıyorsa, kalecinizin ne kadar iyi olduğunun hiçbir önemi kalmazdı.

Daskin ile geçirdiğimiz o yıl... bunu anlamamız çok uzun sürmüştü ve bir önceki yıl Kupa Finali'ne kadar yükselmemize rağmen bir sonraki sezonda tam anlamıyla çökmüştük. Sanki hepimiz birbirimize uyum sağlama yeteneğimizi kaybetmiş gibiydik.

“Bence biraz daha hızlı kayabilir ve birkaç şutu daha engelleyebiliriz,” diye dürüstçe cevapladım. “Ama genel olarak sağlamız. Fazla rahat davranmadığımız sürece iyi olacağımızı düşünüyorum.”

Koç başını salladı. “Ben de öyle düşünüyorum.” Dirseğiyle benimkini dürttü. “Şu büyük röportaj işi için yeğenimle çalıştığını duydum.”

Emilia'dan bahsettiği anda ağzım kurudu ve konuşmaya çalışsam da düzgün bir şey söyleyemeyeceğimi bildiğim için sadece başımla onayladım.

“O iyi bir kız. Benim hiç çocuğum olmadı ama o hep kendi çocuğummuş gibi hissettim, anlıyor musun?”

* Burada “onun önünde” ile kastedilen, kalecinin önünde oynayan savunma oyuncuları ve genel olarak takımın savunma performansdır.

YASAK ATIŞ

Anlamıyordum ancak bunu ona söylemedim.

“Onunla gurur duyuyorum. Buraya geldiğinden beri çok şey başardı.”

Genişçe gülümserken gözleri parlıyordu. Ben ise burada durup yeğenini övmesini dinlerken ellerime doladığım saçları ve ağzındaki sikimle neye benzediğini bilmiyormuş gibi davrandığım için kendimi yumruklamak istiyordum.

Boğazıma kadar tırmanmaya çalışan huzursuzluğu yutkunarak bastırdım. “O... hoş birine benziyor.”

Hoş mu? Kahretsin, Owen.

Gülümsemesi daha da genişledi. “Evet, öyle.” Başını iki yana salladı. “Neyse, artık antrenmana geri dönmene izin vereyim. Sadece fikrini almak istemiştım. Sen bizim en tecrübeli oyuncumuzsun ve içgüdülerine güveniyoruz. Bize asla yanlış yapmayacağını biliyoruz, Smith.”

Koça zoraki bir şekilde gülümsedim. Kendimi tam bir pislik gibi hissederek uzaklaşırken içimden bir kez daha aynı soruyu sordum. *Ne tür bir belaya bulaşmışım böyle?*

Cup of Joes’un kapısını açtığım anda -burası herkesin popüler buluşma yerlerinden biriydi- küçük kahve dükkânının arkasında oturan Emilia’yı gördüm. Muhtemelen kapının zil sesini duymayı bekliyordu çünkü sesle birlikte başını hızla kaldırdı ve yüzünde parlak bir gülümseme belirdi.

Bu gülümseme beni şaşırtmıştı, daha önce bana hiç böyle bakmamıştı.

O da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ki, gülümsemesi hızla yok oldu ve somurtmaya başladı. Ardından ikisinin arasında bir ifade takındı ve elini kaldırarak hafifçe salladı.

Bu çok sevimliydi. O çok sevimliydi.

TEAGAN HUNTER

Sessiz bir şekilde kahve barını işaret ettiğimde başını sallayarak onayladı. Tezgâha ilerleyip kendim için küçük bir sade kahve, onun için ise tam da sevdiği gibi kremalı, üç şekerli orta boy bir kahve siparişi verdim.

Kasadaki kadın dudaklarını yalayıp bakışlarını üzerimde gezdirirken, “Hemen geliyor,” dedi. “Size getirmemi istediğiniz başka bir şey var mı?”

“Bir *muffin* ve bir dilim de muzlu kek alayım.”

“Tabii.” Dudaklarını ısırdı. “*Başka* bir şey var mı?”

“Hayır, yok.”

Kadının omuzları reddedilişinden dolayı çöktüğünde istemsizce güldüm. Hokey *hayranı* kadınlar...

Siparişim hazır olunca içecekleri ve tabağı dengede tutarak Emilia'nın ayırdığı küçük masaya doğru ilerledim.

Ben otururken, “Teşekkürler,” diye mırıldandı.

“Rica ederim,” diyerek tabağı işaret ettim. “İstediyini yiyebilirsin. Ben ikisini de seviyorum.”

“Ben de.”

“Bölüşelim mi?” diye öneride bulunduğumda başını sallayarak onayladı.

Her birini ikiye böldüm, ardından kahvesini önüne ittim ve dikkatlice bir yudum almasını izledim. Doğru tercih yaptığımı anladığında gözleri büyüdü ve bana, dün gece viskisinde limon yerine *lime* sevdiğini hatırladığımda attığı o aynı etkilenmiş bakışı attı.

“Bu harika. Teşekkür ederim.”

“Bunu zaten söyledin.”

Yanakları kızardı. “Eh, demek ki söyledüğimde gerçekten samimiymişim.” Bakışlarını kahve barına doğru çevirdi. “Orada arkadaş mı ediniyordun?”

Başımı yana eğip onu inceledim. “Kıskandın mı?”

YASAK ATIŞ

Gözlerini kıstığında sııttım.

Sessizce kahvemizi yudumlayıp tatlılarımızdan atıştırdık. Sanırım bu durumu fazlasıyla sık yaşıyorduk, sessizlik. Bunun sebebi konuşacak bir şeyimizin olmaması mı, yoksa çok fazla şey söylemek istememiz miydi emin değildim.

Parmakları kulağındaki altın halka küpeye gitti, onu çekiştirirken bakışlarını benden kaçırıyordu. Bunlar, ilk tanıştığımız gece kulağında olan küpelerdi.

“Bunları özellikle mi taktın?”

Sözlerim onu hazırlıksız yakalarken kafası karışmış bir şekilde bakışlarını bana çevirdi. Başımla, parmaklarının hâlâ küpeyle oynadığı yeri işaret ettim.

“Ah, şey...” diye mırıldanırken elini kucağına koydu. “Ben... Hayır.” Söylediğinden hiç de emin gibi durmuyordu.

Yanıandaki çantasına uzanıp içinden bir tablet çıkardı. Birkaç kez ekrana dokunduktan sonra bana rahatsız olmuş bir bakış attı. “Öncelikle cevap vermek istemediğın sorulardan başlayalım.”

“Hiçbirine cevap vermek istemiyorum.”

Beni görmezden geldi. “Pekâlâ, bir eşin veya çocuğın olmadığına göre o soruları geçebiliriz.” Listesine göz atmaya devam etti. “Bunu da geçebiliriz... bunu da... ve-”

“Bu oyuncu profili serisinin amacı ne ki?”

“Taraftarların seni ve oyunu daha iyi tanımasını sağlıyor.”

“Doğru ama belli ki soruların yarısını bile kullanamayacağız, o zaman bunun ne anlamı var? Neden ben?”

“Bilmiyorum. Belki de sana hayran oldukları için? Sen tecrübeli bir oyuncusun ve...”

Homurdandım. “*Tecrübeli oyuncu*. Bu, kahrolası bir yaşlı olduğumu söylemenin kibar bir yolu.”

Tek kaşını hafifçe yukarı kaldırdı. “Diğer oyuncuların *daha* yaşlı olabilirsin ama bu, seni onlardan daha az değerli yapmaz.”

Ağzımdan çıkmak üzere olan tartışma cümlelerini bastırmak için dişlerimi sıktım. Onlardan *daha az* değerliydim ve asıl sorun da buydu. Menajerimin de buraya gelirken telefonda bahsettiği şeydi ve beni sikik bir ruh haline sokmuştu.

“Yaşın ilerliyor, Smith. Şu anda eleme maçlarına odaklandığını biliyorum ama gelecek yıl Comets’ta oynayamama ihtimalini kabullenmen gerekiyor.”

Sanki ben bu sikik şeylerin hepsinin farkında değildim.

Ama bir konuda haklıydı; Şu anda *tek* odaklandığım şey eleme maçlarına kadar gitmekti. Sözleşmemin sona erecek olmasını umursamıyordum. Şu anda umursayamazdım.

“İnanılmaz bir istatistik tablon var,” diye devam etti. “Üstelik tüm kariyerini Comets’ta geçirmişsin ki bu, çoğu oyuncunun asla deneyimleyemeyeceği bir şey. Bence insanların ilgisini çeken şey de bu. Seni burada tutan şeyin ne olduğunu merak ediyorlar.”

Değişim korkusu. Rutinimi bozma korkusu. Başka bir yerde başarısız olma korkusu.

Ama bunların hiçbirini söylemedim.

Onun yerine, “Seviyorum,” demekle yetindim.

Yeşil gözlerini, zihnime ulaşmaya ve oradaki tüm gerçekleri ortaya çıkarmaya çalışıyormuş gibi bana dikti. Saçmaladığım tüm o şeyleri gördüyse bile bunu dile getirmedi.

“Pekâlâ.” Boğazını temizledi. “Çocukluğun hakkında konuşmak senin için sorun olur mu? Hokeye olan ilginin ne kadar eskiye dayandığını öğrenmek izleyicilerimizin hoşuna gidecektir. Ama bu konu seni rahatsız ediyorsa, atlayabiliriz.”

“Çocukluğum hakkında konuşmam sorun değil ama sıkıcı olabilir. Anlatacak pek fazla şey yok.”

YASAK ATIŞ

Kaşlarını çattı. “Neden böyle söylüyorsun?”

“Çünkü bu doğru,” diyerek omuz silktim. “Oldukça ayrıcalıklı bir hayatta ve bir dadıyla büyüdüm. İsmi Bessie’ydi. Beni her gün buz pistine götürür, antrenmanlarla maçlara zamanında yetişmemi sağlardı. Hokeyle ilgilenmeye başlamamın sebebi oydu. Erkek kardeşleri oynuyordu ve hokey en sevdiği spordu. Onunla çok vakit geçirdiğim için, bu sevgisini bana da aktardı. Ebeveynlerim ise onların deyimiyle *daha medeni* bir spora yönelmemi tercih ediyorlardı.”

Emilia’nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Bessie ile oyuncu profili için röportaj yapabilir miyiz?”

“Yaklaşık beş yıl önce vefat etti.”

Gülümsemesi soldu ve yüzünde nefret ettiğim o acıma ifadesi belirdi. “Üzgünüm.”

Tekrardan omuz silktim. “Hayat böyle.”

“Aslında bu...” Başını iki yana sallayarak cümlesini yarıda kesti. “Boş ver. Bu uygunsuz olur.”

“Hayır.” Sandalyemde daha da öne yaklaştım. “Ne söyleyecektin?”

İç çekti. “Bunun, seninle ilgili birçok şeyi açıkladığını söyleyecektim.”

Başımı yana eğdim. “Nasıl yani?”

“Şey...” Omuzlarını kaldırdı, ardından beni işaret etti. “Şu *yalnız bir kurt* gibi takılma havalarını.”

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. “Yalnız bir kurt gibi takılma havalarım mı?”

“Evet. Daimi bekarlardan olduğun pek de sır değil. Eğer ebeveynlerin sana gerçek sevgiyi göstermek için yanında olmadırsa ve seninle ilgilenmedilerse, romantik ilişkilere yanaşmaman oldukça mantıklı.”

“Psikoloji dersi için teşekkürler, Profesör Anderson,” diye homurdandım.

Zaten oturup çocukluğumun analizini yapmıştım. Belki ebeveynlerim pek yanımda olmamışlardı ama bu çok da büyük bir mesele değildi. Sevgiden mahrum kalmış değildim. Bessie vardı. Hokey vardı. İkisi de beni severdi ve o dönemler oldukça iyiydim.

Hâlâ iyiydim.

“Ben gerçek aşkı buldum ve başka birine ihtiyacım yok. Benim tek aşkım hokey.”

Yüzü asıldı. “Bu biraz... üzücü.”

“Üzücü mü?” Elimi havada salladım. “Dünyanın en güzel oyununu oynuyor ve bundan para kazanıyorum. Oradan üzgün gibi mi görünüyorum?”

“Evet.”

Ani cevabı karşısında duraksadım çünkü çok içtendi... Aynı zamanda da pek de haksız sayılmazdı.

Öne doğru eğildi. “Yalnız değil misin, Smith? Son birkaç yıl içinde, takım arkadaşlarının birçoğu hayatlarının aşkını bulup evlendi. Sen de bunu istemiyor musun? Pistte olmadığın zamanlarda vakit geçirebileceğin birisini? Deplasman maçlarından sonra eve döndüğünde seni bekleyen birinin olmasını?”

Evet.

Bunu istiyordum ve bu hissin içime ne zaman sızdığı hakkında bir fikrim yoktu. Belki Collin ve Rhodes’un aşkını bulduğunu gördüğüm zaman sızmıştı, hatta şimdi Lowell da aynı durumdaydı. Kahretsin... Belki de sadece yaşılanıyor ve akıllanıyordum. Hiçbir kahrolası fikrim yoktu.

Tek bildiğim, yalnız olduğumdu.

Ama bunu ona itiraf etmeyecektim.

“Sen de yalnız değil misin?” diye karşılık verdim.

“Tabii ki yalnızım. Ama ben...” Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi, bakışları omzumun üzerinde bir noktaya odaklandı. Sanki transa geçmişti... Ya da bir anının içinde kaybolmuştu.

YASAK ATIŞ

Gözlerini tekrar benimkilere çevirdikten sonra başını ikini salladı. “Ama istediğim şeylere sahip olamıyorum, o yüzden bunu kabullenmek zorundayım.”

“Neden yalnız kalmaya razı oluyorsun?”

“Sen neden izin veriyorsun?”

Sırıttım. “Önce ben sordum.”

Derin bir nefes alıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve oturduğu yerde iyice geriye yaslandı. “Nedenini biliyorsun,” diye fısıldadı.

“Biliyor muyum?”

Sert bir bakış attı. “Cidden mi, Smith?”

“Evet, cidden.” Onun öfkeli bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim.

“Aramızda olanları hiç konuşacak mıyız, yoksa bunu görmezden gelmeye devam edip bir sorun olarak mı bırakacağız? Çünkü açıkçası, tüm sezon boyunca böyle çalışabileceğimi sanmıyorum.”

“Konuşacak ne var ki? Sadece seksti. Sen eski ilişkini unutmaya çalışıyordun, ben ise kupayı kaybettiğimiz için üzgündüm. Hepsi bu kadardı; sadece seks.”

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oldum.

Sadece seks değildi. Bunu biliyordum ve aldığı keskin nefese bakılırsa o da bunun farkındaydı.

Ama belki, sadece seksmiş gibi davranırsam o da bunu yapardı ve bu durumu hasarsız bir şekilde atlatabilirdik. Çünkü günün sonunda, ikimizin de bu konuda yapabileceği bir şey yoktu ve bunu ne kadar çabuk kabullenirsek o kadar iyi olurdu.

“Pekâlâ.” Tabletini çantasına yerleştirip ayağa kalktı. “Bir sonraki buluşma için sana haber vereceğim. Kahve için teşekkürler.”

Topukları üzerinde dönerek uzaklaşmaya başladı.

Ben de onun bir kez daha gitmesine izin verdim.

BÖLÜM 8

İki Buçuk Yıl Önce

Genelde birlikte olduğum kadınların evimde kalmasından hoşlanmazdım.

Benim için seks, sadece seks demekti. Rahatlar, yoluma devam ederdim. Hiçbir bağlılık olmazdı. Duygular olmazdı. Seks benim için sadece bir aktivite, bir rahatlama şekliydi. Beraber olduğum herkes bunun farkında olurdu.

Ama dün gece Emilia, gizlice kalkıp gitmek üzereyken içimde aniden onu burada tutma isteği belirmişti.

İlk başta bu, beni oldukça endişelendirmişti çünkü daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Görmezden gelmeye çalışmışım ama Emilia yatağın kenarına kayıp gitmeye çalıştıkça içimdeki his daha da güçlenmişti. O anda fark etmiştim ki, Emilia'nın gitmesi bana yanlış bir şeymiş gibi geliyordu.

Bu yüzden kalmasını istemişim ve o da kalmıştı.

Bu sabah onun yanında uyanırken doğru bir karar verdiğimi anlamıştım. Hâlâ derin bir uykudaydı, başını göğsüme yaslamıştı. Bir yanım onu uyandırıp tekrardan, bu sefer daha yavaş bir şekilde her zerresini sahiplenmek istiyordu. Ama aynı zamanda, onu uyurken izlemekten de fazlasıyla keyif alıyordum.

YASAK ATIŞ

Tanrım, hâlâ *Slapshots*'tan birini eve getirdiğime inanamıyordum. Bu benim bir numaralı kaçamak kuralım gibi bir şeydi; *Slapshots'tan kimseyle takılma*. Orası bir hokey barıydı ve oldukça popüler bir yerdi. Yani oradaki insanlar hokeyi ve oyuncularını yakından tanırdı, bu da oradaki kadınların genelde *av* peşinde olduğu anlamına gelirdi. Bu yüzden her zaman, mümkün olduğunca hokey *hayranı* kadınlardan uzak dururdum. Onlarla takılmanın sonuçları genelde iyi olmazdı.

Ama dün gece Emilia'nın yüzünde beni tanıdığına dair en ufak bir işaret bile yoktu. Bana tıpkı sıradan bir adama bakar gibi bakmıştı. Benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmadığını biliyordum ve bu kulağa ne kadar kötü gelse de, bunu mümkün olduğunca uzun süre böyle kalmasını istiyordum.

Dün gece isimlerimiz dışında birbirimizle hiçbir bilgi paylaşmamıştık. Gerçi... teknik olarak o konuda bile dürüst değildim çünkü ona soyadımı söylemiştim. Ama bu bir testti ve o da testi geçmişti.

Testi geçmesi hoşuma gitmişti.

Bakışlarımı, göğsüme yaslanmış bir şekilde huzurla uyuyan yüzüne çevirdim. Dudakları hafifçe aralanmış, düzenli bir şekilde nefes alıp veriyordu. Kızıl saçları darmadağın olmuş, yatağın her yerine saçılmıştı. Bir eli göğsüme sıkıca yapışmıştı, sanki beni bırakmak istemiyor gibiydi.

Bu kız hakkında benden on yaş küçük olması dışında hiçbir şey bilmiyordum. Ama onda beni, hakkında bana anlatacağı her şeyi öğrenmeye iten bir şey vardı.

Genellikle böyle hissetmezdim. Tanrım, hatta daha önce *hiç* böyle hissettiğimi sanmıyordum. İşte tam da bu yüzden kalmasını istemişim.

Hafifçe kıpırdandığında uyanmak üzere olduğunu anladım. Bacaklarını esnetirken tatlı bir şekilde hafif bir tekme attı ve

tam da o an yalnız olmadığını, bir yabancıнын kollarında olduğunu fark etti.

Hızla gözlerini açarak çevresine bakınmasını izledim. İlk başta tereddütlü görünüyordu ancak dün gecenin anıları zihnine dolduğunda sakinleşti.

Gerçekten bana bakması için aradan birkaç dakika daha geçmesi gerekmişti. Bakışları beni bulduğunda dudaklarında küçük, çekingen bir gülümseme belirdi. Onun bu konuda gergin olması hoşuma gitmişti çünkü derinlerde bir yerde ben de bu durumdan dolayı gergindim.

“Merhaba,” diye fısıldadı.

“Merhaba,” diye aynı şekilde karşılık verdim.

Dudaklarından hafif bir kıkırdama çıktı, o sesi bir kez daha duyabilmek için her şeyi yapabiliyordum.

“Dün gece... iyiydi.”

Tek kaşımı kaldırdım. “İyi?”

Tekrar kıkırdadı. “Tamam, belki iyiden biraz daha *fazlasıydı*.”

“Belki biraz daha fazlası...” Başımı iki yana salladım, ardından belinden tutup onu üzerime çıkana kadar çektim.

Nefesi kesilirken güldü. “Smith! Ne yapıyor-”

Onu kendime çekerek dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Onu sertçe öperken sabah nefesi sikimde bile değildi. Gülüşü inlemelere döndüğü sırada bedeni üzerimde kıvranmaya başladı. Karnıma sürtünen ıslak amı, öpücüğümün ona ne yaptığının açık bir kanıtıydı. Kalçalarını hareket ettirip sürtünerek daha fazlasını arzuluyordu.

Bir elimi saçlarına, diğerini de nazikçe boğazına dolayarak her iki noktaya da yeterince baskı uyguladım. Onu geriye doğru çekerek ıslak amını bana sürtmesini izledim.

“Bu *biraz daha fazla* mı, Emilia?”

YASAK ATIŞ

Başını aşağı yukarı sallayıp altdudağını dişlerinin arasına aldı.

“Tanrım, kahrolası derecede güzelsin,” diye mırıldandım, hemen sonra onu sertçe öpmek için tekrardan kendime çektim.

Hareketlerini yavaşlatmıyordu, kendini tatmin etmek için beni kullanıyordu.

Bundan hoşlanmama rağmen daha fazlasını istiyordum.

Dudaklarına doğru, “Boşalmak mı istiyorsun, Emilia?” diye fısıldadım.

Sözlerim karşısında inledi. “Lütfen, lütfen, lütfen.”

Onun yalvarışlarına gülerek boğazındaki ve saçlarındaki ellerimi çektim. Dokunuşumu kaybetmenin etkisiyle gözlerini şaşkınlıkla aralayarak hareketlerini yavaşlattı.

“Kalk,” diye emrettim.

“Kalkayım mı?”

Başımı salladım. “Ayağa kalk.”

Söylediğimi yaptığında sırtımı yatak başlığına yaslayarak pozisyonumu değiştirdim. Artık kadınlığı tam önümdeydi, benim için hazırды.

Ne kadar ıslak olduğunu gördüğümde, “*Siktir*,” diye küfrettim. Amı parlıyordu ve yalnızca bana sürtünerek bile boşalmanın eşiğine geldiğini biliyordum. Onun tadına bakmam *gerekliyordu*. Dün gece bunu yapamamıştım ve içimden bir ses, tadının tatlı olacağını söylüyordu.

“Dilimi kullan.”

“N-ne?” diye kekeledi.

Cevap vermedim, sadece ağzımı açıp dilimi uzattım. Bahsettiğim şeyi anladığı anda gözleri parladı ve yavaşça dizlerini bükerek amını dilime bastırdı. Temas ettiğimiz anda iç çekti. Bense lanet derecede haklıydım. Tadı çok tatlıydı. Mükemmeldi.

Ve benimdi.

Dilimi kullanarak kendini becerirken bir eli duvarda, diğeri ise başımdaydı; beni sıkıca tutuyordu. Sanki başka bir yerde olmak isteyebilirmişim gibi...

İstemiyordum. Sonsuza dek burada kalabilirdim ve onun tadından asla bıkmazdım.

Yaklaştığını hissediyordum ama kendini tutuyordu. Onu boşaltmak istiyordum, ardından içine gömülebilir ve sonra bunu tekrar tekrar yapabilirdim. Ellerimi bacaklarından yukarı kaydırarak birini dengede kalması için kullanırken, diğerini de hiçbir uyarıda bulunmadan içine iki parmağımı sokmak için kullandım. Çığlık attı, dizleri neredeyse bükülmüştü. Parmaklarımı kıvrarak sevdiğini bildiğim o noktaya dokunduğumda kontrolü kaybetti.

"Ah, kahretsin," diye bağırdı.

Ardından kendini tamamen bıraktı, amı parmaklarını sıkıştırırken onları daha da derine çekiyordu. Bir yandan da klitorisini dilime sürtmeye devam ediyordu. Başını geriye atıp zirveye ulaşmasını izledim. Tanrım, bu çok güzeldi.

O çok güzeldi.

Bedeninin sarsıntılarının durmasına izin vermeden onu yatağa fırlattım, komodinden bir prezervatif alıp aletime geçirdim ve hiçbir uyarıda bulunmadan içine girdim.

Alnımı onunkine dayayarak, "Kahretsin," diye inledim. "Sik keyim, o kadar sık...sın ki, Emilia. Beni içine mükemmel bir şekilde alıyorsun."

İçinde sertçe ileri geri hareket ederken hazzın etkisiyle inledi. "Mükemmel."

Yavaş olmaya çalışıyordum -gerçekten kahrolası derecede deniyordum- ama yapamadım. Lanet olsun, harika hissettiyordu. Elimini boynuna doladım, parmaklarım boğazını bir

YASAK ATIŞ

kolye gibi sararken dudaklarından kaçan inilti hoşuma gitti ve kontrolümü kaybettim.

İçinde daha sert ve hızlı hareket etmeye başladım. Ortada ritim ya da incelik yoktu. Saf, kontrolsüz bir sikişmeden ibaretti.

Ve lanet derecede iyi hissettiriyordu.

“Kendine dokun,” diye emrettim.

Elini aramıza sokup klitorisini yavaşça ovalamaya başladığında gözleri benimkilerle buluştu.

“Tanrım, mükemmelsin. Çok iyi gidiyorsun,” dedim. Övgü dolu sözlerim karşısında gözleri parladı, daha hızlı hareket etmeye başladı.

Nefesleri hızlanıp giderek daha keskin bir hal aldığına yaklaştığını anladım. Boynundaki elimi daha çok sıkıttığımda kendini bıraktı; amı aletimi sıkıştıtırırken beni boşalmaya zorladı, menilerim prezervatifi doldururken aslında içine boşaldığımı hayal ettim.

Dirseklerimin üzerine çöktüm, başını ellerimin arasında alarak onu yavaş ve nazik bir biçimde öptüm. Dokunuşum az önce onu kullanım şeklime göre oldukça zıttı. En sonunda uzaklaştığımda bana sırtıttı, yorgun ve tatmin olmuş gibi görünüyordu.

“Eh, kahvaltıda ne var?”

Gülerek üstünden kalktım ve prezervatifi yatağın kenarındaki çöp kutusuna attım. Ardından arkamı dönerek, “Sipariş vermek ister misin?” diye sordum.

Başını salladı ve böylece günün geri kalanını yatakta geçirdik.

Pazar akşamındaydık ve neredeyse gece yarısı olmuştu. Emilia'ya, onu eve bırakmayı defalarca kez teklif etmeme rağmen kabul etmemişti. Bu yüzden şu anda binamın dışında

kaldırımda durmuş, bir Uber'ın gelip onu almasını bekliyordum. Onu kendime daha çok yaklaştıracak kollarımı sıkıca etrafına doladım, o da aynı şekilde bana karşılık verdi.

Kalmasını istediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Son iki gündür yaptığımız tek şey kendimizi eve kapatmaktı. Tüm öğünleri dışarıdan sipariş etmiş, benim en sevdiğim film *Point Break* ile onun favorisi olan *The Princess Bride***'ı izlemiş ve dairemin neredeyse her bir köşesinde sevişmiştik.

Ama bunların dışında da konuşmuştuk. Hem de çok fazla.

Pislik eski sevgilisi ve onunla yaşadığı her şey hakkında konuşmuştuk. Anlattıklarını dinlerken, arabama atlayıp eyaletin öteki ucuna gitmemek ve Emilia'yı incittiği için o herifin yüzünü dağıtmamak için sahip olduğum tüm iradeyi kullanmam gerekmişti.

Ben de ona yapbozlara olan gizli sevgimden bahsedip koleksiyonumu göstermiştim. İlk başta bana gülüp benimle yaşlı adam diye alay etse de daha sonra beni, onunla yeni bir tane sine başlamaya zorlamıştı. Ama pek ilerleme şansı bulamadan kıyafetlerimiz tekrar yerle buluşmuştu.

Bana Avrupa'da iki hafta tatil yapmak istediğinden bahsetmişti ve gideceği yerlerle yapacağı şeylerin planlarını ayrıntılı bir şekilde anlatmıştı. Ayrıca, yeni işinin ona büyük bir maaş artışı sağladığını, bu yüzden de yakın zamanda gerçekten bu tatili karşılayabileceğini söylemişti. Tam o anda, telefonumu alıp hayalini kurduğu tatile hemen rezervasyon yaptırmamak için kendimi zor tuttum çünkü bu benim için oldukça küçük bir harcama olurdu.

* Türkçeye "Kırılma Noktası" ismiyle çevrilen 1991 yapımı bir Amerikan aksiyon filmidir.

** Türkçeye "Prenses Gelin" ismiyle çevrilen 1987 yapımı bir filmidir.

YASAK ATIŞ

Çok şey konuşmamıza rağmen birçok basit detayı atlamıştık. Yıllardır hissetmediğim kadar rahat hissediyordum ve bunun sebebi sadece seks değildi.

Ama işin üzücü yanı şuydu ki, ikimiz de Emilia gittiğinde son iki gündür içinde yaşadığımız o büyülü baloncuğun patlayacağını biliyorduk.

Ondan kalmasını isteyebilir, onu tekrar görmek istediğimi söyleyebilirdim. Bunu biliyordum.

Ama aynı zamanda, kalmak isteseydi zaten kalacağını da farkındaydım. Bu hafta sonunu tıpkı benim gibi gerçeklikten uzaklaşmak için kullandığını biliyordum. Ama yarın pazartesiye ve en sonunda gerçekliğe geri dönmek zorundaydık.

Uber kaldırırma yanaştığında kalbim sanki boğazımda atma-ya başlamış gibiydi.

Buraya kadardı.

Neden olduğunu bilmediğim bir şekilde buraya kadar olmasını *istemiyordum*.

Eğer hayatlarımızın farklı noktalarında olsaydık, eğer o kötü bir ilişkiden yeni çıkmamış olsaydı ve benim de hayatımın merkezinde hokey olmasaydı, bir ilişkiyi yürütebilirdik.

Ama hayatlarımızın gerçeği buydu ve bizim için her şey buraya kadardı.

“Bunun için teşekkür ederim, Smith,” dedi kısık bir sesle.

Owen. Adım Owen.

Bunu ona haykırmak istiyordum.

Ama yapmadım.

“Asıl ben teşekkür ederim, Emilia.”

Güçlkle yutkunup parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarımızı son bir kez buluşturdu.

Bu aceleci bir öpücük değildi. Tatlı ve yavaştı, her bir anını zihnime kazıyordum.

“Şey, rahatsız etmek istemezdim ama Emilia’yı almak için buradayım,” diyerek araya giren Uber sürücüsü, bizi *tam anlamıyla* rahatsız etmişti.

Emilia dudaklarıma karşı güldü ve içinde bulunduğumuz o an bozuldu. Geri çekilmeden önce dudaklarından son bir kez hafifçe öptüm, ardından ellerimi cebime soktum; böylelikle ona tekrar uzanıp yukarıdaki küçük sığınağımıza geri kaçırma isteğime engel olabilirdim.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve kafasını yana eğip beni incelemeye başladı. Ağzını bir şey söylemek için aralasa da sonra bundan vazgeçti.

Onun için arabanın kapısını açtığım anda bir panik dalgası tarafından ele geçirildim.

“Bekle! Numaran. Bana numaranı ver.”

Yüzü düştü. “Smith... Ben-”

“Eve güvenli bir şekilde vardığından emin olmak istiyorum ve hayır cevabını kabul etmiyorum.”

Bir süre bunu düşündü, hayır demek istediğini biliyordum ama içten içe bunu söylememesini diliyordum.

En sonunda kabul ederek sessizce, “Tamam,” dedi.

Telefonunu alıp numaramı girebilmem için tuş takımını açtı. Telefonu ona geri uzattığımda hemen almasına izin vermedim.

Bunun yerine, onu tekrar kendime çektim.

“Smith...” Nefesi tenime çarpıyordu. “Gitmem gerek.”

“Biliyorum.” Başımı sallayıp kalması için içimde filizlenen bütün arzuyu bastırdım. “Biliyorum.”

Son bir öpücükten sonra uzaklaşmasına izin verdim.

Uber sokakta ilerleyerek kaybolduğunda ne kadar süre orada durup arkasından baktığımı bilmiyordum. O kadar uzundu ki, aracın arka lambaları saatler önce kaybolmuş gibi

YASAK ATIŞ

hissediyordum. Sonunda kendimi zorlayarak binaya geri döndüğümde asansörü kullanmakla uğraşmamıştım bile. Bir aptal gibi gitmesine izin verdiğim için bir cezayı hak ettiğimi düşünerek merdivenleri kullandım.

Son basamağa ulaştığımda cebimdeki telefon titredi ve aceleyle onu kontrol ettim.

Bilinmeyen Numara ...

Güvenli bir şekilde eve ulaştım.

Bilinmeyen Numara ...

Bu hafta sonu için tekrar teşekkür ederim. Bana saklanacak güvenli bir yer verdiğin için teşekkür ederim. Bunun benim için ne anlam ifade ettiğini asla bilemezsin.

Bilinmeyen Numara ...

İyi geceler, Smith.

Son iki kelimesi her şeyin kesin olarak bittiğinin net bir göstergesiydi ve mesajının altındaki anlamı çok iyi biliyordum. İçinde yaşadığımız o baloncuğumuz... patlamıştı.

Ve yapmamam gerektiğini bildiğim için mesajına cevap vermedim.

BÖLÜM 9

Dün sabah işe gelirken Tori'nin yanına gidip Smith ile ilgili o seriyi yapmamın mümkün olmadığını söylemeye niyetimin olduğunu söylersem, bu yalan olmazdı.

Ama biliyordum ki eğer bunu yaparsam ona neden bu seriyi yapamayacağımı açıklamak zorunda kalacaktım... ve bu, henüz yapmaya hazır olduğum bir konuşma değildi.

Ayrıca onun kazanmasına ve beni alt etmesine izin vermek mi? Eh, böyle biri değildim.

Sadece seks, ha? Sadece seks demek, pislik.

Birlikte geçirdiğimiz o iki gecenin çok daha fazla şey ifade ettiğini ikimiz de biliyorduk. Eğer öyle olmasaydı, son iki buçuk yılı birbirimizden kaçınmak için elimizden gelen her şeyi yaparak geçirmezdik.

Belki de hepsini kafamda kurmuştum. Belki de bu gerçekten *sadece seksti*. Belki de ona olan ilgim, onun *yasak* olması yüzündendi. Belki de hayatına devam etmesi gereken tek kişi *bendim*.

Olanları, hokey dışında onunla alakalı her şeyi unutmalıyım. Yapmam gereken bir işim vardı ve ona odaklanmam gerekiyordu.

“Hey, Smith ile işler nasıl gidiyor?”

YASAK ATIŞ

Blake her zaman oturduğu yere, masamın kenarına kıcını koyarken derin bir iç çektim.

“Ah, durum o kadar kötü mü?”

“Huysuz olduğu bir gündü diyelim.”

“Smith her gün huysuz değil mi zaten?”

“Öyle ama kahve içmek için buluştuğumuzda *ekstra* huysuzdu.”

Blake, Smith ile olan geçmişimle ilgili detayları kesinlikle bilmiyordu. Aslında *kimse* bilmiyordu. Hollis bile. Buraya ilk taşındığımda biriyle tanıştığımı biliyordu ama hepsi bu kadardı. Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu çünkü ben bile o zaman onun kim olduğunu bilmiyordum.

Smith’in Comets’ta oynadığını ve benim de aynı takımda işe başladığımı öğrendiğimizde, tüm iletişimimizi kesmiştik. O günden beri de birbirimizden kaçarak garip bir denge içinde yaşıyorduk. Ama artık bunu yapmamız mümkün değildi ve onunla işbirliği yapmanın düşündüğümünden çok daha zor olacağını fark etmeye başlamıştım.

Blake kaşlarını çattı. “Eh, en azından evet dedi. Demek istediğim, bence aşılması gereken en büyük engel zaten buydu. Öyle değil mi? Eğer haddini çok aşarsa, amcana söyleyip onu yola getirmesini isteyebilirsin.”

Güldüm. “Tabii. Tori zaten amcam yüzünden kayırıldığını düşündüğü için benden nefret ediyor. Anlayacağın, ihtiyacım olan en son şey asi bir oyuncuyu hizaya getirmesi için amcamı üzerine salmak. Bunu halledebilirim, Smith’ten korkmuyorum.”

Gerçi korksam işim çok daha kolay olurdu...

“Eğer yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Otoriter baba sesim üzerinde çalışıyorum ama Nate biraz daha pratik yapmam gerektiğini söylüyor. Eğer hokey oyuncularına karşı kullanmam gerekirse, yaparım.”

Tekrardan güldüm. “Bunu aklımda tutacağım.”

“İyi, güzel. Ayrıca hazır buradayken...”

İnledim çünkü bunu *ne zaman söylese* ardından hiç iyi bir şey gelmezdi. “Ah, Tanrım.”

“O kadar da kötü bir şey değil. Sadece tatil zamanı yaklaştığı için bir fotoğrafçımız eksik...” Ona ters ters baktığımda duraksadı çünkü bununla nereye varmaya çalıştığını biliyordum. “Herkes kendi projeleriyle meşgul, bu yüzden oyuncuların gelirken fotoğrafını çekecek kimse yok. Ben yapardım ama Tori bana başka bir iş verdi, ayrıca dün erken çıktığım için de bana sinirli. O yüzden...”

Geniş bir şekilde sırtarak bakmaya başladı. Ona hayır demeyi ne kadar istesem de bunu yapamayacağımı biliyordum.

İç çektim. “Tamam, yaparım ama bu hiç hoşuma gitmeyecek.”

“Zaten gideceğini düşünmüyordum ama not edildi.” Eliyle not alıyormuş gibi yapıp masamdan kalktı. “Maç başlamadan önce grafikleri yetiştirmem gerekiyor.”

“Tori grafik işini sana mı verdi? Ama bu...”

“Kesinlikle benim işim değil, değil mi? Evet, bunu biliyorum. Ama sanırım bundan nefret ettiğimi biliyor ve işte buradayım.” Gözlerini devirdi. “Yardım ettiğin için teşekkürler. Dom’a aşağıya ineceğinin haberini veririm.”

Üzerinde çalıştığım projeyi kaydedip masamdan kalktım ve ekipman odasına yöneldim. Bir kamera aldıktan sonra aşağı, garaja doğru ilerledim.

Hava hâlâ güneşli olduğu için oyuncuların otoparktan binaya girişlerini çekmeye karar vermiştim. Ancak dışarı adımımı attığım an pişman oldum. Deli gibi esen rüzgârdan tüylerim diken diken olmuştu. Bunu tahmin etmem gerekirdi. Buralarda aralık ayı pek öngörülebilir olmuyordu; bir gün dondurucu

YASAK ATIŞ

soğuk olurken, ertesi gün sıcak ve güneşli olabiliyordu. Bugün güneşli olmasına rağmen rüzgârın soğuğu dondurucuydu.

Yine de yapmam gereken bir iş vardı ve oyuncular yavaş yavaş gelmeye başlamıştı. Miller ve Rhodes'un binaya doğru yürüdüğünü görmek için kamerayı tam zamanında kaldırmıştım.

Miller kameraya bir öpücük yolladı.

Her zamanki gibi kaşlarını çatmış olan Rhodes ise onun ensesine vurdu.

Kahkaha atarken bir yandan da fotoğrafı çektim, bu an kaçırılmayacak kadar güzeldi.

Birkaç oyuncu daha geldi, aralarında son zamanlarda sosyal medyamızda büyük ilgi gören kaleci Greer da vardı. Yorumlardaki herkes ona ve yeteneklerine bayılıyordu. Sezonun son döneminde ne kadar başarılı olacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

Kamerayı göz hizama getirip birkaç ayar yaptım, sonra otoparkın diğer ucundan gelen Smith'i fark ettim. Siyah parlak kamyonetini geri vitese alarak park etti, motoru kapattı ve elinde bir kahve bardağıyla dışarı çıktı. Bunun maçlardan önce bir gereklilik olup olmadığını bilmiyordum ama bütün oyuncuların elinde bir kahve olduğuna göre, sanırım öyleydi.

Koyu renk saçları gelişigüzel bir şekilde geriye doğru yatırılmıştı ve yüzü, en az iki gündür tıraş etmediği kirli sakalıyla kaplıydı. Lacivert bir takım elbise, içine de düz beyaz bir gömlek giymişti. Koyu kırmızı bir kravat takıyordu. Çok göz alıcı bir kıyafet seçimi olmasa da o, üstünde öyleymiş gibi taşıyordu. Sanki takımı her detayıyla ona özel olarak dikilmişti ve ben bundan hiç şikâyetçi değildim.

İyi görünüyordu. *Fazla iyi.*

Karnımın altına sıcaklık yayılmasına sebep olacak kadar iyi.

Biri boğazını temizlediğinde irkildim ve kameranın merceğinden birkaç adım ötemde duran Lowell'ı gördüğümde yerimde sıçradım. Arkasına dönüp otoparkta yürüyen Smith'e baktı, ardından bakışlarını tekrar bana çevirerek bildiğini belli eden alaycı bir sırıtişla baktı.

Bundan nefret etmiştim, kelimenin tam anlamıyla şu anda yerin dibine girmek istiyordum.

Yanaklarım ısınmaya başladı. "İyi akşamlar, Lowell."

"Emilia. Bu akşam manzara çok güzel, değil mi?"

Yakalandığımı yüzüme vurduğunda istemsizce inledim, Lowell ise başını iki yana sallayarak güldü.

"Endişelenme... sırrın benimle güvende."

"Hangi sır?"

Tekrar başını iki yana salladı, binanın içine girerken yüzündeki gülümseme bir an için bile olsa kaybolmadı. Görüş açımdan çıktığı anda paniklemeye başladım.

Smith ona aramızda olanlardan bahsetmiş olabilir miydi? Yoksa Lowell'ın tahmin ettiği bir şeyler mi vardı? Eğer öyleyse, başkaları da bunu fark etmiş olabilir miydi? Tori biliyor muydu? Bu bir çeşit test miydi?

Hayır. Bu imkânsızdı. Smith ve ben, bu işe başladığımdan beri neredeyse hiç aynı odada bile bulunmamıştık. Tori'nin bir şey biliyor olması mümkün değildi.

Endişelenmeyi bir kenara bırakıp işime geri döndüm. Wright, Smith'e doğru koştu ve ikisi yumruklarını tokuşturup içeri doğru yürümeye başladı. Ne konuştuklarını tam duyamıyordum ama Wright ne söylediyse Smith'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Bunu sıklıkla yapmıyordu ve bu üzücüydü çünkü güldüğü zaman daha da yakışıklı oluyordu.

Rüzgâr bir kez daha hızla esti ve soğğun etkisiyle ürperdim.

YASAK ATIŞ

Güvenlik görevlilerimizden biri olan Dom ceketini omuzlarıma bırakırken, “Buyurun, Bayan Anderson,” dedi. Sıcaklığı hissedince rahatlayıp kumaşı iyice üzerime çektim.

Ona göz kırptım. “Sen benim kahramansın, Dom.”

Yanakları kızarıırken görevine geri döndü.

Kameramı kaldırıp binaya girerken Wright ve Smith'i çekmeye devam ettim ancak Smith'in gözlerini bana dikip baktığını fark ettiğimde birden duraksadım. Bana nefret dolu bir bakışla bakarken kaşları çatılmıştı. Omuzlarımdan sarkan cekete sanki hayatında gördüğü en rahatsız edici şeymiş gibi bakıyordu.

Gözleri önce Dom'a, sonra tekrar cekete ve en sonunda bana döndü.

Sanki...

Siktir. Kıskanıyordu.

Gözlerimiz buluştuğunda karnımın altında sıcak bir ürperti hissettim, o kehribar rengi gözleri yoğun ve tehlikeliydi. Yanma gidip kaşlarının arasındaki kırıxıklığı düzeltmek istiyordum... Ama aynı zamanda daha fazla derinleştirmek de istiyordum.

Kıskandığını görmekten hoşlanmam beni ne kadar berbat biri yapıyordu?

Yanında Wright, tek taraflı bir konuşma yapmaya devam ediyor ve olup biteni tamamen kaçırıyordu.

Ama ben kaçırmadım. Deklanşöre bastım ve o bana bakarken, gözlerindeki yoğunluk hiç azalmamışken fotoğrafını çektim.

Kamerayı indirdiğimde Smith'in dikkati yeniden Wright'a kaydı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi davrandı. O kadar ani bir değişimdi ki, bunun gerçekten olup olmadığını *ben* bile sorguladım.

Fakat sonra Wright beni fark edip sırttı, Smith de ona ters bakışlar attı. İşte o zaman tüm bunların gerçekten yaşandığını anladım.

“Selam, Emilia. Hâlâ Noel yemeğine geliyorsun, değil mi? Harper menü konusunda çıldırıyor ve yeterince yiyecek alıp almadığı konusunda endişeleniyor.”

“Amcamın yanına uğradıktan sonra geleceğim,” diye söz verdim.

Buraya taşındığımdan beri Noel *brunch*'ını amcamla birlikte yapıyordum. Eşi altı yıl önce öldüğünden beri yalnızdı, bu yüzden tatilleri onunla geçirmeyi seviyordum.

“Noel yemeği mi?” diye sordu Smith ona.

“Evet. Gelmek ister misin? Ne kadar kalabalık olursak o kadar iyi olur. Sadece somurtkan kıçının bizimle takılmak istemeyeceğini düşünmüştüm.”

Smith anında cevap verdi. “Geliyorum.”

Wright'ın kaşları benimkiler gibi şaşkınlıkla havaya kalktı.

O da mı orada olacaktı? Nasıl oluyordu da son birkaç yıldır Smith'ten bu kadar kaçarken şimdi aniden tüm boş zamanımı onunla geçirmek zorunda kalıyordum? Ve neden böyle olmasından nefret etmiyordum?

“Gerçekten mi?” Wright sırttı.

Smith omuzlarını silkti. “Evet. Neden olmasın? Nasıl olsa yapacak başka bir şeyim yok.”

“Tamam. Harper'a haber veririm. İçki getir.”

Smith cevap olarak homurdandı, ben de onlar geçerken bir fotoğraf daha çektim. Smith'in binanın içine girmeden önce gözlerinin bana kaydığını kaçırmamıştım.

Yarım saat daha dışarıda kalıp takımın diğer oyuncularının da gelişini çektim, ardından yukarı çıkıp fotoğrafları ortak klaseöre yükledim. Böylece grafik ekibi -ki bu akşam için o kişi Blake'ti- onları düzenleyip maç başlamadan önce paylaşmaya hazır hale getirebilirdi.

YASAK ATIŞ

Hepsinin iyi görüldüğünden emin olmak için fotoğraflara tıkladım ancak Smith'inkileri gördüğümde duraksadım.

Tanrım, kameraya bakışı... Bacaklarımı istemsizce birbirine bastırduğım için utanmam gerekirdi ama hiç de utanmıyordum.

Benim yüzümden bu kadar sinirlenmesi hoşuma gitmişti, hem de gitmemesi gerektiği halde. Bu bana birlikte geçirdiğimiz geceleri, o yoğunluğu, o sahiplenciliği hatırlatıyordu. Daha önce hiç kimse için bu kadar önemli hissetmemiştim ve ne kadar kısa sürmüş olsa da bunu tekrar yaşamak istiyordum.

Hayallere dalmadan önce bakışlarımı fotoğraflardan çektim ve onları dosyaya kaydettim. Ardından maçtan önce yapmam gereken diğer işleri tamamlamaya başladım. İşimi bitirdiğime emin olduktan sonra koridorda ilerledim ve Blake'in ofisine kafamı uzattım.

"Hey, maçı izlemeye iniyorum. Geliyor musun?"

Telefonundaki şeye odaklanmıştı ama birkaç saniye sonra başını kaldırıp gözlerini kocaman açtı. Bu biraz endişe vericiydi.

Tereddütle, "Her şey yolunda mı?" diye sordum. Uğraşmam gereken bir sorun olmadığını umuyordum. Şu anda tek istediğim maçı izlemek ve bu akşam biraz kafa dinlemektir.

"Bunların altındaki yorumları gördün mü?"

"Nelerin altındaki?"

"Oyuncuların geliş fotoğraflarının. Bak."

Ofisine girip masasının arkasına geçtiğimde bilgisayarında takımın Instagram hesabını açtı. Yorumları açtığında ekranda gördüklerim karşısında dudaklarım aralandı. Yüzlerce yorum vardı, normalde aldığımızdan çok daha fazlası ve hepsi neredeyse aynı şeyi yazmıştı.

TEAGAN HUNTER

HoneyBree19: Granny Smith Apple derken? Daha çok BABACIK Smith Apple gibi.*

*Bardown1991: ŞU BAKIŞ! *Kendini serinletir**

HckyisLife: Dostum, Smith adeta BEN HAZIRIM diye bağılıyor.

KeepingUpWithKeeley: Normalde hokey bile izlemem ama kendimi yorumları okurken buldum.

*AmberWavesofFAME: Keşke kocam bana, onun kameranın arkasındakine baktığı gibi baksa. Resmen BD** enerjisi yayıyor. *patlıcan emoji**

CldBURStckHndlr: VAY CANINA. Eğer bana öyle baksaydı, anında külotumu çıkaracağıma eminim.

“Hepsinin büyük bir bardak suya ihtiyacı var çünkü resmen *susamışlar****. Yani onları suçlamıyorum da... Çünkü o fotoğraf gerçekten *vay canına*.”

“Hangi fotoğrafı paylaştın?” Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, bunu duymaması ve sesimdeki titremeyi fark etmemesi için dua ediyordum.

Ekrandaki fotoğrafları kaydirmaya başladığında hangi fotoğraftan bahsettiğini söylemesine gerek yoktu. Çoktan anlamıştım.

Az önce bacaklarımı birbirine bastırmama sebep olan fotoğrafın ta kendisiydi. Hayranlar haksız değildi; kameraya bakışı gerçekten külot eritecek türdendi. Neyse ki fotoğrafı çekenin ben olduğumu bilmiyorlardı.

* Burada *Granny* kelimesine yönelik bir kelime oyunu yapılmıştır.

** Açılımı ‘Big Dick Energy’ olan kelime öbeği, normalde kişinin abartıdan yoksun ve sarsılmaz bir özgüvene sahip olduğunu, çekici bir havası olduğunu açıklamak için kullanılır. Burada “Büyük Penis Enerjisi” esprisine de gönderme yapılmıştır.

*** *Thirsty* kelimesi “susamak” anlamına gelirken, argoda da “birine karşı arzu duymak” anlamına da gelmektedir.

YASAK ATIŞ

“Ona ne yaptın? Bir şey mi söyledin? Çünkü sana kıyafetlerini parçalamak istiyormuş gibi bakıyor.”

Muhtemelen gerçekten de kıyafetlerimi parçalamak istiyordu, özellikle de Dom’un ceketini.

Ama bunu Blake’e söylemedim.

Onun yerine omuz silktim. “Bilmiyorum. Sadece huysuzdu. Smith’in nasıl biri olduğunu bilirsin.”

Kaşlarını havaya kaldırdı. “Tatlım, sana attığı o bakış... bu sadece huysuzluğundan kaynaklanmıyor. Altında *ciddi* bir cinsel gerilim saklı.”

Sözleri içten içe paniklememe neden oldu. Söylediği şeyi kimsenin duymadığından emin olmak için ofise göz gezdirdim. Şu anda ihtiyacım olan son şey, etrafa bir sürü söylentinin yayılmasıydı.

“Şşşt!”

“Ne? Sadece sana takılıyordum! Yoksa...”

Kanım o kadar hızlı pompalanıyordu ki, dudaklarımdan dökülen yalanı zar zor duyabilmiştim. “Saçmalama. Benimle kesinlikle o şekilde ilgilenmiyor. Sadece Wright başını şişirdiği için sinirlenmişti.”

Bu, şimdiye kadar Blake’e söylediğim en büyük yalandı ve anında kendimi kötü hissetmiştim. Ama şu anda bu yalan, kariyerimi kurtaran şeydi. Sadece Tori’nin bu fotoğrafları görmemesini, onları dikkatlice incelememesini ve parçaları birleştirmemesini umuyordum.

Blake’in gözleri kısıldı, bir an için üzerime geleceğinden ve içimde tutmakta zorlandığım tüm kirli sırları ortaya dökmek zorunda kalacağımdan korktum. Çünkü bunu birine anlatmak için *yanıp tutuşuyordum*.

Bir mucize eseri, beni sıkıştırmadı. “Pekâlâ. Ama sadece şunu söylüyorum... Stick Handler* haklı. Eğer Nate bana öyle baksaydı, anında iç çamaşırımı çıkarırdım.”

Güldüğünde ben de kendimi aynısını yapmaya zorladım.

Hesaptan çıkış yapıp sandalyesinden kalkarken, “Tamam, hadi,” dedi. “Gidip maçı izleyelim ve bizimkilerin kazanmasını umalım çünkü sosyal medyadaki çılgınları takip etmek için bütün gece ayakta kalmak istemiyorum.”

Rahat bir nefes alarak peşinden gittim. Sırrım hâlâ güvenderdi, en azından şimdilik.

* Yukarıda yorum yapan *CldBURStckHndlr* isimli hesabın adına gönderme yapılmıştır.

BÖLÜM 10

"Bu akşam, sezonun kendi sahamızdaki son maçını oynuyoruz, çocuklar! Hadi bu kahrolası maçı kazanalım!" Miller omzuyla benimkini dürtüp oturduğum bankta sarsılmama neden oldu. Ardından ben ona karşılık veremedim hızla uzaklaştı.

Maçlara hazırlanmak için hepimizin farklı yöntemlerinin olması ilginçti. Benimki, düşüncelerimle baş başa kalmaktı. O yalnızlığı seviyordum.

Miller ise tam tersi, yüksek sesle çalan müziklere ve daha da yüksek sesli sohbetlere ihtiyaç duyan tipte bir adamdı. Soyunma odasında oradan oraya koşturan, heyecandan yerinde duramayan kişi hep o olurdu.

Genellikle buna tahammül edebiliyordum ama bu gece? Bu gece onun aptal telefonunu şarjdan çekip odanın diğer ucuna fırlatmak ve durmaksızın çalan Noel şarkısını susturmak istiyordum. Ona çenesini kapamasını söylemek ve buzun üzerine çıkıp birkaç sert çarpışma yaşamak istiyordum.

Bütün bunların sebebi öfkeli olmamdı.

Fazlasıyla öfkeliydim çünkü Emilia'nın başka bir adamın ceketini giymesi keyfimi kaçırmıştı.

Aptal değildim. Benden sonra başka birileriyle de birlikte olmuş olabileceğini biliyordum. Olmaması için bir sebep

yoktu. Emilia mükemmeldi ve birinin ona karşı koyabileceğini düşünmeyi aklım almıyordu. Bunu kabullenmiştim.

Ama bunu görmek? Dostum, bu berbat bir histi.

Gerçi kapıdan içeri girer girmez Dom'un sadece centilmenlik yaptığını fark etmiştim ve buna karşı herhangi bir tepki verdiğim için kendimi kahrolası bir aptal gibi hissetmiştim. Tanrı aşkına, neredeyse kırk yaşındaydım. *Kıskanmamalıydım*. Özellikle de bana ait olmayan birini.

Ama söz konusu Emilia olduğunda, hep yapmamam gereken şeyleri yapıyordum.

Keşke onu aklımdan çıkarabilseydim. Keşke aramızda olanları unutabilseydim. Ama yapamıyordum ve asıl problem de buydu.

Yanımda oturan Lowell, "İyi misin?" diye sordu.

Ona gözücuyla bakıp başımı aşağı yukarı salladım. "Evet, iyiyim."

Koyu renk kaşları havalandı. "Emin misin? Pek iyi görünüyorsun."

"Sana sorun olmadığını söyledim."

"Hayır, *iyiyim* dedin. *Sorun yok* ile *iyiyim* arasında fark var. Eğer daha önce ciddi bir ilişkin olsaydı, bunu bilirdin."

Hollis'i hamile bırakana kadar kendisinin de sadece bir *ciddi* ilişkisi olduğunu belirtmek istesem de bunu yapmadım. Şimdi de gelmiş benimle sıkık bir ilişki uzmanıymış gibi konuşuyordu. Hâlâ bir ilişki içinde olduğunu inkâr eden biri için bu durum oldukça komikti.

"Kes sesini," diye mırıldandım.

Güldü, sonra kimsenin bizi dinlemediğinden emin olmak için etrafına göz gezdirip bana doğru eğildi. "Bunun bugün kameranın arkasında olan kadınla bir ilgisi var mı?"

Sözlerine şaşırılmış gibi davranmaya gerek bile duymadım.

YASAK ATIŞ

Lowell aptal değildi. Yıllar içinde Emilia'yla aramızda bir şeyler döndüğünü fark ettiğine emindim. Özellikle de yazın Harper ve Collin'in düğününde, zayıf bir anımda gece boyunca gözlerimi Emilia'dan ayıramadığım o zaman.

Evet, her şey onunla ilgili, diye bağırmak istiyordum. Aniden her yerde olmaya başladı ve bu beni delirtiyor.

Ama bunun yerine, "Önemli bir şey değil," diye cevap verdim.

"Bana anlatabilirsin, biliyorsun. Ben senin saçlarını örerken sırlarımızı paylaşabiliriz."

Sırtarak bana baktığında başımı iki yana sallayıp güldüm.

Şaka yapıyormuş gibi görünse de aslında ciddi olduğunu biliyordum. Bu takımdaki herkese güvenmeme rağmen birine içimi dökecek olsam, Lowell'a dökerdim.

"Bu arada, sana söylemeyi unuttum... Maçtan önce Harper'a mesaj atıp Noel yemeğine geleceğini söyledim. Sonunda bize katılacağın için çok sevindi," dedi Collin, Lowell'ın yanına çökerek. O dirsekliklerini ayarlarken bir yandan da ikinci periyodun başlamasını bekliyorduk.

Gitmeyi kabul ettiğim Noel yemeğinden bahsettiğinde iç çekmemek için kendimi zor tuttum. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Pekâlâ, bu bir yalandı. Neden kabul ettiğimi çok iyi biliyordum.

Emilia.

Oraya gitmek için hiçbir sebebim yoktu ama gitmek istiyordum. Çünkü onunla vakit geçirdikten sonra, bunu tekrar yapmaya ihtiyacım vardı. Belki de mazoşist yanım sandığımdan daha da güçlüydü.

Lowell, "Noel yemeğine geliyor musun?" diye sorarken dudaklarının kenarında aptal, sıkık bir gülümseme vardı.

Ona ters ters baktım.

TEAGAN HUNTER

Gülümsemesi tam bir sırtışı dönüşüğünde bu lanet yemeğe gittiğim için pişman olacağımı şimdiden biliyordum. Bütün gece boyunca bana o saçma sırtışıyla bakacağına emindim.

Gözleri eğlenceyle parladı. “Sabırsızlıkla bekliyorum.”

Evet, ben de.

Bir maçı kazanmak her zaman güzel bir histi ama kendi sahamızdaki tüm maçları kazanmak? Bu harikaydı.

Elbette hâlâ sezonun ikinci yarısı vardı ama bu puanları erkenden toplamak, bize biraz daha rahat nefes alma şansı veriyordu. Zaten normalde de sert oynuyorduk ama bu gece daha da sert oynamıştık. Savunmamız kusursuzdu, hücumumuz ise ondan da iyiydi. Beş sıfırlık bir galibiyetle sahadan ayrılmıştık.

Artık resmi olarak Noel tatili başlamıştı ve buzun üstüne çıkmadan önce hissettiklerime rağmen şu anda mutluluktan havalara uçuyormuşum gibiydim. İyi bir maç çıkarmanın verdiği coşkuyla düşün altına girip sıcak suyun, Chicago’ya karşı oynadığımız sert maçın vücudumda bıraktığı ağırları hafifletmesine izin verdim.

Maçlardan önce soyunma odasında kalan son kişi olmayı sevdiğim gibi, maçtan sonra da en son çıkan kişi olmayı seviyordum. Bu yüzden suyu kapattığımda odada yalnızca ben ve iki oyuncu kalmıştı. Biri maç sonrası rutinini tamamlayıp karısını ve üç çocuğunu görmek için eve giderken bana el salladı. Diğeri ise Greer’dı ve o da gitmek üzereymiş gibi görünüyordu.

“Eve koşarak gitmene sebep olacak kimse yok mu, yaşlı adam?”

Ona sert bir bakış attım çünkü evde beni bekleyen kimsenin olmadığını biliyordu.

YASAK ATIŞ

Miller bu akşam beni *Slapshots*'a davet etmişti ve bir an için sadece bu küçük pislige planım olduğunu söylemek için gitmeyi düşündüm. Ancak sonra mantığımı kullandım. Evime gidip güzel bir uyku çekmeyi tercih ederdim. Noel'den hemen sonra altı maçlık bir deplasman turuna çıkacaktık ve o kadar uzun süre yatağımdan ayrı kalacağım için şimdiden onunla olabildiğince fazla vakit geçirecektim.

Bunun beni ne kadar yaşlı gösterdiği sikimde bile değildi.

Greer kahkaha atıp son kalan eşyalarını da dolabına tıktırdı. "Tatilden sonra görüşürüz, Apple."

Tam olarak Noel ruhuna aykırı davranıp keyif kaçırın biri gibi onun arkasından ortaparmağımı kaldırdım. Kendimi daha iyi hissederek üzerimi giydim, her şeyimi aldığımdan emin olduktan sonra otoparka doğru yöneldim. Köşeyi döndüğümde biriyle çarpıştım.

Aniden karşımdakini tutup dengede kalmasını sağladığım anda dokunduğumun bu gece burada görmeyi en son beklediğim kişinin ta kendisi olduğunu fark ettim. Ellerimi hızla geri çektim, o da bir adım geri gitti. Bu hareketinden lanet derecede nefret etmiştim.

"Smith," dediğinde sesi nefes nefeseydi. "Burada hâlâ ne yapıyorsun?"

"Her zaman en son ben çıkarım," diye açıkladım.

Başını sallayıp gözlerini etrafta gezdirdi. Muhtemelen kimse'nin ortalıkta olup olmadığını kontrol ediyordu. "Bunu oyuncu profili için not edeceğim," diye şaka yaptı, ardından boğazını temizledi. "Bu arada, bu akşamki maçta oldukça iyiydin."

* Orijinal metinde geçen "It's very bah humbug of me" ifadesi, ünlü A Christmas Carol (Bir Noel Şarkısı) romanındaki Ebenezer Scrooge karakterinin sıkça söylediği "Bah! Humbug!" sözünden gelmektedir. Bu ifade genel olarak Noel'e veya genel olarak neşeli bir duruma olumsuz yaklaşmak, keyif kaçırmak anlamına gelmektedir.

Sezonun başı olmasına rağmen asistlerin şimdiden artmaya başladı, Apple.”

Bu lakap onun ağzından çıkınca o kadar da nefret etmemiştim çünkü bunu gerçekten hissederek söylüyordu. Sadece yaşımla veya başka bir şeyle alay etmek için değil, gerçekten başarılarımdan dolayı mutlu olduğu için söylemişti.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım.

Sonra ikimiz de orada garip bir şekilde dikilmeye başladık. Ne konuşuyor, ne de birbirimizden uzaklaşmak için hareket ediyorduk. Sadece duruyorduk. Ben ona bakıyordum, o da bakışlarıma karşılık veriyordu.

Ardından ikimiz de aynı anda konuştuk.

“Bak, ben-”

“Dinle, ben-”

Kahkaha atmaya başladık, sonra elimi kaldırıp önce onun başlamasını işaret ettim.

Uzun, kızıl buklelerini yüzünden çekip dilini dudaklarının üzerinde gezdirirken tereddütlü görünüyordu, derin bir nefes aldıktan sonra omuzlarını dikleştirdi.

“Dün kahve dükkânında olanlar için... *geçmişimizi* günde-me getirdiğim için özür dilemek istiyorum. Bu hiç profesyonelce değildi ve bunu yapmamam gerekiyordu. Şimdiye kadar aramızdakiler hiç yaşanmamış gibi davranmayı gayet iyi başarıyorduk, bunu sürdürmememiz ve sürekli geçmişi deşmemiz için hiçbir sebep yoktu. Haklıydın; aramızdaki sadece seksti.”

Son sözleriyle birlikte bakışlarını uzaklaştırıp başka bir yere baktı ve sanki kendini koruyormuş gibi kollarını karnının etrafında kavuşturdu. Bundan hiç hoşlanmamıştım. O hafta sonunun benim için hiçbir şey ifade etmediğini düşünmesi hoşuma gitmiyordu. Yaşadıklarımız benim için gerçekten çok fazla şey ifade ediyordu, hatta belki de olmasından gerekenden daha fazla.

YASAK ATIŞ

Ne yaptığının farkına bile varamadan yalnız olduğumuzdan emin olana kadar onu koridorda ilerlettim. Ardından lanet irademe hâkim olamadığım için kollarımı iki yanına koyup onu sıkıştırdım. Gözleri şaşkınlıkla açıldı, bakışları karardı ve sanki ciğerleri havaya muhtaç kalmış gibi kısa, kesik kesik nefes almaya başladı.

“N-ne yapıyorsun?”

“Yalan söyledim.”

“N-Ne?”

“Yalan söyledim. Dün söylediklerim... yalandı.” Ona doğru eğildim. “Aramızdaki *sadece seks* değildi, Emilia.”

“Ama sen demiştin ki-”

“Ne dediğimi biliyorum ve bu sikik bir yalandı.” Sesimin sertliği karşısında yutkundum. “Gerçekten birlikte geçirdiğimiz o hafta sonunu unutabileceğimi mi sanıyorsun? Gerçekten o zamanları hatırlayıp aramızdakilerin *sadece seks* olduğunu düşünmemin imkânı olduğunu mu düşünüyorsun? Nasıl hissettirdiğini öğrenmişken...” Keskin bir nefes aldı. “Tadına bakmışken... Bu imkânsız.”

Artık nefes nefeseydi; gözleri şaşkınlık, arzu ve pek çok duyguyla doluydu. Muhtemelen bunların hepsi benim bakışlarımda da vardı.

“Aramızdakiler hiçbir zaman *sadece seks* olmadı. Hiçbir zaman da *olmayacak*. Keşke öyle olabilseydi. Bunun olmasını gerçekten çok isterdim.” Alnımı onunkine yasladım. “Çünkü seni unutamıyorum, Emilia. Ne kadar denesem de... yapamıyorum.”

Nefes alış verişleri keskin ve düzensizdi, sıcaklığının dudaklarımda dolaştığını hissedebiliyordum.

Sadece iki santim... Tekrar tadına bakmaya sadece iki santim kadar yakındım ve onu tekrar tatmayı delicesine istiyordum.

Aldığı her derin nefesle göğsü benim göğsüme değıyor ve ben de bedenimi onunkine bastırmamak için kendimi zor tutuyordum. Eğer bunu yaparsam, kendimi tamamen kaybedecektim.

“Owen...”

Başımı hızla kaldırdım.

Adımı söyledi.

Kulağa saçma, hatta gülünç gelebilirdi ama herkes için hep Smith olmuştum, Owen değil.

Adım sadece dört harften ibaret olmasına rağmen onun dilinden tıpkı bir şiir gibi dökülmüştü ve bu, duyduklarım arasında en güzeliydi.

Hoşuma gitmişti. Hem de çok.

Ona doğru eğildim, o tanıdık lavanta ve vanilya kokusu içime işlerken zihnimin eski anılarla dolmasını sağladı. Çıplak hali... Dizlerinin üzerine çöküşü... Ben her zerresinin tadına bakarken yatağımda uzanışı...

Hepsini tekrar yaşamak istiyordum.

Uzakta bir *gümbürtü* yankılandığında ikimiz de kendimizi içinde olduğumuz küçük dünyaya o kadar kaptırmıştık ki sesi, gerçekte olduğundan çok daha yakında gibi hissettik. O ses her neyse yaşadığımız anı bozmaya yetmişti.

Dilini tekrar dudaklarının üzerinde gezdirerek gözlerini bana çevirdi. O bakışlara, henüz söylemediği ama az sonra söyleyeceğini bildiğim kelimelerin pişmanlığı yansımıştı.

“Yapamayız.”

Dudaklarından sessizce dökülen o *tek* kelimenin ağırlığı adeta içime oturmuştu.

Onu öpebilirdim. Ve onu öpersem, bana karşılık vereceğini de *biliyordum* çünkü o da bunu istiyordu.

Ama... haklıydı. Bunu yapamazdık.

YASAK ATIŞ

Eğer yaparsak duramazdım. Birlikte ne kadar harika olabileceğimizi biliyorken olmazdı.

Bu yüzden yapmadım.

Onu öpmek yerine duvardan uzaklaşıp aramıza orada olmasını hiç istemediğim kadar mesafe koydum. O da sırtını duvara yaslamış bir şekilde durmaya devam etti. Göğsü, saatlerdir ilk kez nefes alıyormuş gibi hızla inip kalkıyordu.

“Ben...”

Başımı iki yana sallayarak söylemek üzere olduğu şeyi yarıda kestim.

Başını aşağı yukarı salladıktan sonra dilini dudaklarının üzerinde yeniden gezdirdi ve duvardan uzaklaştı. Elini saçlarının arasında gezdirdi, bluzunu düzeltti ve yanımdan geçip gitti.

Yerimden kıpırdamadım.

Gidişini bile izlemedim. Ancak topuklarının zeminde çıkardığı o hafif tıkırtı, durduğunu anlamama yetmişti.

“İyi geceler... Smith,” dedi sessizce.

Onun için artık Owen olmamaktan nefret ettim.

BÖLÜM II

Neredeyse Smith'i öpüyordum. Yaşananların üzerinden iki gün geçmişti ama olanları hâlâ aklımdan çıkaramıyordum. Gerçi bunun olacağını tahmin etmeliydim. Onunla yatmamın üzerinden iki yıl geçmişti ve ben hâlâ bunu da aklımdan çıkaramıyordum.

Kısa Noel tatilinden önce her şeyi tamamlamaya çalışırken odağım gerçekten berbattı. Tori'nin beni birden fazla kez hayal kurduğum anlardan çekip çıkarmak zorunda kalması çok sinir bozucuydu. Ancak elimde değildi. Aklımdan geçen tek şey, uğruna bu kadar çabaladığım her şeyi bir çırpıda yok etmeye ne kadar yaklaştığımı.

Smith beni tamamen ele geçirmişti. Kokusu her yerimi kaplayıp eve gittiğimde kıyafetlerimi bile çıkarmak istemememe sebep olmuştu. Sanki kokusu hepsine sinmişti ve bir şekilde onu kaybedeceğimden korkuyordum. Gerçi böyle bir şeyin olmayacağını bilmeliydim çünkü şu anda bile hâlâ kokusunu aldığımı yemin edebilirdim.

Tıpkı bana bakarken gözlerindeki altın-kahverengi tonlarının ışıldayışını hâlâ net bir şekilde görebildiğim gibi. Bana iki yıl önce, onun önünde diz çöktüğümde baktığı gibi bakıyordu. Tekrar görmek isteyeceğim bir bakışla.

YASAK ATIŞ

Jared amcam, “İyi misin, Em?” diye sorarken kaşlarını çatmış, endişeyle bana bakıyordu.

“Ha?” Başımı iki yana sallayıp özellikle de amcamın evindeyken *asla* aklıma gelmemesi gereken düşünceleri zihnimden attım. Yanaklarımın kızardığını fark etmemesini umuyordum. “Pardon. Evet, iyiyim. Sadece yorgun hissediyorum.”

“Tori seni çok mu çalıştırıyor?” Elindeki tabağı durularken güldü. “O kadın... fazlasıyla zor biri.”

“En iyi ben bilirim.”

Aslında amcam gerçeğin yarısını bile bilmiyordu. Bu kısa Noel tatiline yalnızca Smith’ten uzak kalmak için değil, aynı zamanda Tori’nin o dikkatle bakan gözlerinden de kaçabilmek için ihtiyacım vardı.

“Duyduğuma göre direktörlük görevini devralması için seni düşünüyormuş...” Gözucuyla bana baktı, gözlerindeki gururu net bir şekilde görebiliyordum. “Bu doğru mu?”

“Doğru. Yani, beni ya da Blake’i düşünüyor. Gerçi Blake pozisyonla pek ilgilenmiyor.”

Başını salladı. “Nate ve o sevimli yeni bebekleri yüzünden. Bunu anlıyorum. NHL yorucudur ve işin içine çocuklar girince her şey değişiyor. Hazır konu açılmışken...”

İnlediğimde kahkaha attı.

“Hadi ama, evlat. Sonsuza kadar işinin arkasına saklanamazsın. Er ya da geç hayatına birini alman gerekecek.”

Amcam hâlâ eski sevgilimi unutamadığımı düşünüyordu. Belki de bir bakıma gerçek buydu. Artık daha temkinliydim, kolay kolay kimseye güvenmiyordum ama bekâr olmamın asıl nedeni bu değildi.

“Şu anda kariyerime odaklanıyorum,” dedim.

TEAGAN HUNTER

Bu konuda tamamen dürüsttüm. Buraya ilk geldiğimde, bir NHL takımının sosyal medya yönetimi hakkındaki her şey gözümü korkutmuştu. Hiç de kolay bir iş değildi ve sadece amcam sayesinde bu işe alınmadığımı kanıtlamam gerektiğini biliyordum. Gecemi gündüzüme katarak çalışmıştım, hâlâ da çok çalışıyordum. Çünkü bunu yapmayı, daha büyük bir şeyin parçası olmayı seviyordum.

Yalnız mıydım? *Evet.* Akşam eve döndüğümde beni bekleyen birinin olması güzel olur muydu? *Kesinlikle.* Ama şu anda ciddi bir ilişki için uygun bir noktada değildim. Biriyle çıkıp dikkatimin dağılmasına izin veremeyecek kadar önemli bir noktadaydım.

Tezgâhın üzerindeki telefonum titrediğinde bu konuşmadan kaçmak için bir bahane bulduğuma şükrederek uzanıp aldım.

Harper

Hediyeleşme etkinliği için küçük bir şey almayı unutmayın ve lütfen seçtiğiniz içkiyi de getirin!

Lowell

Evet, lütfen içki getirin çünkü buna ihtiyacım olacak. Bu akşam Hollis'in annesiyle tanışacağım.

Harper

Ah, abartma. O kadar da kötü değil.

Miller

Bir dakika...

YASAK ATIŞ

Miller

KENDİ içkimizi mi getirmemiz gerekiyor? Ama Wright hepimizden fazla kazanıyor! O almalı.

Rhodes

Hayır. Lowell ondan yarım milyon daha fazla kazanıyor.

Lowell

Aynen öyle. Büyük paralar kazanıyorum, bebeğim.

Miller

Yakında doğacak çocuğun için onlara ihtiyacın olacak.

Wright

AAV'den* BAHSETMESEK mi? Sonuçta Noel'deyiz ve ben çaylağımızı utandırmak istemiyorum.

Miller

BEN ÇAYLAK DEĞİLİM!

Wright

O zaman bir çaylak gibi davranmayı bırak, gerl zekâlı.

*Average Annual Value, genellikle profesyonel spor sözleşmelerinde kullanılan bir terimdir ve "ortalama yıllık değer" anlamına gelmektedir. Bir oyuncunun toplam kontrat değerinin yıllık ortalamasını gösterir.

TEAGAN HUNTER

Harper

Hakaret etmeyi kesin. Bu çok kaba,

Wright

Tabii, hanımefendl.

Miller

Ooo, fantezilerinize mi dalıyoruz?

Rhodes

Eğer doğruları söylüyorsun
kaba olmaz. Bu çocuk
gerçekten bir geri zekâlı.

Ryan

Kibar ol, Adrian.

Miller

Ah, sana ilk adınla hitap ettil!
İlk adından nefret edersin.

Ryan

Aslında ilk adından HER ZAMAN
nefret etmiyor. *şeytan emoji*

Miller

Seks sırasında seviyor, değil mi??

YASAK ATIŞ

Son üç mesajın aynı anda gelmesiyle kahkaha attım. Miller, tüm ekip arasında ne kadar baş belası olduğuyla bilindiğinden, bunların hiçbiri beni şaşırtmamıştı.

Amcam bulaşık makinesini doldurmayı bitirirken, “Arkadaşların mı?” diye sordu.

“Evet. Çoğunlukla Miller’a kızıyorlar.”

“Ah, şu çocuk,” diyerek başını iki yana salladı. “Gerçekten bambaşka biri.”

“Öyle de diyebiliriz.”

“Ama olağanüstü bir oyuncu.” Amcam bana baktı. “Fakat sakın böyle söylediğimi ona söyleme. Direkt havalara girer. Egosunun şişmesini engellemeye çalışıyoruz.”

“Sırrın benimle güvende.”

“İyi.” Göz kırptı. “Akşam yemeği için Wright’ın evine mi gidiyorsun?”

Başımı salladım. “Evet. Bayan Kelly de orada olacak. Lowell ile ilk kez tanışacak.”

“Hâlâ tüm bu olaylara inanamıyorum,” diye mırıldandı amcam. Sonra başıyla kapıyı işaret ederek bir havlu aldı ve ellerini kurulamaya başladı. “Hadi gidip onlarla eğlen. Bütün gün

burada benimle takılmanın bir anlamı yok. Muhtemelen *Home Alone** falan izlerken koltukta uyuyakalırım.”

Dudağımı ısırdım. “Emin misin?”

“Tabii ki, evlat. Hadi git.”

“Pekâlâ.” Tabureden atlayıp mutfak adasının etrafından dolanarak yanma gittim ve yanağına bir öpücük kondurdum. “Mutlu Noeller, Jared amca.”

“Mutlu Noeller, Em. Bayan Kelly’ye selam söyle ve oyuncularımın hiçbirinin kuralları çiğnemediğinden emin ol. Önümüzde kazanmamız gereken maçlar var.”

Şakacı bir şekilde göz kırptığında, oyuncularından birinin çoktan bir kuralı çiğnemiş olduğu gerçeği karşısında tepki vermemeye çalıştım... ve bu tamamen benim hatamdı.

Harper ve Collin’in yaşadığı mahalleye girerken derin bir nefes aldım. Bir yandan bu küçük buluşmamız için heyecanlıydım. Sezon boyunca saha dışında istediğim kadar fazla vakit geçiremiyorduk.

Ama diğer yandan... Noel’i, Smith ile geçirmek pek planladığım bir şey değildi. Onun burada olduğunu bilerek bu akşam rahatlayamayacağımı biliyordum. Onu öpmek istemiyormuşum, daha önce onu hiç öpmemişim gibi davranmam gerekecekti.

Küçük Toyota’nı Hollis’in BMW’sinin arkasına park ederken rahat bir nefes aldım. Neyse ki Smith henüz burada değildi.

Tanrıya şükür.

Belki de iptal etmişti? Genellikle hiçbir sosyal etkinliğe katılmazdı. Bu tür ortamlar pek onun tarzı değildi, bu yüzden burada olacağını söylediğinde çok şaşırmıştım. Belki de

* Türkçeye “Evde Tek Başına” olarak çevrilen, 1990 yapımı ünlü bir Noel filmidir.

YASAK ATIŞ

vazgeçmişti ve ben de arkadaşlarımızın önünde saatlerce rol yapmak zorunda kalmayacaktım. Belki de...

Belki de o kadar şanslı değildim çünkü dikiz aynama yansıyan farlar dikkatimi çektiğinde gelenin o olduğunu hemen anladım.

Siktir.

Gözlerimi kapatıp başımı birkaç kez koltuğun başlığına vurdum, kendimi dışarı çıkmaya ve bir an önce bu işi halletmeye ikna etmeye çalışıyordum. *Yapabilirsin, Emilia. Sadece onun kıyafetlerini parçalamak istemiyormuşsun gibi davran. Bunu başarabilirsin. Sen...*

Düşüncelerim, camımın tıklatılmasıyla bölündü. Gözlerimi açmadım çünkü kim olduğunu biliyordum.

Smith. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

“Camı aç, Emilia.”

Sadece bu üç kelimenin bana hatırlattırdıklarıyla zihnim onunla geçirdiğim gecelere geri döndü. Önünde dizlerimin üzerine çöktüğüm, aletini dudaklarıma değdirdiği anlara...

“Ağzını aç, Emilia.”

Söylediğini yaparak ağzımı açtım.

“Aferin kızıma.”

Bu anları hatırlayınca titredim, kelimelerinin üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu fark edip etmediğini merak ediyordum.

Tekrar cama vurdu, bu kez gözlerimi açtım ve onu görmezden gelmeye devam etmem için bana meydan okuyan karanlık bakışlarıyla karşılaştım.

Ama bunu yapmadım.

Kapıyı açtığımda hemen önümde durdu ve bir eliyle kapıyı tutarken diğerini bana uzattı. Bu jestini görmezden gelerek arabadan çıktım.

Bunu hemen fark etti.

Aramızdaki gerilimi hafifletmek için, “Geldiğine şaşırdım,” dedim.

Omuz silkip bir elini cebine soktu, topuklarının üzerinde hafifçe geriye yaslandı. “Yapacak pek bir şeyim yoktu, ben de neden olmasın diye düşündüm. Eskiden Noel’i, Bessie ve ailesiyle geçirirdim. Ama artık hepsi büyüdü ve farklı eyaletlere taşındılar. Bessie de artık olmadığına göre, şey...”

Sözleri yarım kaldığında içim onun adına hüznle doldu. Bu, yıllardır Noel’i yalnız geçirdiği anlamına mı geliyordu? Diğer tüm tatilleri de mi yalnız geçiriyordu? Onu tek başına kanepede oturup yemek yerken hayal ettim ve içimde belli belirsiz bir sızı oluştu.

“Bana öyle bakma,” dedi sert bir sesle.

Masum bir ifadeyle, “Nasıl?” diye sordum.

“Acıyarak.” Başını iki yana salladı. “Buna ihtiyacım yok. Ben yalnız bir kurttum, hatırladın mı?”

Kaşlarımı kaldırdım. “*Yapayalnızsın*, hatırladın mı?”

Koyu renk kaşları çatıldı, sanki bir şey söylemek istiyormuş ama vazgeçmiş gibi görünüyordu. “Şu an buradayım, değil mi?”

Aslında söylemek istediği şeyin bu olmadığını biliyordum ancak konuyu kapatmasına izin verdim.

Elindeki çantaya bakmaya çalışarak, “Evet, buradasın. Hediyeleşme etkinliği için güzel bir şey getirdin mi?” diye sordum.

Çantayı arkasına sakladı, dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. “Söylemem.”

“Ah, hadi ama. Bu bizim küçük sırrımız olacak.”

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz hata yaptığımı fark ettim. Aramızdaki şakacı atmosfer aniden ciddiyete dönüştü. Boştaki elini kaldırıp sakallarını ovuşturarak derin bir iç çekti.

“Emilia, ben-”

“Noel neşesini ve biralarını getirdim!”

YASAK ATIŞ

Miller'in aniden araya girmesi, irkilip birbirimizden uzaklaşmamıza neden oldu. Eğer fark ettiyse bile -ki pek ihtimal vermiyordum çünkü bu Miller'dı- bunu dile getirmedi.

Smith boğazını temizleyip boştaki elini arka cebine sokarken aramıza mesafe koydu.

"Hey, neden yüzünüz asık? Buraya çılgınca eğlenip dağıtmaya geldik!"

Smith ona sert bir bakış attı. "Sakın oraya gidip de sarhoş olmayı düşünme. Hollis ve Harper'ın annesi burada."

"Ah, kahretsin." Kaşlarını kaldırdı. "Seksi mi bari?"

"Miller!"

Miller her iki elindeki altılı bira paketiyle ellerini olabildiğince havaya kaldırdı. "Ne var? Samimi bir soru sordum!"

Smith ona doğru bir adım atıp parmağını yüzüne doğru saldı. "Miller, *sakın* ona asılma. Ciddiyim."

"Eğer ona asılamıyorsam, kime asılabilirim?"

"Kimseye! Bir konuya da sikini sokma!"

Miller'in omuzları çöktü ve eve doğru ilerlerken, "*Zaten sikimi hiçbir yere sokamıyorum,*" gibi bir şeyler mırıldandı. Ancak onun hakkında duyduklarıma dayanarak bunun pek de doğru olmadığını biliyordum.

Smith ve ben arkasından onu takip ederken aramıza yeterince mesafe koyduk. Miller doğrudan kapıyı açıp içeri girmeye çalıştığında Smith kafasının arkasına hafifçe vurdu ve o da zili çalmak zorunda kaldı.

Çok geçmeden Collin'le Harper kapıyı açtı, bizi gülümsemeler ve sarılmalar eşliğinde karşıladılar.

Miller içeri girerken, "Biralara geldi!" diye bağırdı.

Collin bize baktı. "Onu davetli listesinden çıkarmak için Oçok mu geç kaldım00?"

“Maalesef öyle. Sadece kayınvalidenin yanında ona dikkat et çünkü av peşinde.”

Miller mutfağa doğru yürüyüp doğruca Hollis ve Harper’ın annesine ilerlerken, “Merhaba, *hanımefendi*,” diye mırıldandı. Abartılı bir reverans yaptıktan sonra onun elini tutup nazikçe üstüne bir öpücük kondurdu. “Gönlüm hiç sevdi mi bugüne dek?”

“Tamam, Shakespeare.” Collin ona doğru atıldı. “Sen bittin.”

Miller kaçmaya ve Collin onu kovalamaya başladığında Ryan, “Collin’in Shakespeare’i bilmesine şaşırın tek kişi ben miyim?” diye yorum yaptı.

Kocası, “Ben daha çok Miller’ın bilmesine şaşırdım,” diye eklerken kolunu Ryan’ın beline dolayarak onu kendine çekti.

Hollis ve Harper’ın annesi Evelyn, “Yine de gururum okşandı,” dedikten sonra bana doğru ilerleyip kollarını sıkıca etrafıma doladı. “Seni tekrar görmek çok güzel, Emilia.”

O tanıdık sıcaklığının keyfini çıkarırken kollarımı sıkıca ona doladım. Tıpkı Smith’inki gibi, benim çocukluğum hakkında da anlatılacak pek bir şey yoktu. Babam, zamanının çoğunu çalışarak geçirdiği için benim yaptığım şeylerle pek ilgilenmezdi. Annem onun eksikliğini telafi etmek için elinden geleni yapmasına rağmen şarabın onu, babamdan daha fazla mutlu ettiğini saklayamıyordu. Amcamın yanında olmadığım zamanlarda, Kelly ailesinin evinde vakit geçirirdim. Evelyn her zaman bana kendimi özel hissettirmenin bir yolunu bulurdu.

“Hey, Evelyn. Büyükanne olacağın için heyecanlı mısın?”

“Hem de çok. Keşke bana bebeklerinin cinsiyetini söyleseler.” Bakışlarını Lowell’a çevirdiğinde adam ağzına fermuar çekiyormuş gibi bir hareket yaptı. “Çok kaba biri.” Gözlerini alaycı bir tavırla devirdikten sonra bakışlarını Smith’e odakladı. “Sanırım erkek arkadaşınla henüz tanışmadık.”

* William Shakespeare’in Romeo ve Juliet oyununda, 1. Perde, 5. Sahne’de geçen bir alıntı.

YASAK ATIŞ

Ağzımdan fazlasıyla utanç verici tiz bir ses çıktığında odadaki Smith'i tanıyan herkes kahkaha attı.

"Onlar sevgili değil, anne. O Smith, Lowell'ın takım arkadaşı," diye açıkladı Hollis.

Evelyn, "Hımm..." derken dikkatli bakışlarını ikimizin arasında gezdirdi. Şu anda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bizi bu kadar dikkatle incelemesinden hoşlanmadığım kesindi. "Eh, pekâlâ, Bay Smith..." Elini uzatarak onunla tokalaştı. "Tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan Kelly. Lowell'dan sizin hakkınızda harika şeyler duydum." Başıyla Miller ve Collin'in koşarak uzaklaştığı tarafı işaret etti. "Şimdi izninizle gidip geri zekâlı takım arkadaşımı bulacağım ki onun adına gerçekten özür dilerim. Kendisi genç ve... aptal. Hem de gerçekten *çok* aptal."

Evelyn gülererek elini salladı. "Lütfen. O gayet iyi. Böyle şeyler benim gibi yaşlı bir kadının kendini iyi hissetmesini sağlıyor."

Smith ona gülümsedi, ardından Miller'dan geldiği kesin olan yardım çığlıklarına doğru ilerledi.

Bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında Evelyn hızlıca bana döndü. "Siz ikiniz gerçekten sevgili değil misiniz? Çünkü o adam... *vay canına*."

"Ben... Hayır!" Yeterince ikna edici olduğunu umarak hafifçe güldüm. "O sadece... oyunculardan biri."

Evelyn tekrar mırıldandı, hâlâ bu tepkisinden hoşlanmıyordum. "İlginç."

Ve bu yorumdan da gerçekten *hiç* hoşlanmamıştım.

"Her neyse," diyerek koluma girdi. "Gel, yanıma otur. Lowell, tam da bize Hollis ile nasıl tanıştıklarını anlatıyordu."

Hollis inlediğinde bu hikâyeyi hepimiz çoktan bildiğimiz için gülerek karşılık verdik. Lowell kaldığı yerden anlatmaya devam etti ve bitirdiğinde yemek artık hazırды.

Hepimiz yemek odasına doluştuk, Harper'ın her detaya bu kadar özen gösterdiğini görmek beni güldürmüştü. Her tabağın üzerine küçük, Noel Baba şeklinde isim kartları yerleştirmişti. Sanırım sanat konusundaki inanılmaz yeteneklerini kullandığı kariyerini düşündüğümüzde, bu kadar yaratıcı olması pek de şaşırtıcı değildi.

Adımı bulup sandalyemi çekmeye gittiğimde birinin çoktan bunu benim için yaptığını fark ettim. Başımı kaldırdım ve Smith'i gördüm.

“Senin için,” dedi alçak sesle.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Ardından, kartta adı yazmamasına rağmen yanımdaki sandalyeye oturdu ve uzanıp kendi Noel Baba şeklindeki isim kartıyla Miller'inkini değiştirdi. Tekrar bana döndüğünde ona kaşlarımı kaldırarak baktım.

Masum bir şekilde, “Ne?” diye sordu. “Seni kurtardım. Rica ederim.”

Kahkaha attım, haksız sayılmazdı.

Miller keyifli bir şekilde odaya girdi ve Smith'in yanındaki sandalyeyi çekip oturdu. Ardından dev gibi olan adama dönüp gözlerinin içine bakarak konuştu. “Sadece şunu bilmeni istiyorum... Eğer elimi tutmaya çalışırsan, sana izin veririm.”

Smith ona boş boş baktı. “Bunu aklımda tutacağım.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak kahkahamı engellemeye çalıştım ancak hiçbir işe yaramadı. Ağzımdan hafif kahkaha kaçtığında Smith öfkeli bakışlarını bana çevirdi, bu da gülüşümü daha da arttırdı.

YASAK ATIŞ

“Onu cesaretlendirme.”

Miller, Smith’in başının arkasından kafasını uzattı. “Hayır, lütfen. Beni cesaretlendir. Hoşuma gidiyor.” Kaşlarını yukarı aşağı oynattı.

Eğer Smith’in az önceki bakışı tehditkârsa, bu seferki resmen öldürücüydü.

O anda, bunun uzun bir gece olacağını anladım.

BÖLÜM 12

Collin ve Rhodes sezon hakkında derin bir sohbe dalmışlardı, Lowell da hem Hollis'in ona ihtiyacı olup olmadığını dinlemeye, hem de bunu belli etmemeye çalışıyordu. Miller ise... şu anda hâlâ hayatta olduğu için kesinlikle şanslıydı.

Ona sert bir bakış attım. Bütün gece Emilia ile flört etmişti ve bu yüzden onu boğabilirdim.

Akşam yemeği boyunca Emilia'nın yanında oturmanın benim için tam bir işkence gibi olduğu konusunda yalan söylemeyecektim. Bu, son iki yıldır ona bu kadar yakın olduğum ilk andı. En az üç kez uzanıp ona dokunmamak, elini tutmamak ve onu öpmemek için kendimi durdurmak zorunda kalmıştım.

Yine de Miller'in onun yanına oturmasına asla izin veremedim. Yoksa onu öldürebilirdim. Kahretsin, belki sadece eğlenmesine bile onu öldürsem olurdu.

Miller kanepeden kalkarken, "Bir bira daha alacağım. Hazır ayağa kalkmışken başka isteyen var mı?" diye seslendi.

Hemen peşinden kalktım. "Oraya tek başına girmene asla izin vermem."

"Ne? Neden?"

"Eh, muhtemelen Bayan Kelly'ye asılıp durduğun için." *Ve bana ait olana, Emilia'ya.* Ama bunu yüksek sesle söylemedim.

YASAK ATIŞ

Miller gözlerini devirdi. “Şey, onun adı Evelyn.”

Bu, onun için hiç de iyi bir savunma olmamıştı.

“Ben de seninle geliyorum.”

“Ben de geliyorum. Hollis’i kontrol etmem lazım,” diyerek Lowell da hızla kalktı, ikimizi de geride bırakarak öne geçti.

“Vay canına.” Rhodes başını iki yana sallayarak birasından son bir yudum aldı. “Siz gerçekten acınası zavallılersınız. Ama benim de biram bitti, o yüzden sanırım gidip Ryan’a bakacağım.”

“Evet, sanırım ben de Harper’ın beni çağırdığımı duydum.” Collin masadan boş bir şişe alarak ayağa kalktı.

Sanki hepsi kadınlarının yanında olmayı özledikleri konusunda sessiz bir anlaşma yapmıştı ama bunu itiraf edemiyorlardı.

Eve doğru ilerlerken Collin bir anda elini kaldırarak durmamızı işaret etti, hepimizi sanki bir ordunun parçasıymışız gibi sıraya soktu. Utanmadan onları gizlice dinlerken gerçekten de öyleymiş ve bir görevdeymişiz gibi hissediyordum.

“Ondan hoşlandım. Ondan çok ama *çok* hoşlandım. Ve bebeğine harika bir baba olacak, Hollis,” dedi Evelyn Lowell’dan bahsederek.

Rhodes, Lowell’ın omzuna vurarak ona sıırıttı. Adam ben-den bile az gülümsüyordu -ki bu gerçekten büyük bir olaydı- ama hepimiz, Lowell için Hollis’in annesi tarafından kabul edilmenin ne kadar önemli olduğunu biliyorduk. Son bir haftadır pistte sadece bundan bahsediyordu. Aşırı derecede gergindi ama endişelenmesi için bir neden olmadığını biliyordum. Lowell iyi bir adamdı ve Hollis, çocuğunun babası o olduğu için şanslıydı.

Evelyn, “Dürüst olmak gerekirse...” diye devam etti. “Babası Thad olmadığı için mutluyum. O adam pisliğin tekiydi. Bu kelimeyi hâlâ söyleyebiliyorum, değil mi?”

“Aman Tanrım, *teşekkürler*.” Emilia ona katıldı. Ellerini havaya kaldırarak konuştuğunu, her zaman kahrolası atkuyruğu yaptığı kızıl saçlarının bu hareketle birlikte hareket ettiğini hayal edebiliyordum. “*Yıllardır* bunu söylüyorum. Bana çok kötü bir enerji veriyordu.”

“Kesinlikle. Aslında bana babanı hatırlatıyordu,” dedi kızına.

Hollis, “Onun hakkında böyle düşündüğünü bilmiyordum, anne,” diye cevap verdi.

“Bir şey söylemek istemedim çünkü onu ne kadar sevdiğini biliyordum ve mutlu görünüyordun. Belki de kendi evliliğimin yıkılmasından dolayı oluşan güvensizliklerim yüzünden böyle hissediyordumdur diye düşündüm ve bunu sizin ilişkinize yansıtmanın doğru olmayacağına karar verdim. Sonuç olarak haklı olduğum ortaya çıktı ama bu olmasını istediğim son şeydi. Aşırı korumacı olduğumu ve tek yaptığının size baskı yapmak olduğunu düşündüğünüzün farkındayım. Aslında bu kısmen doğru. Ancak bunu yapmamın tek sebebi sizi her şeyden çok seviyor ve sizin için sadece iyi olanı istiyor olmam. Umarım yakında ne demek istediğimi anlarsın. İçerideki harika kızı olan adamın da anladığına eminim.”

Bakışlarımı Lowell’a çevirdiğimde genişçe açtığı gözlerinin koridorun loş ışığının altında parladığını gördüm. Geçen yazdan bu yana ne kadar değiştiğini görmek çılgıncaydı. Aslında Collin ve Rhodes’un da ne kadar değiştiğini görmek de çılgıncaydı ama aşk insana bunu yapıyordu. Sizi bambaşka birine çeviriyordu. Eğer şanslıysanız, bu iyi bir değişim olurdu. Ancak eğer şanssızsanız... yarardan çok zarar görürdünüz.

Eh, benim korktuğum şey de tam olarak buydu; sonsuza kadar sürmeyecek bir mutluluk uğruna her şeyimi kaybetmek. Böyle bir riski göze almak isteyip istemediğimi bilmiyordum. İşte bu yüzden kendimi sadece hokeye adamıştım. İnsanlar

YASAK ATIŞ

beni hayal kırıklığına uğramıştı. Hokey ise asla uğratmamıştı, en azından o şekilde.

Collin köşeden dönerken, “Pekâlâ, yine kim burada benim harika kıcımdan bahsediyor?” diye seslendi.

Onu takip ederek arkasından tek tek mutfağa girdik. Buzdolabından yeni biraları çıkarıp bizimkilere uzattığım sırada Emilia’nın gözleri benim üzerimdeydi. Şarap şişesini işaret edip sessizce bir bardak daha isteyip istemediğini sordum. Hafifçe başını sallayarak onayladığında bardağını doldurup ona doğru kaydurdım.

Parmak uçlarımız bardağın kenarından birbirine dokunduğunda diğer herkes kendi halinde olduğu için kimse nefesinin kesildiğini fark etmemişti. Ama ben etmiştim. Fark etmemem imkânsızdı çünkü aynı kahrolası şeyi ben de hissetmiştim.

O elektriği. O kıvılcımı.

Bardağını kaldırıp tek seferde yarısını içti.

“Birinin güzel bir kıçtan bahsetmesi, seninkinden bahsettiği anlamına gelmez.” Harper kocasının yanağını okşayıp dikkatimizi çekti.

Homurdandı. “Doğru. Tabii.”

“Benimkinden bahsediyor olabilirler.” Miller arkasını dönerek kıcıını herkesin görmesi için eğildi.

Emilia ciddi bir şekilde, “Seni temin ederim, kesinlikle seninkinden bahsetmiyorduk,” diye cevap verdi ancak bakışları yine de kıcına kaydı.

Evet. Kesinlikle Miller’i öldürecektim.

“Çok kabasın. Sanırım bu yüzden bana bir hediye borçlusun.”

Miller, Emilia’ya ters ters bakarken kesinlikle aynı lanet olası bakışları benim de ona attığımın farkında değildi. Ancak Emilia fark etti ve bu, içkisinin kalanını tek seferde bitirmesi için yeterli oldu.

“Bu artık hediyelerimizi verip veremeyeceğimizi sorma şeklin mi?” diye sordu Harper.

Miller ellerini çenesinin altına birleştirdi. “Lütfen, anne.”

Harper gözlerini devirdi. “İyi, hadi gidelim. Herkes salona geçsin.”

Miller en önden ilerlerken, “Pekâlâ, kimse benim yanıma oturmak için kavga etmesin,” dedi. Kolunu Emilia’nın omzuna atıp ona göz kırptı. “Özellikle de sen, güzelim.”

Emilia gözlerini devirse de Miller’ı kendinden uzaklaştırmak için herhangi bir şey yapmadı. Sikeyim, bunu bilerek mi yapıyordu? Aklımı kaçırmamı mı istiyordu?

Harper ve Collin’in büyük, geniş oturma odalarına kurdukları ağacın etrafında toplandık. Ağaç, tam olarak onları yansıtıyordu; kırmızı ışıklar ve korku temalı süslerle kaplanmış siyah bir çam ağacıydı. Tepesinde de *yıldız* yerine Freddy Krueger’in bıçaklı eldiveni vardı. Başka bir evde olsa tuhaf kaçardı ama ikisi de korku temalı şeylerine takıntılı olduğu için, bu ağaç tam onlara göreydi.

Miller, Emilia’yı çekip yanına oturttu ve o da buna izin verdi.

Siktiğimin şeyine izin verdi.

Öfkeden deliriyordum. Oraya gidip herkesin önünde onu sahiplenmek, “*O benim,*” diye bağırmak istediğim için kendimi lanet bir aptal gibi hissediyordum.

Ancak o benim *değildi*. Kahretsin, iki yıldan uzun süredir onu öpmemiştim bile. Ama istiyordum. Kahrolası derecede fazla istiyordum.

Emilia, “Biraz daha şarap alacağım,” dedikten sonra kanepeden kalkıp mutfığa yöneldi.

Emilia odadan çıkarken Miller altdudağını sarkıtarak somurttu. “Ben de gideceğim.”

YASAK ATIŞ

Peşinden gitmeye çalıştığında onu iterek yerine oturttum. “Hayır, gitmiyorsun.” Ona kaşlarını çatarak baktım. “Ben gideceğim.”

Onun itiraz etmesine ya da başkalarının hareketimi sorgulamasına fırsat vermeden Emilia’nın peşinden gittim. Mutfığa girdiğimde onu bana arkasını dönmüş, buzdolabından yeni bir şişe şarap almak için eğilmiş halde buldum. Şişeyi tezgâha koydu ama açmak için herhangi bir harekette bulunmadı. Bunun yerine, ellerini tezgâha dayayarak başını öne eğdi.

Yorgun ve bitkin görünüyordu. Tek yapmak istediğim yanına gidip kendini daha iyi hissetmesini sağlamaktı.

Belki alkol bana cesaret vermişti ya da belki de tam bir aptaldım, hangisi olduğunu bilmiyordum ama mutfağın içinde ona doğru ilerlemeye başladım.

Arkasında durduğumu fark ettiği anı anladım. Vücudu hafifçe kıpırdandı ve dikleşti, yine de bana gitmemi söylemedi. Uzaklaşmamı istemedi. Sadece öylece durdu.

Sanki bekliyormuş gibi.

Bunu yapmamalıydım. Ona bu kadar yakın olmamalıydım. Ama kendime engel olamıyordum.

Ona dokunmak *zorundaydım*.

Elimi uzatıp belini kavradığımda beni durdurmadı. Onu kendime çekip dudaklarımı açıkta kalan boynuna götürdüğümde, hatta oraya bir öpücük kondurduğumda bile durdurmadı.

Dudaklarından küçük bir inleme kaçtı. Çok hafif, neredeyse duyulmayacak bir sestir ama yine de duymuştum. Kendime bundan vazgeçme fırsatı bırakmadan, onu kollarımın arasında çevirip kaldırdım ve tezgâhın üzerine bıraktım.

“Smith...”

Bacaklarının arasına girerek yüzünü avuçlarımla arasına aldım. Bir elimi saçlarına kaydırıp tokasını nazikçe çekerek

atkuyruğunu çözdüm. Kızıl bukleleri omuzlarından aşağı, sırtına doğru döküldü.

Onu hayranlıkla izlemek için geri çekildim. Hafifçe aralanmış dudakları ve arzuyla parlayan gözleriyle orada oturup bana bakarken kahrolası bir melek gibi görünüyordu.

“Kahrolası derecede mükemmelsin.”

Birlikte geçirdiğimiz ilk gece söylediğim sözleri tekrarladığımda dudaklarından küçük bir nefes kaçtı.

“Ne... Ne yapıyorsun?”

“Sana kime ait olduğunu hatırlatıyorum.”

Ardından dudaklarımı onunkilere bastırdım. Sadece bir anlığına donup kalsa da ardından teslim oldu. Onu kendime daha da çektim ve dudaklarından kaçan o kısık iniltiyi içime hapsederek öpücüğü derinleştirdim.

Bu cennet gibi bir şeydi. Tadı cennet gibiydi. Tıpkı hatırladığım gibiydi.

Hayır, hatırladığımdan bile *daha iyiydi*.

Dudakları yumuşak, tatlı ve oldukça kusursuzdu. Bedeni benimkine mükemmel bir şekilde uyum sağlıyordu.

Ellerimi saçlarının arasına daldırdım, parmaklarım uzun, ipeksi telleri okşarken zihnime anılar doldu. Önümde dizlerinin üzerine çöktüğü ve yumruğumun etrafına doladığım saçlarının ne kadar iyi hissettirdiğine dair anılar...

Onu kendime daha da yaklaştırdım, bacakları belime dolandığında bana yaptığı şeyin... ya da benim ona yaptığımın kanıtını görmemek imkânsızdı.

Onu tekrar bu kadar yakınımda hissetmek... Bu lanet şey harika hissettiriyordu. Onu bu tezgâhtan kaldırıp içerideki yatak odalarından birine götürmek ve onunla sevişmek istiyordum.

Kahretsin, hatta o kadarını bile yapmak istemiyordum. Şu an tam burada, bu mutfakta, külotunu kenara çekmek ve

YASAK ATIŞ

sikimi içine sokmak istiyordum. Amının hâlâ bana mükemmel bir şekilde uyum sağlayıp sağlamadığını görmek istiyordum.

Bir elim saçlarımdayken diğer elimi yavaşça bacaklarının arasına, koyu yeşil eteğinin altına kaydardım. Etek giydiğine memnun olduğum nadir anlardan birindeydim. Hiç vakit kaybetmeden -çünkü bu anın ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu- parmak boğumumun tersini külotunun ıslak kısmının üzerinde gezdirdim.

Dudaklarıma karşı inledi, tırnaklarını pazılarıma geçirip kendini bana daha da yakınlaştırmaya çalıştı. Bedenini tezgâhın üzerinde kaydırıp daha fazla sürtünme ihtiyacıyla hareket etti.

Ona istediğini verdim. Parmak boğumumu daha sert bastırıp klitorisini buldum. Tam o anda onu öptüğüme çok memnundum çünkü bu sayede dudaklarından çıkan yüksek sesli inlemeyi yutabilmişim.

Kendimi ona o kadar kaptırmıştım ki, koridordan gelen ayak seslerini neredeyse duymuyordum.

Ama o duymuştu. Birden kollarımda kaskatı kesildi, dudaklarını benimkilerden ayırdı. Korku dolu gözleri benimkileri buldu. O, tezgâhta oturduğundan koridoru göremiyordu ama ben omzunun üzerinden görebiliyordum.

“Orada biri mi var?” diye fısıldadı, dönüp bakamayacak kadar korkmuştu.

“Hayır.”

Bunun için Tanrıya şükürler olsun.

Biri görse mahvolurduk, Bunu birine açıklayabilmemizin hiçbir yolu yoktu.

“Ah, Tanrıya şükür,” diye mırıldanarak başını göğsüme yasladı.

Az önce bu tarafa gelen kişinin kim olduğunu bilmiyordum ama dönüp gitmesine sevinmişim. Bu olayın sonuçlarıyla

yüzleşmeye hazır olup olmadığını bilmiyordum. Bu da bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu kanıtlıyordu.

Gerçekten çok ama çok harika hissettiren aptalca bir fikir...

Nefes alış verişlerim normale döndüğünde yüzünü ellerimin arasına alıp kaldırdım. Altdudağını endişeyle dişlerinin arasına sıkıştırmış olmasından nefret etmiştim.

“Bu...” Yutkunduğunda sıradaki sözlerinden nefret edeceğimi şimdiden anlamıştım. “Bir hataydı,” diyerek tamamladı cümlesini. “B-bunu yapmamalıydık.”

Yanılıyordu.

Yanıldığının o da farkındaydı. Belki burada yapmamız doğru değildi ama bunu yapmamız... kaçınılmazdı.

Ellerini göğsüme bastırıp beni ittiğinde bir adım geri çekilerek tezgâhtan inmesine izin verdim. Ellerini saçlarının arasına gezdirip kıyafetlerini düzeltti. Elinin tersini dudaklarının üstünde sanki öpücüğün izlerini silmek ister gibi gezdirdi ama faydası yoktu. Dudakları şişmişti, tüketilmiş ve tam anlamıyla öpülmüş biri gibi görünüyordu.

“Ben... Biz... bunu bir daha yapamayız, Smith.”

“Biliyorum.”

“Ciddiyim.”

“Biliyorum.”

Başını salladı, altdudağını tekrar dişlerinin arasına sıkıştırdı. “Ben... tamam.” Bir kez daha başını salladı. “Pekâlâ. Ben... içeri geri dönüyorum.”

Şimdi baş sallama sırası bendeydi. “Tamam.”

Yanımdan geçerken uzanıp bileğini kavradım ve onu durdurdum.

“Smith...”

YASAK ATIŞ

Aslında adımı söylemiyordu, en azından gerçekten. Daha çok yalvarıyordu. Gitmesine izin vermemi istiyordu ama gerçek şuydu ki bunu yapabileceğimden emin değildim.

Bu konuda nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Güçlkle, “Şarap,” diye fısıldadım.

“Ne?”

“Buraya şarap almak için gelmiştin. Şarabı unutma.”

“Ah.” Yanımdan geçerek şişeyi aldı, ardından tekrar bana döndü. Partiye geri dönerken kısık bir sesle, “Teşekkürler,” diye mırıldandı.

Bu teşekkür şarabı hatırlattığım için mi, yoksa öpücük için miydi bilmiyordum.

Tek bildiğim... tam anlamıyla mahvolduğumdu.

BÖLÜM 13

Emilia

Döndüğünüzde çekim ekibimizin
dairende seni takip edebileceği bir
gün ayarlamak istiyorum.

Emilia

Geçen yıl bunu Woodworth ile yapmıştık
ve hayranlar, onun buz pistinin dışındaki
hayatına dair kesitler görmeye bayılmıştı.

Smith

Hey, sana da merhaba.

Emilia

Üzgünüm, iş modundaydım.

Emilia

Merhaba.

YASAK ATIŞ

Smith

Bu takip edllme durumu...
yapmak zorunda mıyım?

Emilia

Evet.

Smith

Tamam, peki.

Smith

Ama muhtemelen tüm bu zaman
boyunca şikâyet edeceğim.

Emilia

Bunu not edeceğim.

Smith

Bir de bu saçma oyuncu profilini
yapmaya zorlandığımı da not edebilir
misin? Her videonun başına içerik
uyarısı eklemenizi istiyorum, lütfen.

Emilia

Hayır.

Emilia

Ayrıca bugün ekstra alaycısın. Sabah
sabah birisi seni sınırlendirdi mi?

TEAGAN HUNTER

Smith

Kurada ben çıktım ve bugün yolculuk sırasında Miller'ın yanında oturmak zorundayım.

Emilia

Bir saniye... Gerçekten onun yanına kimin oturacağını belirlemek için kura mı çekiyorsunuz?

Smith

Evet.

Emilia

AMAN TANRIM!

Emilia

Bu çok acımasız bir şey!

Smith

Miller ile tanışmıştın, değil mi? İyi günlerinde bile yorucu biri.

Emilia

Peki, kabul. Haklısın.

Emilia

Buna katlanmak zorunda olduğun için üzgünüm.

YASAK ATIŞ

Smith

İnan bana, ben de çok üzgünüm.

Emilia

Kulaklık takmayı denesen?

Smith

Denedim. İşe yaramıyor.
Konuşmaya devam ediyor.

Emilia

Uyumayı denedin mi?

Smith

O da işe yaramıyor. Sadece konuşuyor,
konuşuyor ve konuşuyor. Uyuyormuş gibi
yaptığımda bile konuşmaya devam ediyor ve
oradaki varlığını HİSSEDEBİLİYORUM. Bu
yüzden de asla gerçekten uyuyamıyorum.

Emilia

Dizini kasıklarına
geçirmeyi denedin mi?

Smith

Bu erkeklik kurallarına ihanet etmek
olurdu, o yüzden hayır.

Emilia

Yani sadece kendi aletini korumuyorsun.
Diğerlerinininkileri de koruyorsun, öyle mi?

TEAGAN HUNTER

Smith

Şu anda gerçekten aletimden mi bahsediyoruz?

Emilia

Hayır. Miller'ın aletinden bahsediyoruz.

Emilia

Bu konuşmayı şirket telefonundan değil de kişisel telefonumdan yaptığımıza sevindim.

Smith

Bu hiç garip olmazdı tabii.

Smith

Bu arada, hâlâ konuşuyor.

Emilia

Ne hakkında gevezelik ediyor?

Smith

Şu anda Leonardo DiCaprio'nun oyunculuk geçmişini sıralıyor.

Smith

Birkaç dakika önce STAR WARS'ın zaman çizelgesini detaylıca anlatıyordu. O konudan buna nasıl geçiş yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok.

YASAK ATIŞ

Smith

Çok yorgunum ve bu akşamki maçtan önce biraz uykuya çaresizce ihtiyaç duyuyorum.

Emilia

Git biraz uyu ki maçı kazanabilesin.

Emilia

Ah, bu arada oyuncu profili çekimleri için hangi günün senin için uygun olduğunu bana söyle.

Smith

Sana zaten söyledim, hiçbir gün.

Emilia

Ve ben de sana dedim ki çok yazık.

Smith

Neredeyse Miller kadar sinir bozucusun.

Emilia

SÖZÜNÜ HEMEN GERİ AL,
OWEN MITCHELL SMITH!

Smith

Oyuncu profilini iptal et.

TEAGAN HUNTER

Emilia

Ne dedin?? Bir değil, tam İKİ TikTok dansı yapmak mı istiyorsun?

Smith

sert bakış atar

Emilia

Ah hayır, ÇOK korktum.

Emilia

Bu arada, tamamen ironiydi.

Smith

Evet, onu anladım.

Smith

Pekâlâ, tamam. Döndüğümüz günden sonraki gün yapabiliriz çünkü iki gün izinli olacağız. Mutlu musun?

Emilia

Oyuncu profili konusunda, evet. Bana hakaret etmen konusunda ise hayır.

Smith

Miller'a sinir bozucu dediğim için özür dilerim. O takımdaki EN SEKSİ kişi. Bu kadar mükemmel bir kıçı olan kimse sinir bozucu olamaz. Bu istatistiksel olarak imkânsız.

YASAK ATIŞ

Emilia

Sanırım istatistiklerin nasıl işlediğini tam olarak bilmiyorsun, Miller.

Emilia

Ayrıca, bu akşamki maçta gözündeki morluğu görmek için sabırsızlanıyorum.

Smith

Ne morlu-

Smith

Üzgünüm. Anlayacağın üzere Miller telefonumu çaldı.

Smith

Şimdi gidip onu öldüreceğim.

Emilia

Buna izin veriyorum.

Emilia

Miller'in gözünün morarması hakkında şaka yapıyordum ama dudağının patlamış olmasını görmek beni mutlu etti.

TEAGAN HUNTER

Smith

Küçük pislik bunu hak etmişti.

Smith

Herkesin neden bana *meme** gönderdiğini söyleyebilir misin?

Emilia

Meme?

Smith

Evet, bilirsin, insanların yapıp sosyal medyada paylaştığı komik resimler.

Emilia

Kahrolası *meme*in ne olduğunu biliyorum, Smith. Sana HANGİ *memeleri* gönderdiklerini soruyorum.

Smith

Ah.

Smith

Benimkileri. Maç öncesi geliş fotoğraflarımdan.

* İnternet ortamında mizahi veya kültürel bir mesaj iletmek için kullanılan, hızla yayılan görsel, video, metin veya *GIF* formatındaki içeriklere verilen isimdir.

YASAK ATIŞ

Emilia

Ah, o mesele.

Smith

Evet, O MESELE. Biliyor muydun?

Emilia

Bazılarını... gördüm.

Smith

Peki ama NEDEN paylaşıyorlar?

Emilia

Hokey dünyasında biraz viral oldu. Her yere yayıldı.

Smith

Viral mi oldum??

Emilia

Evet. Takım için harika bir tanıtım oldu. Senin için pek sayılmaz.

Smith

Peki bu fotoğrafı bu kadar harika yapan ne?

TEAGAN HUNTER

Emilia

Sanırım gözlerindeki o yoğun bakış. Birini öldürmeye hazır gibi görünüyordun.

Smith

Hazırdım.

Smith

Rakip takımı, tabii ki.

Emilia

Tabii.

Emilia

Ayrıca... yorumlar da duruma pek yardımcı olmadı.

Smith

YORUMLAR DA MI VAR?!

Smith

Pekâlâ, vay canına. Az önce takımın Instagram hesabındaki bazı yorumları okudum.

Emilia

Senin Instagram hesabın var mıydı ki??

YASAK ATIŞ

Emilia

Eğer varsa, takımın seni takip etmesi gerekiyor.

Smith

Artık var ama hiç kullanmayı düşünmüyorum. Muhtemelen sileceğim, özellikle de... o şeyleri okuduktan sonra.

Smith

Onlara cevap vermeli miyim?

Emilia

HAYIR! Asla yorumlara cevap verme!

Emilia

Hatta onları okuma bile. İnternetin bir numaralı kuralı yorumları asla OKUMAMAKTIR. Çok tehlikelidirler.

Smith

Çok... değişikler.

Smith

Bir sürü kişi bana "babacık" dliyordu.

Emilia

Bu bir iltifat.

TEAGAN HUNTER

Emilia

Sıldıklarımızı görmellydin.

Smith

DAHA FAZLASI mı vardı???

Emilia

Evet. Bazıları oldukça ayrıntılıydı. Onları okumak çok... değişikti.

Smith

Hepsi sadece bir fotoğraf yüzünden mi??

Emilia

İnternete hoş geldin, ihtiyar.

Smith

kızgın bakış atar

Smith

O KADAR da yaşlı değilim.

Emilia

Sen öyle diyorsan öyledir, büyükbaba.

YASAK ATIŞ

Smith ...
Emilia...

Emilia ...
Owen...

Smith ...
Bunu pek sık yapmıyorsun.

Smith ...
Yani, bana Owen diye hitap etmiyorsun.

Emilia ...
Ah.

Emilia ...
Haklısın. Etmiyorum. Sanırım bunu hiç düşünmemiştim.

Emilia ...
Tanıştığımızdan beri hep Smith'sin.

Smith ...
Sanırım haklısın.

Emilia ...
Sana... Owen dememi ister misin?

TEAGAN HUNTER

Smith

Evet.

Smith

Hayır.

Smith

Dürüst olmak gerekirse,
pek emin değilim.

Emilia

Onu anladım.

Emilia

Sürekli soyadınla çağrılmak
garip bir şey mi?

Smith

Muhtemelen askeri personellerin
yaşadıklarından pek farklı değil ama
bazen, kendimi iki farklı insanmış gibi
hissediyorum.

Emilia

Peki hangisi gerçek sensin?
Smith mi, Owen mı?

Smith

Sen hangisini daha çok seviyorsun?

YASAK ATIŞ

Emilia

Bazı günler, hiçbirini.

Emilia

Ama diğer günler, ikisini de.

Smith

Bunu aklımda tutacağım.

Emilia

Tutsan iyi olur.

Emilia

Bu akşam için iyi şanslar.

Smith

Teşekkürler.

Emilia

Hobilerin neler?

Smith

Pek hobim yok.

TEAGAN HUNTER

Emilia

Hiç mi??

Emilia

Yapboz yapmak da bir hobi sayılır, özellikle senin kadar sık yapan biri için. Bunu zaten listeye ekledim ama birkaç tane daha lazım, içerik oluşturmak için kullanabileceğim bir şeyler.

Smith

Artık yapboz yapmıyorum.

Emilia

NE? Neden??? Çok seviyordun!

Smith

İlgimi kaybettim.

Emilia

Hımm. Bu... çok üzücü. Gerçekten rahatlamak için yapıyor gibi görünüyordun.

Emilia

Yerine başka bir hobi bulmadın mı?

Smith

Pek sayılmaz.

YASAK ATIŞ

Emilia

Peki, pistte olmadığın zamanlarda ne yapıyorsun?

Smith

Orada olmayı diliyorum.

Emilia

Hadi ama. Bana biraz malzeme ver.

Smith

Bilmiyorum, Emilia. Yemek yiyorum, uyuyorum ve hokeyle yaşıyorum. Neredeyse tek yaptığım şey bu.

Emilia

Hepsi bu OLAMAZ. Hokeyin tam zamanlı bir iş olduğunu anlıyorum ama tüm zamanını almasının imkânı yok.

Smith

Bazen hastanede gönüllü olarak çalışıyorum.

Emilia

Biliyorum. Takım etkinliklerinin haberlerini ben paylaşıyorum.

Smith

Hayır. Takım etkinlikleri dışında.

TEAGAN HUNTER

Emilia

Bekle... gerçekten mi???

Smith

Evet. Beni meşgul ediyor.

Emilia

Bu... bunu bilmiyordum.

Smith

Övgü toplamak için yaptığım bir şey değil, o yüzden herkese duyurmuyorum.

Emilia

Ama bu gerçekten takdir edilesi bir şey, Owen.

Smith

Bunu video serisinin dışında tutabilirsek iyi olur.

Emilia

Tabii ki.

Emilia

Başka bir şey bulurum.

YASAK ATIŞ

Emilia

Teşekkür ederim.

Smith

Rica ederim.

Smith

O zaman yarın görüşürüz?

Emilia

Görüşürüz.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

BÖLÜM 14

"Vay canına!" Blake ıslık çalarak başını geriye yasladı ve önümüzdeki devasa binaya baktı. "Bu... gerçekten çok etkileyici."

Şu anda Smith'in apartmanının önünde duruyorduk.

İki yıl önce içinde olduğum aynı apartmanın.

Beni tamamen çıplak bırakıp daha önce hiç hissetmediğim gibi hissettirdiği yerin.

Şimdiyse içeri girip daha önce hiç buraya gelmemiş gibi davranmak zorundaydım. Sanki kapının girişinde dizlerimin üzerine çökmemişim gibi. Sanki beni mutfak tezgâhına yaslayıp kahvaltı niyetine yememiş gibi. Sanki beni cama yaslayıp bütün şehrin görebileceği şekilde arkadan becermemiş gibi.

Sanki iki hafta önce Noel'de, hata yapmamışız gibi.

Tüm bunlar hiç yaşanmamış gibi davranmak zorundaydım... Hem de bir çekim ekibi buradayken.

"Biliyor musun, en yakın arkadaşım Carsen zengin bir ailede büyüdü ve Nate'le ben üniversitede onunla birlikte yaşadık ama onun evi bile burası kadar gösterişli değildi. Burası, kesinlikle NHL parasının getireceği bir lükse sahip."

"Sen bir de içini görene kadar bekle."

YASAK ATIŞ

Sözler, ne söylediğimin farkına dahi varamadan ağızımdan kaçmıştı.

“İçini gördün mü?” Blake ağızımdan çıkan şeyi kaçırmamıştı.

“Ah, şey... sayılır? Fotoğraflardan,” diye yalan söyledim ve kelimelerin dudaklarımdan bu kadar kolay dökülmesinden nefret ettim. “Kızlardan içinin birkaç fotoğrafını görmüştüm.”

“Ah, mantıklı.” Başını salladı. “Pekâlâ, hadi gidip şu ekipmanları hazırlayalım ve çekime başlayalım. Muhtemelen iyi ışığı ya da film ekiplerinin söylediği şey her neyse onu kaçırıyoruz.”

Daha önce buraya gelmiş olan *kendisiymiş* gibi binaya doğru ilerledi, ben de ekiple birlikte peşine takıldım.

Asansöre bindiğimizde nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Buraya geri dönmek zordu.

Noel’de Smith beni öptükten sonra buraya dönmek ise daha da zordu.

Çünkü artık aramızdakiler sadece iki yıl öncesine ait bir anı değildi. Hâlâ dudaklarının tadını alabiliyorken değildi.

Çocuklar altı maçlık bir deplasman yolculuğuna çıkmışlardı ve bu iki haftalık mola beni çok mutlu etmişti. Açıkçası Smith’i tekrar görmekten korkuyordum. Neredeyse bugünü iptal edecektim ama o zaman Blake’in nedenini sorgulayan milyonlarca sorusundan kaçınmam gerekeceğini biliyordum.

O yüzden işte buradaydım, onunla ve çekim ekibimizdeki diğer üç adamla birlikte asansörde sıkışmış bir şekilde en üst kata çıkıyordum. Asansör geldiğimizi belli edercesine çınlandığında kalbim saniyede milyon kez atıyormuş gibi hissettim. Sanki göğsümden fırlayıp asansörün zeminine düşecek ve herkes aramızda ne olduğunu anlayacaktı.

Bunun saçma olduğunu biliyordum ama yine de gergindim.

Kapılar açıldığında nefesimi tuttum, kapısına varana kadar attığım adımları saymaya başladım.

On.

Kapıyı açana kadar geçen saniyeleri sayıyordum.

Sekiz.

Ve gözlerinin benimkilerle buluşması için geçen saniyeleri.

Dört.

Kendimi hazırladım... ama neye hazırladığımı bilmiyordum.

Ancak... kapı açıldığında hiçbir şey olmadı. Smith'in bana bakışlarında hiçbir şey yoktu. Sanki daha geçen dilini ağzıma sokmamış ya da beni mutfak tezgâhına sıkıştırmamış gibiydi ki eğer o an bölünmeseydik, kim bilir işler ne kadar ileri gidecekti.

Hatta bana neredeyse hiç bakmıyordu bile.

Blake ellerini birbirine vurarak neşeyle, "Günaydın, Bay Smith!" diye konuştu. Blake tam bir sabah insanıydı ve tıpkı pistte de görüldüğü gibi, karşımızdaki huysuz hokey oyuncusu kesinlikle değildi.

Smith'in dudaklarından dökülen homurtuya bakılırsa, bu durum pek de değişmemiş gibi görünüyordu.

Smith kapıyı açarak bizi geniş dairesine alırken Blake sadece gülüp geçti. Yanından geçerken Smith ile göz göze gelmeye çalıştım ancak bana bakmayı reddetti.

Açıkçası bu beni gerçekten sinirlendirmişti çünkü... cidden, beni yok mu sayıyordu?!

Buna üzülmemem gerekiyordu. Özellikle de o öpücüğün hiç yaşanmaması gerektiğini düşünürsek gerçekten üzülmemeliydim ama yine de beklemediğim bir şekilde canımı acıtıyordu.

"Burası gerçekten harika bir yer." Blake aşına olduğum bu evi incelerken etrafında döndü.

Sessizce, "Teşekkürler," dedi Smith. "Wright'ın ya da Rhodes'un evi gibi değil ama elimde olan bu."

Bu konuda kesinlikle haklıydı. Eğer çekimi onların evinde yapsaydık, Ryan ile Harper'ın izlerini ve birlikte kurdukları hayatları görebilirdik. Ama burası tam anlamıyla bir bekâr eviydi. Neredeyse hiç mobilya yoktu, dekorasyon dair bir şey ise zaten yoktu. Oldukça minimalist bir yerdi ve burayı sıcak bir yuva gibi hissettirecek dokunuşlardan yoksundu.

“Yine de...” Blake güldü. “Benim sâhip olabileceğim her yerden çok daha güzel. Tabii Nate striptiz yapmaya karar verip tonla para kazanmaya başlalmazsa.” Başını yana yatırıp bu fikri gözünde canlandırdı. “Her neyse.” Bizi işaret etti. “Sakın kimse ona bu fikri vermesin. Berbat bir dansçıdır.”

Hepimiz güldük.

Nate'i takım etkinliklerinde birkaç kez görmüştüm ve birbirlerine delicesine âşık oldukları çok belliydi. Blake, bana hikâyelerinden biraz bahsetmişti. Nasıl en iyi arkadaşlar olarak büyüdüklerini, üniversiteye geçene kadar ilişkilerinde bir sonraki aşamaya geçmeye hazır olduklarını nasıl fark etmediklerini, işlerin zaman zaman nasıl zorlaştığını ama sonunda her şeyi aşmayı başardıklarını anlatmıştı. Şimdi ise Massachusetts'tan buraya yeni bir başlangıç yapmak için taşındıktan sonra, arkadaşları Elliott'ın dünyaya gelmesine yardım ettiği küçük bir kızları vardı ve hayatlarında hiç olmadıkları kadar mutlulardı.

Bana bu hikâyeyi anlattığında onlar adına mutlu olmuşum. Hatta hâlâ mutluydum... belki biraz da kıskanıyordum.

Ama şu an, sahip olmadığım şeyler üzerinde düşünme zamanı değildi... özellikle de sahip olamadığım kişi benimle aynı odada olsa bile.

Aklımdan bir türlü çıkarmayı başaramadığım adam, “Pekâlâ, şey, ekipmanları nereye kuracaksınız?” diye sordu.

“Emilia bugün ne yapacağımızı anlattı mı?”

Smith'in gözleri bir anlığına bana kaydı. "Sayılır. İzin günlerindeki rutinimle ilgili bir şeylerdi, değil mi?"

"Hemen hemen, evet," diye yanıtladı Blake. "Biz kameraları kurmaya, çekimler için ışıklandırma ve diğer her şey için en iyi yerleri bulmaya başlarken o sana açıklayabilir."

Blake ve kameramanlar çalışmaya başlamak için mutfağa doğru ilerlediler. Önümüzdeki birkaç saat içinde yeterince kullanabileceğimiz video çekebilmemizi umuyordum, bu sayede buraya tekrar gelmek zorunda kalmazdık.

Smith onların gidişini izlerken sıkıntılı bir ifadeye büründü ve odada baş başa kaldık. Odaya derin bir sessizlik çöktü, ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Görünüşe göre o da bana ne söyleyeceğini bilmiyordu, bu yüzden ikimiz de rahatsız edici bir sessizliğin içinde uzun süre öylece durduk.

O kadar uzun sürmüştü ki, en sonunda dayanamayıp aklıma gelen ilk şeyi birden söyledim. "Deplasmanlar nasıl geçti?"

Aptalca bir soruydu, o yüzden delici bakışlarla bana baktığında pek şaşırmamıştım.

"Kaybettik. Hem de çok kez."

Başımı salladım, kaybettiklerini biliyordum. Taraftarların attığı yorumları okumuştum, pek hoş şeyler değildi ama bunu onunla paylaşmadım.

Burada, onunla birlikte olmak garip geliyordu ve nedenini tam olarak anlayamıyordum. O yokken bu röportajı ayarlamak için birkaç kez mesajlaşmıştık ve her şey oldukça samimiydi. Sanki yaşananları geride bırakabilir gibiydik.

Ama bu? Bu kadar çok anının olduğu bu dairede onunla birlikte olmak? Hiçbir şeyi geride bırakmış gibi gözükmiyorduk. Aksine, içimdeki tüm duygular bir anda taşmış gibiydi ve ben boğuluyor, yüzeye ulaşmak için çırpınıyordum.

Boğazımı temizledim. “Doğru. Ah, şey, bugün için... sadece seni takip edip izinli günlerinde neler yaptığını görmek istiyoruz. Taraftarlar, nedense maç günlerinden daha çok bu günleri merak ediyor. Sanırım bu, sizi gözlerinde daha... gerçek kılıyor. Popüler bir hokey yıldızından ziyade daha normal biri gibi.”

Homurdandı. “Ben hokey yıldızı falan değilim. Artık neredeyse işlevsiz yaşlı bir adamım. Bu ligden ayrıldığımda çoğu kişi adımı bile hatırlamayacak.”

Onun için göğsümde bir sızı hissettim. Sesi kulağa o kadar kendinden emin geliyordu ki, buna gerçekten inandığını biliyordum. Ancak neden böyle düşündüğünü bir türlü anlayamıyordum. Evet belki McDavid, Ovechkin ya da Crosby kadar yüksek istatistikleri yoktu ama o da kendi içinde inanılmaz bir oyuncuydu. Onun da bunu fark edebilmesini umdum.

Ama şu anda onun egosunu okşama zamanı değildi. İş zamanıydı ve yapacağımız şey de tam olarak buydu.

“Pekâlâ, o zaman taraftarların en çok sorduğu sorulardan biri bu olduğu için yemeklerle başlayalım. Hadi, bize mutfakta neler yapabileceğini göster.”

Dairesine adım attığım andan beri ilk kez bana iki saniyeden uzun süre baktı. Ve o tek bakışla, aklından geçenlerin ne olduğunu anladım. Çünkü buraya en son geldiğim seferde bana mutfakta tam olarak neler yapabileceğini göstermişti... ve yemeği bendim.

Tutkuyla dolu ifadesini görmezden gelerek topuklarımın üzerinde döndüm ama döndüğüm anda olduğum yerde donakaldım. Şöminenin üstünde asılı duran, çoğu evde görebileceğiniz gibi bir televizyon yoktu.

Yerinde başka bir şey vardı.

Bizim yapbozumuz... Kıyafetlerimizin dikkat dağıtıcı hale geldiği anda, masanın üzerinde yarım kalmış halde bıraktığımız yapboz.

Onu saklamış.

Duvardaki kaleye baktım, ona bir gün görmek istediğimi söylediğim ve asla gidemeyeceğimden neredeyse emin olduğum Avrupa seyahati planlarımı heyecanla anlatırken bahsettiğim kaleye. Manzaraya dalıp gittim; onun kim olduğu hakkında endişelenmediğim, sadece bana nasıl hissettirdiğiyle ilgilendiğim o zamanlara geri döndüm. Eğer içimi saran sıcaklık olmasaydı, onun arkamda belirmediğini fark etmezdim bile.

O kadar yakınımda duruyordu ki, bana dokunmamasına rağmen varlığını *hissedebiliyordum*.

Alçak ve derin bir sesle, "O hafta sonuna dair yarım kalan pek çok şey vardı ama bunu öyle bırakmaya dayanamadım," derken dudakları neredeyse kulağıma değiyordu.

Ardından geri çekilip yanımdan geçti. Bu kez, arkasını dönüp uzaklaşan oydu.

"Küçük bebeğim bugün nasıl?"

Hollis'in kahkahası arabamın içinde yankılandı. "Önce hep bebeğimi sormak zorundasın, değil mi?"

"Eh, tabii ki, küçük meleğimin iyi olduğundan emin olmam lazım."

"Sen melek diyorsun, ben şeytan."

"Ah." Sesindeki yorgunluk kaşlarımı çatmama sebep oldu. "Hâlâ sabah bulantıların devam ediyor mu?"

"Maalesef, evet. Bugün kaç kez kustuğumu bilmek istemezsin."

Hamileliği boyunca bununla mücadele etmişti ve onun için gerçekten kötü hissediyordum.

YASAK ATIŞ

“Ama benden ve sorunlarımdan bahsettiğimiz yeter,” dedi. “Sadece nasıl olduğunu sormak için aramıştım. Daha Noel’de görüştüğümüzü biliyorum ama sanki üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor.”

Tori’nin oyuncu profili çekimlerini başlatmam konusunda beni sıkıştırdığını söylemek yetersiz kalırdı. Ona maç takvimine *ve* Smith’in özel hayatına saygı duymaya çalıştığımı açıklamaya çalışmıştım ama fikrini değiştirmemişti. İçten içe, bunların bahane olduğunun ve özellikle Noel’den beri Smith ile vakit geçirmek istemediğimin farkına vardığını düşünüyordum. Smith’in yanında kendime güvenmiyordum. Noel günü mutfakta geçirdiğimiz birkaç dakika bile endişelenmekte ne kadar haklı olduğum için yeterli bir kanıttı.

“Üzgünüm,” dedim. “Yakında takılmak için sana *yalvaracağım* söz veriyorum, tabii eğer benim için vaktin olursa. Bilirsin, bebeğinin babacığıyla *yatmadığın* zamanlarda.”

Sözlerim üzerine inlese de hâlâ gülümsediğini duyabiliyordum. Noel’den beri Lowell’la aralarındaki her şey yolunda gibi görünüyordu ve onlar adına çok mutluydum. Lowell her zaman harika bir adam olmuştu.

“Seksi hokey oyuncularından bahsetmişken... Smith ile işler nasıl gidiyor? Bu arada, hâlâ oyuncu profilini kabul ettiğine inanamıyorum,” dedi Hollis. “O, Lowell’dan bile fazla özeline önem veren biri ve bu gerçekten çok şey ifade ediyor.”

Bu beni güldürdü çünkü haklıydı. Son birkaç yıldır Lowell ile çalıştıktan sonra, onun gerçekten de özeline düşkün biri olduğunu söylemek yanlış olmazdı. Hatta, evine takım arkadaşlarından sadece beş tanesi falan gitmiş olabilirdi. Ne zaman takım kaptanı olarak görevi olsa ve yemek daveti ya da onun gibi bir şey düzenlemesi gerekse, bunu ya bir restoranda yapar ya da *Airbnb* kiralardı.

Lowell muhtemelen tanıyabileceğiniz en iyi insanlardan biriydi ve bir arkadaşına yardım etmek için her şeyi yapardı ama duygusal olarak? Tam anlamıyla bir duvardı. Bunun geçmişte yaşadığı kötü bir ilişki yüzünden olduğuna dair bir şeyler duymuştum ama hiç derinlemesine araştırmamıştım.

“Smith ile işler...” *Karmaşık. Garip. Gergin. Elektrik dolu. İyi.*

“Sadece iyi mi?” diye üstelediğinde içim suçlulukla doldu. Hollis’in bizim geçmişimize dair hâlâ hiçbir fikri yoktu ve şu an, tek gecelik ilişkisinden olan bebeğiyle ilgili zaten yeterince stresliyken ona tüm kirli detayları anlatmam pek de iyi bir fikir olmazdı.

Zaten kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Korunması gereken bir terfim vardı.

“Evet. Az önce Blake ile birlikte dairesinde bazı içeriklerin çekimini yaptık. Planladığımdan çok daha uzun sürdü ama yapacak bir şey yok.”

Aslında öğle saatine kadar çekimi bitirip çıkmayı planlamıştık ama pil sorunları ve çıkan diğer aksilikler yüzünden geç başlamıştık. Şimdi ise saat neredeyse beş olmuştu ve ben ancak yeni eve dönebiliyordum.

“Hımm...”

“Ne demek *hımm*?”

“Hiç, yok bir şey. Sadece...” Cümlesini yarım bırakıp iç çekti. “Bilmiyorum. İkinizin arasında bir şeyler olduğunu düşündüm. Noel’de birlikte ortadan kayboldunuz ve geri döndüğünüzde saçın açıktı. Ondan sonra da hemen çıkıp gittin.”

“Sadece konuşuyorduk ve Miller’in ilgisinden kaçmaya çalışırken daha fazla içmeye başlamadan önce gitmek istedim. Anlayacağın, sadece tedbirli davranıyordum.” *Yalan, yalan ve*

YASAK ATIŞ

daha çok yalan. “Ayrıca, personeller ve oyuncular arasında ilişki olmamasına dair kurallar var, biliyorsun.”

Bunu ona mı, yoksa kendime mi hatırlattığımdan emin değildim.

“Evet ama kimse bilmek zorunda değil, değil mi?” Kahkaha attı.

Ben de güldüm ama kulağa fazla yapmacık gelmemesini umuyordum.

Çünkü... aslında biraz haklıydı. Kimse bilmek zorunda değildi, değil mi?

Hayır, hayır, hayır. Kes şunu, Emilia. Sakın bunu düşünme bile.

“Sadece şaka yapıyordum,” diyerek dikkatimi tekrar konuşmamıza çekti. “Yani... sanırım. Ah.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Off. Evet, sadece biraz gazım var. Hamilelik gazları tam bir işkence.”

“Eh, ben almayayım, teşekkürler.”

“Bana güven ve asla hamile kalma. Pişman olursun.”

Aslında bunu söylerken bile yalan söylediğini biliyordum. Bazen hamile olmaktan nefret etse de şimdiden bebeğini deliler gibi seviyordu. Üstelik bebek doğduğunda o sevginin ne kadar artacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

“Hâlâ *baby shower*'ı* All-Star etkinliğinin” olduğu hafta sonunda yapıyoruz, değil mi? İzin aldın mı?” diye sordu.

“Evet. Her şeyle Blake ilgilenecek, yani tamamen seninim.”

“Yaşasın! Ben-” Hafif bir kapı tıklama sesinin geldiğini duydum. “Ah, kahretsin. Yemek siparişim geldi. Biraz bekle.”

* Baby shower, hamile kadınların doğumdan önce yakın arkadaşları ve ailesiyle birlikte düzenlediği, bebeğin gelişini kutlamak için yapılan bir partidir.

** All-Star, NHL gibi büyük liglerde sezonun en iyi oyuncularının bir araya geldiği özel bir maç veya etkinlik anlamına gelmektedir.

Homurdandı, şişmiş karnıyla kanepeden kalkmaya çalışan halini gözümde canlandırabiliyordum. Kapının kilidini, ardından da kapıyı çekerek açışını dinledim.

“Seksi bir güzellik için özel *sikli* teslimat.”

Kendimi tutamadım ve Lowell’in sözlerini hoparlörden duyar duymaz kahkahaya boğuldum.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Hollis. “Bunun kulağa kötü geldiğini sanıyorsun ama daha da kötüsünü yaptı ve kalçasını öne doğru kaldırarak aletini işaret etti.”

“Gelenin Miller olmadığına emin misin?”

“Hoparlör mü açık? Emilia mı o?” Ses tonundan utandığını anlayabiliyordum. “Siktir,” diye küfrettiğinde tekrar güldüm. “Bunu duymamış gibi yap, Emilia. Ben de senin için istediğin herhangi bir TikTok videosunu çekeyim!”

“*Herhangi* birini mi?” diye sordum, zihnimde şimdiden içerik fikirleri dönmeye başlamıştı.

“Makul olanları.”

“Anlaştık,” dedim. “Hollis, seni seviyorum ama *sikli* teslimatını alırken burada olmak istemiyorum, o yüzden sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz! Seni seviyorum!”

Daha telefonu kapatmadan, “Gel buraya, tatlım. Önce ben seni yiyeceğim,” sözlerini duydum.

Arama sonlandığında Hollis’in çılgılığı kesildi, bunun için gerçekten minnettardım.

Belki biraz da kıskanmıştım.

Keşke ben de böyle kolay bir şeye sahip olabilseydim. Gerçi onların durumu da pek kolay sayılmazdı ama yine de... En azından Hollis, istediği şeye sahip olabiliyordu. Öte yandan ben? Sahip olamayacağım şeyi istemekten vazgeçemiyordum.

* Orijinal metinde kullanılan *dicklivery* ifadesi, penis anlamına gelen “dick” ve teslimat anlamına gelen “delivery” kelimelerinin birleşimidir. Bu ifade, genellikle cinsel bir ima içeren bir şaka veya espri amacıyla kullanılmaktadır.

YASAK ATIŞ

Başka bir çağrı geldiğinde yeşil düğmeye bastım.

“Ah, Tanrıya şükür!” Selam vermeye bile fırsat bulamadan Blake’in panik dolu sesini duydum.

“Her şey yolunda mı?”

“Evet, yani hayır. Bak, sakın benden nefret etme ama...” Tereddüt etti. “Çektiğimiz tüm görüntülerin olduğu dizüstü bilgisayarı Smith’in evinde unuttum ve bu akşam Nate, kızımızın taşıyıcı annesi ve onun eşiyle yemeğe gitmem gerekiyor.”

İnledim. “Sen de dosyaların en kısa sürede düzenlenmesi gerektiği için benim gidip almamı istiyorsun.”

Hafifçe iç çekti. “Evet, tam olarak öyle.”

“Sanırım seni öldürebilirim, Blake.”

“Şey, bu çok kabaydı.”

“Gerçekten mi?”

“Kesinlikle. Ama biraz haklısın.” Duraksadı. “Bana bir iyilik yapma şansın var mı? Sana borçlanırım. Hem de çok.”

“Tamam. Zaten All-Star etkinliğinin olduğu hafta sonu benim yerime de sen bakıyorsun. Bilgisayarı alıp dosyaları sana gönderirim. Borcumuz da kapanır, tamam mı?”

“Gerçekten mi?” Rahatlamış bir şekilde nefes verdi. “Teşekkür ederim. Hem de çok. Sen harikasın.”

“Evet, evet, biliyorum. Size yemekte iyi eğlenceler.”

“Çok öptüm!” Telefondan öpücükler yolladı, ardından aramayı sonlandırdım.

Neredeyse eve, çaresizce ihtiyacım olan o bir kadeh şaraba kavuşmak üzereydim. Ama bunun yerine, direksiyonu çevirip 180 dönüşü yaptım ve Smith’in evine doğru döndüm. Uzun süre trafikte sıkışıp kaldıktan sonra iyice sinirlenmiştim. Şu anda sırf bu yüzden Blake’in boğazlayabilirdim. Ama öte yandan, bu gece için bir planım yoktu. Sadece Çin yemeği söyleyip bir şişe şarabın tamamını içmeyi planlamıştım. Şimdi ise, şarabı pas geçip küvette dondurma yemeyi düşünüyordum.

Binanın önüne geldiğimde, gözüme az öncekine kıyasla daha büyük gelmişti. Daha karanlık. Daha ürkütücü. Eh, bunu tamamen buraya tek başıma geri dönmüş olmama bağlıyordum.

İçeri gir ve çık. Sadece dizüstü bilgisayarını al ve git, Emilia.

Gerginliğimi bastırarak yutkundum ve arabadan indim. Asansör beni tekrar en üst kata çıkarırken ve ayaklarım beni onun kapısına götürürken hatırlayabildiğim tüm nefes egzersizlerini yaptım.

Kapıyı çaldım.

Ardından beklemeye başladım.

Kapının diğer tarafından bir hareketlenme duyuldu ve kapıyı açtığı anda başını hafifçe yana doğru eğdi.

“Emilia.”

“Smith.”

Başka hiçbir şey söylemedik.

Birkaç saniye boyunca gözlerimiz birbirine kenetlenmiş halde öylece durduk. İkimiz de ne hareket ediyor ne de nefes alıyorduk.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

Beş.

“İçeri gelmek ister misin?”

Hayır demeliydim.

Hayır demem gerektiğini *biliyordum*. Cevap tam dilimin ucundaydı.

Ama dudaklarımdan dökülen kelime bu olmadı.

“Olur.”

Ve eşikten içeri adımımı attım.

BÖLÜM 15

Dürüst olmak gerekirse, kapıyı açtığımda Emilia'yı görmek beni çok da şaşırtmamıştı. Onlar gittikten kısa bir süre sonra dizüstü bilgisayarlarının tezgâhımda durduğunu fark etmiştim... ve itiraf etmem gerekirse, geri dönüp onu alacak kişinin o olması için tanrıya dua etmiştim.

Görünüşe göre dualarım kabul olmuştu.

Daireme adımını attı, kapıyı arkasından sessizce kapatırken kapı hafif bir tıkırtıyla kapandı. Girişte sadece bir an için duraksadıktan sonra kendisini toparlayıp oturma odasına ilerledi. Omuzlarını dikleştirmiş bir şekilde yürürken sanki kendine biraz cesaret vermeye çalışıyor gibi bir hali vardı. Kızıl saçları hâlâ dağınık bir topuz şeklindeydi, içimden uzanıp onu çözmek ve tıpkı sevdiğim gibi saçlarının sırtından aşağı dökülmesine izin vermek geliyordu.

Odanın ortasında vardığında sendeleyerek duraksadı, gözleri şöminenin üzerinde asılı duran yapboza takıldı.

Bu konu hakkında daha önce söylediklerimde ciddiydim. O gece, o buradan gittikten sonra ve ben daireme tek başıma döndüğümde, o yapboz benimle dalga geçercesine masanın üzerinde duruyordu. Ama dokunmamıştım. Nedenini bilmesem de dokunamamıştım. Birlikte yaptığımız bir şeyden öylece

kurtulmak bir şekilde doğru hissettirmemişti. Tek yapmak istediğim ona sımsıkı tutunmakken sanki onu hayatımdan çıkarmaya çalışıyormuşum gibi gelmişti.

Böylece orada *aylarca* bitmemiş ve dokunulmamış halde kalmıştı. Evimi temizleyen kişiler buna oldukça sinirlense de umursamamıştım. Orada kalıp tozlanmasına ve birlikte geçirdiğimiz hafta sonunun anılarıyla dolmasına izin vermiştim.

Ardından, sezon öncesi kampı için tekrar sahaya dönmüş ve takımın en yeni sosyal medya yöneticisiyle tanıştırmıştım.

Emilia.

O akşam eve döndüğümde neredeyse yapbozu çöpe atıyordum. Çöp kutusu tam önümdeydi, parçaları içine döküp bir daha asla bakmamaya hazırdım.

Ama yapamamıştım.

Bunun yerine, oturup yapbozu tamamlamıştım. Sadece onu yapmak için geç saatlere kadar uymamıştım, hatta ertesi gün neredeyse antrenmana geç kalıyordum ama bitirmiştim.

İşte o günden beri aynı yerde asılı duruyordu. Belki de onu saklayarak, aramızda olanları sürekli kendime hatırlattığım için aptalın tekiydim ama bundan pişman değildim, özellikle şu an yüzündeki ifadeyi gördüğüm için.

“İçecek bir şeyler ister misin?” diye sorduğumda sözlerimle irkildi.

“Ah... şey...” Kendine gelmek için silkelendi. “Ben, şey, bilgisayar almak için gelmiştim. Blake almayı unutmuş. Onu alıp hemen gideceğim.”

Tek kaşımı kaldırdım, kelimelerini toparlayamadığını ve gözlerini benden kaçırdığını görmek beni eğlendirmişti.

Gergindi.

Gergin olması hoşuma gitmişti.

YASAK ATIŞ

Ona doğru bir adım attım ve parmak boğumumu çenesinin altına hafifçe dokundurup gözleri benimkilerle buluşana kadar başını yukarı kaldırdım. “Benimle bir şeyler iç, Emilia.”

“Tamam.”

Cevap dudaklarından o kadar kolaylıkla dökülmüştü ki, sanki karşı koyması gerektiğini unutmuş gibiydi. Ama bunun farkına varmasına fırsat vermeden ceketini çıkarıp kanepeye fırlattım, ardından mutfağa ilerledim.

Bunu yapmamam gerektiğini düşünmemeye çalışıyordum. Ona sadece dizüstü bilgisayarını verip gitmesine izin vermeliydim. Kadere daha fazla meydan okumamalıydim.

Ama sadece bir içkiydi. Hiçbir zararı yoktu, değil mi?

Hızlıca hareket ederek dolaptan iki kadeh alıp şarap doldurdum, ardından oturma odasına geri döndüm. Emilia hâlâ aynı yerde duruyordu ve gözleri ise duvardaki kaleye odaklanmıştı. Ona şarabını uzattım ve tek dikişte büyük bir yudum alırken sıvının boğazında nasıl titrediğine odaklandım. Ardından ben de aynısını yapıp içkimden büyük bir yudum aldım, gözlerim hâlâ onunkilerin üzerindeydi.

“Gittin mi?” diye sordum. Anlamazcasına kaşlarını kaldırdığında başımla resmi işaret ettim. “Avrupa’ya, hani şu gitmek istediğin ve her şeyi en ince ayrıntısına kadar planladığın o geziye. Bu hayalini gerçekleştirebildin mi?”

Sessizce güldü. “Hayır. Tamamen işe gömülmüş durumdaydım.”

Kaşlarımı çattım. Ne kadar heyecanlı olduğunu, bunu ne kadar çok istediğini, planlarının ne kadar ayrıntılı olduğunu hatırlıyordum. Gidememiş olmasından nefret etmişim. Hayalini kurduğu şeyi deneyimleyememiş olmasını bilmek canımı sıkılmıştı.

Ben seni götürürüm.

Kelimeler zihnimin içinde yankılanıyordu ama içten içe söylediğim her bir kelimede ne kadar ciddi olsam da onları dile getirmedim. Ayrıca, bu konuda ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum... Eğer yakında bir maçım olmasaydı, şu an onu alıp bir uçağa bindirerek istediği her yere götürmek için bir an bile tereddüt etmeyeceğim gerçeği hakkında ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Bunların hiçbirini istememem gerektiğini biliyordum, buna hakkım yoktu.

Ama yine de istiyordum.

İç çekti. “Belki bir gün bunu yapabilirim. Direktörlük pozisyonunu aldıktan sonra belki? Bir tür kutlama gezisi olur.”

Ama bu sözleri söylerken bile kendini kandırdığını anlayabiliyordum. O tatile tek başına çıkmayacaktı. Kesinlikle önce kendini işe adayacak ve yıpranacaktı. Her ne kadar bu beni üzse de onu anlıyordum. Sonuçta ben de hayatımı tamamen hokeye adamıştım ve bu yüzden onu yargılayacak veya eleştirecek halim yoktu.

Viskimden bir yudum alarak, “Evet, belki,” diye mırıldandım.

“Peki ya sen? Şimdiye kadar yaptığın en büyük ya da en iyi yolculuk hangisiydi?”

“Bu.”

Başını yana eğdi. “Bu mu?”

“Eh, Kanadalı olduğum ve oradan buralara kadar geldiğim için evet, bu. Tüm bu NHL olayını büyük bir yolculuk olarak görüyorum.”

“NHL olayı,” diye tekrarlayıp başını iki yana salladı, sonra da şarabından bir yudum daha aldı. “On beş yıldan fazla süredir ligde olmayı tanımlamak için ilginç bir yol.”

YASAK ATIŞ

Bu gerçeği, yani ne kadar süredir oynadığımı fazla düşünmemeye çalışıyordum. Çünkü düşündükçe, yakında her şeyin sona ereceğini ve gerçekten yalnız kalacağımı hatırlıyordum.

“Ah... Yanlış bir şey mi söyledim?”

“Hımm?” Karamsar düşüncelerimden sıyrılıp bakışlarımı ona çevirdim. Kaşları endişeyle çatılmıştı. Başımı iki yana salladım. “Hayır, hayır söylemedin. Sadece... düşünüyordum.”

“Emekli olmayı mı?”

Başımı hızla çevirdim. “E ile başlayan o kelimeyi söylemiyoruz.”

“Pardon, benim hatam.” Hafifçe güldü. “Yine de... gerçekten aklındaki şey bu mu?”

Comets ile olan sözleşmemin bu yıl sona ereceği sır falan değildi, tıpkı yaşımın ilerlediği gerçeğinin de bir sır olmadığı gibi. Herkes bu sezon bittikten sonra bir daha asla oynayama ihtimalimin olduğunu farkındaydı.

“Öyle olduğunu söyleyebiliriz.” Elimi sakalımın üzerinde gezdirdim. “Beni oyuncu profili için istemenin sebebi bu mu? Bu benim son yılım olabilir diye mi?”

“Tamamen taraftar oylarıyla belirlendi,” diye cevapladı. “Yemin ederim ki tek sebep bu.”

Başımı salladım, ona inanıyordum.

Bunun, takımın bana acıdığı için yaptığı bir şey olup olmadığını merak etmiştim. Yani, *Hey, tüm kariyerin boyunca her şeyini bize adadığın için teşekkürler. Yine de sezon sonunda seni kapının önüne koyacağız ama önce kendini biraz özel hissetmeni sağlamak için küçük bir jest yapalım dedik* türünden bir şey mi diye düşünmüştüm.

Ama görünüşe göre değildi.

Viskimin kalanını tek seferde bitirip boş bardağımı ona doğru kaldırdım; içki isteyip istemediğini soruyordum. Hâlâ

yarısı dolu olan şarabına baktı, ardından omuz silkerek hepsini tek dikişte bitirdi.

İçkilerimizi tazelemek için mutfağa doğru ilerledim.

“Sana kayda geçmeyecek bir şey sorabilir miyim?”

“Ne istersen sorabilirsin,” dedim arkam ona dönük şekilde.

“*Bu* senin gerçekten son yılın mı?”

Yutkundum. Bunu soracağını hissetmiştim ama bu, gerçekten cevaplayamayacağım tek soruydu.

Net bir cevap vermemeyi seçtim. “Bu bana bağlı olan bir şey değil, değil mi?”

Tazelediğim şarabını ona uzatırken sessizce, “Hayır. Sanırım değil,” diye yanıt verdi. Dudaklarını birbirine bastırdı, sanki başka bir şey daha sormak istiyor ama yapıp yapamayacağından emin değilmiş gibi görünüyordu.

“Aklından her ne geçiyorsa, sadece sor.” Tezgâha yaslanarak karşısında durdum. “Açık bir kitap gibiyim.”

Gülerek şarabından bir yudum aldı ve bardağını kenara koydu. “Smith, insanlar yıllar boyunca senin hakkında birçok şey söyledi ama kimse senin *açık bir kitap* gibi olduğunu söylemedi.”

“Senin yanında öyleyim.”

Gülüştü aniden solarken başını yana çevirerek uzaklara baktı. Onun da birlikte geçirdiğimiz o hafta sonunu hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Birbirimizle temel bilgiler hariç ne kadar da çok şey paylaşmıştık. Bir şekilde, o detayları dışarıda bırakmak her şeyi daha anlamlı kılmişti. Çalıştığımız yer, adlarımız, nerede yaşadığımız... bunlar sadece bizim hakkımızda bilgilerdi ama bizi *biz* yapan şeyler değildi. Öte yandan, hayallerimiz, boş zamanlarımızı nasıl değerlendirdiğimiz, içimizde özlemini çektiğimiz şeyler... bizi tanımlayan asıl şeylerdi.

YASAK ATIŞ

Ve o hafta sonunda, işte tam olarak bunları paylaşmıştık; beklentiler ve önyargılar olmadan, tamamen gerçek benliğimizi.

Boğazını temizledi. “Oynamaya devam etmek *istiyor* musun?”

NHL’de geçirdiğim tüm yıllar boyunca, sanırım daha önce kimse bana bu soruyu sormamıştı... Hatta ben bile kendime sormamıştım. Cevabından korktuğum için sormaktan çekinmişim.

Oynamaya devam etmek *istiyor muydum?* Büyük bir parçam *Evet! Tabii ki!* diye haykırıyordu. Ama bir de yalnız olan parçam vardı... Hokey uğruna *her şeyi* bir kenara itmiş olan yalnız tarafım... Ve o parçam *hayır, artık patenlerini bir kenara bırakıp yoluna devam etmenin vakti geldi* diyordu.

“Bilmiyorum,” dedim dürüstçe. “Bazı günler uyanıp sahaya gitmeyi, oyuna dönmeyi delicesine istiyorum. Bazen de uyanıp başka bir şeyin... *daha fazlasının* özlemini çekiyorum.”

Sanki anlıyormuş gibi başını salladı ancak ben bile kendimi anlayamazken onun anlayıp anlamadığından emin değildim. Hokey oynamadığım bir hayatı hayal bile edemediğim gibi başka bir şey yapmayı da hayal edemiyordum.

Tanrım, başka bir şey yapabilecek becerim bile var mıydı ki? Hayatım boyunca bildiğim tek şey hokey olmuştu ve bir gün gerçekten bıraktığımda ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

“Owen?” Gözlerim onunkileri buldu. Dikkatle bana baktı. Gözlerinin yeşili dairemin batı tarafındaki büyük, açık pencere-
rlerden süzülerek batan güneş ışığını tam da doğru açıyla yakalamıştı. “Başka şeyler istemeye hakkın var.”

“Gerçekten var mı?”

“Tabii ki.” Buruk bir şekilde gülümsedi. “İstediğin her şeyi sahip olabilirsin.”

Odada bir gerilim oluştu, sözleri etrafımızdaki yankılanırken aramızdaki enerji değişti.

İstediğim her şeye sahip olamazdım, bunu o da en az benim kadar iyi biliyordu.

Tezgâhtan uzaklaşıp ona doğru bir adım attığımda gülümsemesi soldu. “O-Owen...”

Yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen bir adım daha atarak ona yaklaştım. Aramıza mesafe koymam gerekirken, mesafeyi daha da kapatıyordum. Ama kendime engel olamıyordum.

“Sen hariç. Öyle değil mi, Emilia?” Bir adım daha yaklaştığımda yutkundü. “Sana sahip olamam.”

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi, ben ona yaklaştıkça nefesi daha keskinleşiyordu.

Beni durdurmak için hiçbir şey yapmadı ve ben de durmadım. Aramızda yalnızca birkaç santim kalana, aldığı her derin nefeste göğsünün benimkine dokunduğunu hissedene kadar durmadım. Yeşil gözleri ışıldııyor ve içinde pek çok soruyu barındırıyordu ama hepsinden de öte, arzuyla dolup taşıyordu.

O da en az benim kadar bunu istiyordu.

Bir elim beline giderken diğer elimi saçlarını tutan tokayı çözmek için kullandım ve muhteşem kızıl dalgalarının omuzlarına dökölüşünü izledim.

“Saçlarını daha sık açık bırakmalısın.”

Başını salladı, bana sanki ne istersem yapacakmış gibi bakıyordu. Bunu sevmiştim. Onun merhametime kaldığını bilmek ve beni memnun etme arzusu hoşuma gitmişti.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip yumruğumun etrafına doladım. Onu daha da yakınımaya çektiğimde şaşkınlıkla nefes vererek dudaklarını araladı. Neredeyse nefes nefese kalmış olmasına bayılmıştım çünkü henüz hiçbir şey yapmamış, ona gerçekten dokunmamıştım bile.

YASAK ATIŞ

Ama istiyordum.

Gerçekten, kahrolası derecede *fazla* istiyordum.

O çizgiyi geçerse, geri dönüş olmayacağını farkındaydım. Durmak yoktu. Eğer buna başlarsak, sonuna kadar gidecektik.

Şu anda ondan uzaklaşamazdım. Tekrar olmazdı.

Bunu onun da anlamasına ihtiyacım vardı.

“İstediğin bu mu?”

Başını salladı.

“Sana daha önce ne demiştin?”

Kaşları sadece bir an için çatıldı, sonra gözleri hatırladığı anıyla parlamaya başladı. “Kelimeler... Kelimelerimi kullanmamı istemiştin.”

“Aferin kızıma.”

Bunu söylediğimde dizlerinin güçsüzleşip büküldüğünü *hissettim* ve onu yakalayıp kaldırarak tezgâhın üzerine oturttum. Bacaklarının arasına girdim, vücudumun oraya mükemmel bir şekilde uyum sağlaması hoşuma gitmişti.

“İstediğin bu mu?” diye tekrarlarlarken parmaklarım hâlâ saçlarına dolanmış bir haldeydi.

“Evet.”

Bu, şimdiye kadar duyduğum en harika kelimeydi.

“Tanrıya şükür.” Dudaklarımı onunkilere yapıştırmadan önce zar zor konuşabilmişim.

Dudaklarımız birleştiği anda inledi ve ben de sesini ağzımın içine hapsettim. Saçlarını çekiştirdim, dillerimiz birbirine değerken doğru açıyı yakalamak için başını geriye yatırdım. Ellerimi saçlarından çekip yanlarına doğru kaydurdım ve gömleğini, fantezilerimin çoğunda başrolde olan o kahrolası eteğin içinden çıkardım.

Öpüşmemize sadece lacivert bluzunu başından çıkarmak için ara verdim ve kızıl saçlarının sırtına dökülüşünü izledim.

Bu görüntüye bayılmışım. Artık karşımda sadece dantelli siyah sutyeniyle oturuyordu ve memeleri -avuçlarıma mükemmel bir şekilde oturduğunu çok iyi biliyordum- sutyenin kenarlarından taşmak üzereydi.

Bir süre onu hayranlıkla izledikten sonra arkasına uzanıp kopçasını açtım ve sutyeni kollarından kaydırıp mutfağın bir köşesine fırlattım. Nereye düştüğünü bilmiyordum, umurumda da değildi.

Umursadığım tek şey, ağzımı memeleriyle buluşturmaktı.

Sikeyim, orada otururken tam bir melek gibi görünüyordu ve ona, çok ama çok kötü şeyler yapmak istemediğimi söylersem bu sıkık bir yalan olurdu. Yüzümü göğüslerine gömdüm, meme uçlarından birini ağzıma alıp pembe tomurcuğunu tutkuyla emdiğimde inledi. Elleri saçlarıma daldırarak beni kendine daha da yaklaştırdı.

Memelerini o kadar uzun süre emmişim ki, artık inlemeleri küçük sızlanmalara dönüşmüştü. Daha fazlasını istediğini biliyordum.

Ben de daha fazlasını istiyordum.

Hızla tişörtümü başımın üzerinden çıkarıp attım, ardından pantolonumun düğmesini açıp fermuarını indirdim. Emilia'yı da tezgâhtan kaldırıp ayaklarının üzerine bıraktım. Eteğinin fermuarını açtım ve ayaklarının dibine düşmesine izin verdim.

Topuklu ayakkabılarını çıkarmaya yeltendiğinde, "Onlar kalsın," dedim.

Bana baktı, itiraz edecek gibi görünmesine rağmen bundan vazgeçti ve bunun yerine ayaklarının dibindeki etekten kurtuldu. Siyah topuklularını çıkarmadan önümde sadece onlarla ve siyah dantelli tangasıyla durdu. Göğsü sakalımın sürtünmesiyle kıpkırmızı olmuştu ve hızla inip kalkıyordu. Muhteşem görünüyordu.

YASAK ATIŞ

Ama dizlerinin üzerinde daha da iyi görünürdü.

“Daha önce ne yaptığımızı hatırlıyor musun?” diye sordum. Burun delikleri genişledi ve başını aşağı yukarı salladı. “Güzel. Şimdi dizlerinin üstüne çök ve sikimi dışarı çıkar, Emilia.”

Yere çöktükten sonra ellerini pantolonuma yaklaştırdı.

Fermuardan çıkan ses yüksek olmasına rağmen pantolonumu ve *boxer*'ımı indirip sikimi serbest bıraktığında aldığı keskin nefes kadar yüksek değildi.

Ağzını açmasını söylememe gerek bile kalmamıştı Tanrım, buna bayılmıştım. Dilini dışarı çıkardı, ağzını doldurmam ve onu kullanmam için sabırsızlanıyordu.

Ben de ona istediğini verdim.

Saçlarını yumruğumun etrafına dolayıp sikimi ağzının sıcaklığına doğru kaydırdım, ondan yükselen derin iniltiye ve aletimi emme şekline bayılmıştım. Sanki çok uzun zamandır bu anı bekliyor gibiydi. Yavaşça sikimi boğazının derinliklerine ittim, beni alabileceği kadar içeri girdim.

Saçlarını çekerek, “Bana bak,” dedim. Diğer elimi kaldırarak başparmağımla çenesini okşadım, kendimi biraz daha ileri itmeye çalışırken rahatlamasına yardım ettim.

Gözleri sulanmış, yüzü hafifçe kızarmıştı. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzaraydı.

“Çok iyi gidiyorsun,” dedim. “Tam anlamıyla mükemmel.”

Gerginliğinden kurtulduğu anda sikimi birkaç santim daha içeri ittirdim, ardından tamamen geri çekildim. Nefes nefese kaldığı için soluklanması adına ona biraz fırsat verdim.

Sonra her şeyi başa sararak tekrarladım. Defalarca sikimi emdi, her seferinde daha fazlasını ağzına alıyordu. Orgazmımın yaklaştığını hissettim ama ağzına boşalmak istemiyordum. Bu sefer olmazdı.

Onu ayağa kaldırdım ve çevirip yüzüstü tezgâhın üzerine yatırmadan önce sertçe öptüm.

“Sıkıca tutun,” dediğimde tereddüt etmeden söylediğimi yaptı.

Ayaklarını aralayıp geri çekildim. Islak olduğunu anlamak için parmaklarımı bacaklarının arasına götürmeme gerek bile yoktu. Bacaklarının iç kısmının arzusunun izleriyle parladığını görebiliyordum. Ama yine de götürdüm ve tangasını kenara çekerek iki parmağımı içine soktum.

“*Siktir!*” diye çığlık attı, bu ani his karşısında tezgâhtan kalkmaya çalıştı. “Aman Tanrım.”

Çıkardığı o umutsuz, ihtiyaç dolu ve kahrolası derecede ateşli seslere gülmeden edemedim.

“Lütfen, lütfen, lütfen,” diye tekrarladı.

“Lütfen ne, Emilia?” Parmaklarımı kıvrıp onu çığına çevirdiğini bildiğim o noktaya baskı yaptım. “Ne istiyorsun?”

“Seni!” diye yalvardı. “Seni istiyorum!”

Bir elimle arka cebime uzanıp cüzdanımı çıkardım. İçine koymayı akıl ettiğim prezervatifi alarak paketi dişlerimle yırtıp açtım ve parmaklarımı onun doyumsuz ammdan çekmeden önce tek elimle aletime taktım.

Hissettiği boşlukla sızlandı ancak kısa süre sonra kendimi içine ittiğimde sızlanmaları yerini zevk dolu iniltilere bıraktı. Hareketlerim yavaştı, onu parmaklarımla sertçe becerdiğim zamanla oldukça çelişiyordu. Yavaşça sikimi içine yerleştirerek boyutuma alışmasına izin verdim.

Aletimin tamamı içine girdiğinde derin bir nefes almam gerekmişti. Yeniden onun içinde olmanın verdiği rahatlamayla neredeyse boşalmak üzereydim.

Onunla birlikte olmak eve dönmek gibi hissettiriyordu. *Doğru* hissettiriyordu.

YASAK ATIŞ

“Lütfen, Owen. *Hareket et.*”

Genellikle talimat almaktan çok vermeyi tercih ederdim ama bu sefer isteğine karşı çıkacak gücü kendimde bulamadım. Bu yüzden onu yavaşça becermeye başladım, neredeyse acı verecek derecede yavaşım. Bu anın ne kadar süre bana ait olacağını bilmediğim için her bir saniyenin tadını çıkaracaktım.

Tezgâha sıkıca tutunarak hareketlerime karşılık vermek için kendini geriye doğru itti ve onu, tam da istediğim gibi taparcasına becermeme izin verdi. Buna ne kadar süre devam ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Saniyeler, dakikalar, hatta saatler gibi gelmişti. Ve her nasılsa, hâlâ yeterli gelmiyordu. Asla yeterli olmayacaktı çünkü onun içinde olmaktan hiç bıkmayacaktım.

Hayalarım kasıldı, yaklaştığımın farkındaydım. Eğer nefes alış verişlerinin keskinleşmesi ve hızlanması bir işaretse, Emilia da yaklaşmıştı.

Kendimi daha fazla tutamayacaktım, elimi amına yaklaştırdım ve parmaklarımı klitorisine bastırırken içine hızla girdim.

“Evet! Tanrım, evet!”

“Yanlış isim, tatlım,” diyerek kendimi tekrar içine hızla ittim.

Topuklu ayakkabıları hâlâ ayaklarındayken parmak uçlarına yükseldi ve sert hamlelerime karşılık vermek için kendini geriye doğru itti. Klitorisini küçük daireler çizerek ovarken içinde ileri geri hareket ettim. Çok geçmeden bacaklarının titrediğini hissettim; amı aletimin etrafında kasıldı ve birkaç saniye içinde boşaldı.

Tezgâhın üzerinde gevşemesine rağmen içinde hareket etmeyi bırakmadım, kendi zirveme ulaşmaya çalışıyordum. Bir dakika bile geçmeden prezervatifi menilerimle doldurdum ama içten içe onun içine boşalmış olmayı diliyordum.

Çıktığım zirveden inerken hareketlerimi yavaşlattım, ellerimi sırtında gezdirip nefesini düzene sokmaya çalışırken onu

rahatlattım. Sonra onu kollarıma alıp çevirdim ve kaldırdım. Bacaklarını belime doladı, başını omzuma yasladığında şakağına öpücükler kondurmaya başladım.

“Harikaydın, Emilia.”

Onu banyoya doğru taşıırken memnuniyet dolu bir ses çıkardı. Onu duşakabinin içindeki oturma alanına bırakıp külotunu indirdim, topuklularını çıkardıktan sonra prezervatiften kurtuldum. Suyu açıp ısınmasını bekledim, ardından onu ayağa kaldırıp saçlarını yıkamaya başladım.

Bir yandan öpüşüp bir yandan temizlendik ama tüm bu süre zarfında ikimiz de sessiz kaldık. İşimiz bittiğinde havluyu etrafına dolayarak onu yatağa taşıdım. İkimizi de yorganın altına sokup neredeyse üstümse yatacak şekilde onu yakıma çektim.

Tam uykuya dalmak üzereydim ki sessizliğimizi bozdu.

“Owen?” dedi karanlığın içinden.

“Hımm?”

“Teşekkür ederim.”

“Asıl *ben* teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Sırıtarak başının üstüne bir öpücük kondurdum. “Uyu, Emilia. Artık buna ihtiyacın olacak.”

Hafifçe güldü ve neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir sesle, “Sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi.

BÖLÜM 16

Yanıyordum.

En azından, kendimi yanıyormuş gibi *hissediyordum*. Ensem den ter akıyordu ve vücudum normalden en az on derece daha sıcakmış gibi hissediyordum.

Ve bunun tek sebebi Smith'ti.

Ona yapışmış durumdaydım, başımı göğsüne yaslanmıştı. Onun kolu da beni sıkıca kendisine bastırıyordu. Son otuz dakikadır burada yatmış, elimi göğsündeki tüylerin arasında gezdirerek uyanmasını ve dün gece hakkında ne hissettiğini görmeyi bekliyordum.

Şu anda ağır bir suçluluk duygusu hissediyor olmam gerekirdi. Zihnimin karanlık köşelerinde bir yerlerde, derinlere gömülmüş şekilde gerçekliğin ağır yükünü hissettirmek için hazırda beklediğine emindim ama şu anda hissettiğim tek şey saf mutluluktan ibaretti.

Bu, eksikliğini hissettiğim her şeydi. Dün gece, sanki gerçekliğe geri dönmüş gibi hissetmişim.

Dün gece yüzünden kariyerimi riske attığım gerçeğini düşünmemeye çalışıyordum. Eğer biri bunu öğrenirse... biterdim. Tamamen mahvolurdum. Ben-

Smith avucumun altında hafifçe kıpırdandığında nefesimi tutarak uyanmasını bekledim. Ne düşündüğünü öğrenmek için sabırsızlanıyordum. İlişki yasağı sadece beni ilgilendiren bir kural değildi, aynı şeyler onun için de geçerliydi.

Ama hiçbir şey olmadı. Hareket etmedi.

İç çektiğimde gülmeye başladı.

Şaşkınlıkla nefes alarak kalkmaya çalıştım ama kollarını daha sıkarak beni tamamen üzerine çıkana kadar çekti.

“Uyanmışsın!” Ona dik dik baktım.

Kahkahasıyla birlikte göğsü hafifçe titredi. “Zaten uyanıktım.”

“Ne zamandır?”

“Birkaç dakikadır.” Parmak uçlarını şakağımın üzerinde gezdirdi. “O kadar yüksek sesli düşünüyordun ki beni uyardın.”

Altdudağımı dişlerimin arasına aldım. “Üzgünüm. Sadece... bazı şeyler hakkında düşünüyordum.”

“Dün gece hakkında mı?”

Başımınla onayladım. “Evet.”

“Bu gayet anlaşılabilir bir şey.” Başparmaklarını belimin kavisinde gezdirirken yutkundu. “Peki, pişman mısınız?”

“Hayır!”

Bu gerçeğin ta kendisiydi. Dün gecedен asla pişman değildim. Tam olarak hayal ettiğim gibiydi.

Ama bu, doğru olduğu anlamına da gelmiyordu.

“Pişman değilim,” diye devam ettim. “Sadece...” Derin bir nefes verdim. “Biz ne halt ediyoruz, Smith?”

Koyu renk kaşları çatıldı ve bunun sebebinin sorduğum soru mu, yoksa ona yeniden Smith demem mi olduğundan emin değildim.

YASAK ATIŞ

Göğsünü ittirdiğimde bu sefer hareket etmeme izin verdi. Bacaklarımı açıp kucağına yerleştim ve kıcımın altında kıpırdanan aletini görmezden gelmeye çalıştım.

“Benim almam gereken bir terfi var. Senin sözleşmen var. Kuralları biliyoruz. Biz-”

Smith parmağını dudaklarıma bastırarak sözlerimi kesti. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

“Daha önce içinde yaşadığımız o büyülü baloncuğu hatırlıyor musun?” Başımı salladım çünkü tabii ki de hatırlıyordum. Oradan ayrılmaktan nefret etmiştim ama ayrılmak zorundaydım. “Yenisini oluşturalım.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, burada birlikte olduğumuzda sadece iyi vakit geçireceğiz. Hepsi bu. Başka bir şey düşünmeyeceğiz.”

“Ama-”

Başını iki yana sallayarak parmağını dudaklarıma daha sert bastırdı, ben de dudaklarımı içeri kıvırdım. Elini belime dolayıp sırtım boyunca yukarı doğru kaydırды ve beni tekrar göğsüne yatana kadar aşağı çekti. Dudaklarımız arasında sadece birkaç santim vardı.

Burnunu benimkine sürterek, “Bunun neden yanlış olduğunu zaten biliyoruz, Emilia,” dedi. “O yüzden, doğru olan tüm nedenlere odaklanalım.”

“Ne gibi?”

“Mesela sikimi alış şeklin gibi.”

“Evet.” Kelime istemsizce ağızımdan döküldüğünde sırtıttı, kahkahasını bedenimin her bir santiminde hissetmiştim.

Onunla aynı fikirde olduğumu belirtmek için mi, istediğim şey olduğu için bunu söylemiştim bilmiyordum. Sebebi hangisiyse Smith hafifçe doğruldu ve sikini kalçalarımın arasında

kaydırdı. Kendimi ona bastırdım, daha fazlasını arıyordum. Hatta daha fazlasını *arzuluyordum*.

Daha önce hiç anal denememiştim -eski sevgilimin pek ilgini çekmiyordu- ama Smith'i orada hissetmek... harikaydı ve kendimi ona bastırduğımda gözlerinde beliren parlaklığa bakılırsa, o da benimle aynı fikirdeydi.

Tekrar yaptığımda gözleri karardı.

"İstediğin bu mu, Emilia? Kıcınla ilgilenmem mi?"

Yanaklarım kızarıırken onu başımla onayladım.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu.

"Evet." Cevabım, düşünmeme bile gerek olmadan dudaklarımdan döküldü ve son derece dürüsttüm. Beni incitecek bir şey yapmayacağını biliyordum.

"Güzel. Arkanı dön ve yüzüstü yat."

Söylediğini yapıp yüzüstü uzandım. Bacaklarımı açıp üzerine oturdu, ellerini sırtımda gezdirip ardından aşağı doğru indi. Kalçamın her iki yanını da okşadıktan sonra nazıkçe birbirinden ayırdı ve yavaşça masaj yapmaya başladı. Başparmakları her geçişinde daha önce kimsenin dokunmadığı hassas noktama daha da yaklaşıyordu.

Beklentiyle ürperdiğimde bunu fark etti ve öne doğru eğilip sırtıma öpücükler kondurmaya başladı. Aşağıya doğru inerken dudakları tenimden bir an bile uzaklaşmadı, kıcımın her bir santimini öperken bana masaj yapmaya devam etti.

"Daha önce seni buradan beceren oldu mu?" diye sordu.

"H-hayır," diye itiraf ettim. "Hiç kimse olmadı."

Kalçalarımı daha da geniş açarken memnuniyet dolu bir ses çıkardı. "Güzel. Çünkü ben ilkin olmak istiyorum."

Daha önce hiç kimsenin sahip olmadığı bir yerden içime girmesi fikri karşısında çıkardığım zevk dolu sestem tamamen utanmam gerekirdi ama umurumda bile değildi.

YASAK ATIŞ

Bunu istiyordum. Her bir parçama sahip olmasını istiyordum.

Delliğimde ıslak bir şey hissettiğimde yüksek sesle çığlık attım, ardından bunun ne olduğunu anladım... Hissettiğim şey *diliydi*.

Aman Tanrım. Smith'in dili arka deliğimdeydi ve buna bayılmıştım. Dilini aşağı yukarı doğru hareket ettirdi, bir milyon yıl düşünsem bile birinin bunu yapmasına izin vereceğimi asla hayal etmeyeceğim yerden beni öpüyordu ve bu, inanılmaz bir histi.

Beni ne kadar süre yaladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kıvranmama ve daha fazlasına ihtiyaç duymama yetmişti.

"İnanılmazsın," diyerek uzaklaştığında dudaklarının oradaki hissiyatını şimdiden özlemiştim. "İnanılmaz."

Eğilip başucundaki çekmeceye uzanırken kıcıma masaj yapmaya devam etti. İçimden bir ses oradan aldığı şeyin ne olduğunu zaten bildiğimi söylüyordu. Kayganlaştırıcının kapağını açarken hafif bir *tık* sesi duyuldu. Deli gibi çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Hoşuma gitmeyeceğinden ya da acı vereceğinden endişeliydim.

Parmağının ucunu deliğimde hissettiğimde olduğum yerde hafifçe sıçradım.

"Rahatla," diyerek kalçalarımı ovuşturdu ama parmağı hâlâ aynı yerdeydi. Sözüünü dinlemek için elimden geleni yaparak sakin ve düzenli nefesler aldım. "Aferin kızıma."

Bu iki basit kelime yumuşayıp erimeme yetmişti ve onları duymaya bu kadar ihtiyacım olduğunu hiç fark etmemiştim. Rahatladığım o anda parmağının ucunu içime ittirdi, hem garip hem de... iyi hissettiriyordu.

"İyi misin?"

Başımı salladım.

"Kelimeler, Emilia," diye hatırlattı.

“E-evet. İyiyim. Sadece... daha fazlasını istiyorum.”

İstediğimi yerine getirerek parmağını daha da içeri itti ve ileri geri sokup çıkarmaya başladı. Acının verdiği o rahatsızlık hissi azaldığında farkına bile varamadan kalçalarım kendiliğinden hareket etmeye başladı, dokunuşunu arıyordum.

Kolunu belime dolayarak beni dizlerimin üzerine kaldırdı. Açı değişip onu daha derinde hissetmeme neden olduğunda adeta haykırdım. Daha derinlerimde olmasına *ihtiyacım* vardı.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı... “Daha fazla.”

Tehlikeli bir şekilde sırtıp parmağını tamamen çekti. Tam itiraz etmek üzereydim ki üzerime daha fazla kayganlaştırıcı damladığını, ardından da bir değil iki parmağını deliğime bastırıldığını hissettim.

“Benim için rahatla, tatlım. Yanındayım.”

Böylece rahatladım.

Yavaşça, daha önce yaptığı şeyi taklit ederek iki parmağını içeri soktu ve ileri geri hareket ettirmeye başladı. Kısa süre içinde kendimi geriye doğru iterek hareketlerine uyum sağlamaya çalıştım.

“Tanrım, beni delirtiyorsun,” diye mırıldandı. “Siktir, çok güzelsin.”

Ben mi onu delirtiyordum?! Asıl beni delirten *oydu!* Parmaklarının kıcımda olması... çok ama çok iyiydi. Hatta belki de gereğinden fazla iyiydi. Ağzımdan çıkan sesler... fazla edepsizlerdi. Ona doğru eğilip daha fazlası için yalvardığım için kendimden utanmalıydım.

Çünkü hâlâ daha fazlasına *ihtiyaç* duyuyordum. Başka bir şeye...

Elimi bacaklarımın arasına götürdüm, parmak uçlarım kitorisime dokunmak üzereyken elimi yakalayıp kendime dokunmamam için arkamda hapsetti.

“Smith!”

“Henüz değil.” Tehlikeli kahkahası iniltiye dönüştü. “Sikemiyim. Kıçın sikimi alırken çok güzel görünecek.”

İnledim. “E-evet. *Lütfen.*”

“Yakında. Bugün olmaz. Seni daha fazla esnetmek için zamana ihtiyacım var ve şu anda o kadar sabırlı değilim.” Parmaklarını geri çektiğinde kaybım karşısında acı dolu bir inilti çıkardım. “Kımıldama.”

Hareket etmeye cesaret edemedim.

Yatağın başucundaki komodine uzandığını duydum, ardından bir prezervatifin yırtılıp açıldığına ve aletine geçirdiğine dair sesler geldi.

“İçinde olmam gerek,” diye mırıldandı. İçime *sertçe* girmeden önce aldığım tek uyarı bu olmuştu.

“Ah, *siktir!*” diye çığlık attım. Kadınlığım onun etrafında kasılıp aletini derinlere çekiyor ve daha fazlası için yalvarıyordu.

Bana istediğimi verdi. Bana *her şeyini* verdi. Kalçaları bana o kadar sert çarpıyordu ki, yarın bu saatte bile hâlâ onu hissedebileceğimi biliyordum ve bunun olması için sabırsızlanıyordum.

İçime *sertçe* girmeye devam ederken, “Benim,” diye hırladı. “Amin benim.”

Senin. Senin. Senin.

“Ve bir gün, bu kıçın da benim olacak.”

Parmaklarını tekrar kıçıma götürdü, her iki deliğimin de dolu olması dayanılmaz derecede iyi hissettiriyordu. Kendimi tamamen doldurulmuş ve kullanılmış hissediyordum ama olabilecek en iyi şekilde. Boynumdan aşağı terler damlıyordu ve nefeslerim o kadar keskindi ki göğsüm tam anlamıyla ağrıyordu. Kollarım ise arkamda sıkıştığı için acıyordu. Kendimi tamamen... *tükenmiş* hissediyordum.

“Siktir, sikimi çok iyi alıyorsun Emilia. Lanet derecede iyi.”

“Lütfen, Owen. *Lütfen*,” diye yalvarmaya başladım ama ne için yalvardığımı bilmiyordum. Daha fazlası için miydi? Durması için miydi? Yoksa sadece boşalmak için miydi?

Ancak Smith, öyle biriydi ki tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Bileğimi bıraktığında rahat bir nefes aldım.

“Kendine dokun.”

Emrine uyarak elimi bacaklarımın arasına götürdüm, dünyadan tamamen kopup gitmeden önce klitorisimin üzerinde birkaç kısa daire çizdim. Orgazm tüm bedenimi ele geçirirken her şey huzur verici bir sessizliğe gömüldü. Onu her yerimde hissediyordum; amımda, kıkımda, parmaklarımın altında nabız gibi atan klitorisimde.

Bu, tarifsiz bir hazdı.

Bedenim bu hisle sarsılıp aletini daha da sıkıştırırken, “Siktir. Kahretsin. *Sikeyim*,” diye hırladı.

İçimden çıkıp prezervatiften kurtuldu ve menileri sırtıma yayılana kadar kendini birkaç kez sıvazladı.

Beni işaretliyordu.

Beni *ona* ait kılıyordu.

Onun. Onun. Onun.

Yatağa yığıldığımda vücudumun her bir santimi uyuşmuş haldeydi. Smith de yanımda yığılıp nefes alış verişlerini düzene sokmaya çalıştı. Ne kadar süre öylece yattığımızı, dairesinde bizim ağır soluklarımız dışında hiçbir sesin olmadığını bilmiyordum.

En sonunda, Smith yataktan kalkıp banyoya ilerledi. Hareket ettiğini, ellerini yıkadığını ve ağzını çalkaladığını duydum. Hızla elinde ıslak bir havluyla geri döndü. Nazikçe kalçamda kalan kayganlaştırıcıyı sildikten sonra sırtıma bıraktığı izleri temizledi.

YASAK ATIŞ

Havluyu tekrar banyoya fırlatıp beni kollarının arasına aldı ve ikimizi de yorganın altına soktu. Beni göğsüne çekerek sıkıca sarıldığında ona sokuldum. Saatler geçmiş gibi hissettiren bir süre boyunca öylece kaldık, uyku sürekli kendini hissettirse de bir türlü tam anlamıyla bizi ele geçirmedi.

Güneş ufukta belirdi ve şehrin gürültüsü başladı. Biz de ancak o zaman dünyanın geri kalanına katılmaya karar verdik.

Smith bana baktığında bakışlarına karşılık verdim.

Sırıttı. “Günaydın.”

Kıkırdadım. “Günaydın. Kahvaltı?”

Başıyla onayladı. “Dışarıdan söyleyelim.”

Bugün antrenmanı olmaması çok iyiydi çünkü sabahın geri kalanını da tam olarak bu şekilde geçirmiştik.

Tori onu arayıp evden çalışacağımı söylediğimde pek mutlu olmamıştı ama umurumda değildi. Dün gece ve bu sabah yaşananlardan sonra onunla yüzleşmem mümkün değildi. Her şeyi ortaya dökmem için sadece o kusursuz biçimde alınmış kaşlarından birini kaldırması yeterli olurdu.

Tabii ki onunla olan telefon görüşmemiz biter bitmez Blake mesaj atıp hangi cehennemde olduğumu sormuştu. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama onunla yüzleşmek zorunda kalmaktan daha çok nefret edeceğimi biliyordum.

En sonunda öğleden sonra saat iki gibi yataktan çıkıp kanepeye geçtik. Bir film açmamıza rağmen Smith, beni sehpanın üzerine oturtup onun gözü önünde kendimi tatmin etmemi söylediğinde film ikimizin de umurunda olmadı. Ne kadar yalvarsam da bana dokunmayı reddetmişti. Nihayet kendimi boşalttıktan sonra ise beni tekrar becerdi.

Saat dört gibi terasa çıktığımızda da beni şezlonga yatırdı ve yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. İki kez boşalana kadar da benimle sevişmedi.

Smith saat yediye doğru ayaklarıma masaj yaparken, “Aç mısın?” diye sordu.

Tam o anda karnım guruladı ve kahvaltıdan beri hiçbir şey yemediğimizi fark ettim.

“Görünüşe göre açlıktan ölüyorum,” dedim. “Tekrar dışarıdan mı sipariş verelim?”

“Biraz makarna yapmayı düşünüyordum. Buzdolabında tavuk ve sebze de var. Onlarla bir şeyler yapabiliriz.”

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. “Yani, gerçekten yemek *pişirmeyi* biliyor musun? Sadece kahvaltılıklarla sınırlı değil misin?”

Bana sert bir bakış attı. “Eh, kahvaltı benim uzmanlık alanım ama neredeyse kırk yaşında bekâr bir adamım, Emilia. Sonsuza kadar dışarıdan yiyerek yaşayamam. Tabii ki yemek yapmayı biliyorum. Peki sen yapabiliyor musun?”

Omuz silktim. “Birkaç şey yapabiliyorum ama çok değil. Ayrıca dürüst olmak gerekirse, bu konuda pek iyi değilim.”

Ayaklarımı kucağından iterek kanepeden kalktı ve elini bana uzattı. “Hadi o zaman. Bugün öğreneceğiz.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Bu bilgiyi oyuncu profilinde kullanabilir miyim?”

Bu sabahki konuşmamızdan beri ilk kez işle ilgili bir şeyden bahsetmiştik. Bunu sormak her ne kadar yanlış hissettirse de bu bilgiyi kaçırmak istemiyordum.

Başını sallayıp onayladığında elimi onunla birleştirip beni mutfığa doğru çekmesine izin verdim.

Beni tezgâha oturtup tavuğu nasıl hazırlayıp doğradığını adım adım göstermeye başladı. Tavaya bolca zeytinyağıyla

YASAK ATIŞ

birlikte birkaç farklı baharat ve ot ekledikten sonra sosu yapmaya başladı.

Üstünde siyah eşofman altından başka bir şey yokken mutfakta hareket edişini izlemek... büyüleyiciydi. Bir yandan benimle sohbet ederken bir yandan da ev yapımı bir yemek hazırlıyor ve tüm bunları zahmetsizce yaparken bir *GQ** modeli gibi görünüyordu.

Bu hem çok saçmaydı hem de haksızlıktı.

Yine de gösteri için fazlasıyla minnettardım.

Yemek hazır olduğunda Smith beni kucağına çekti ve yemek boyunca beni kendi elleriyle besledi. Bu fazla... *özel* hissettirmişti. Daha önce hiç kimse beni onun kadar önemsememiş ve benimle bu kadar ilgilenmemişti.

Bu neredeyse sinir bozucuydu ama aynı zamanda da inanılmaz derecede çekiciydi.

Bana bir lokma daha yedirmeye çalıştığında, "Yapamam," dedim. "Tıka basa doluyum."

Tek kaşını kaldırdı. "Henüz değilsin ama her an dolabilirsin."

Ağzım açık ona bakarken dudaklarımdan boğuk bir kahkaha döküldü. "Owen Smith... bu çok edepsizceydi!"

Dik dik bakmaya başladı. "Ah, edepsizce olan *bu* mu? Yani iki saatten daha kısa bir süre önce parmağım kışındayken sikişimdeki menileri emmen değil?"

Sözleriyle yüzüm kızardı.

"Sakın şimdi utangaçlık yapma," diyerek alaycı bir şekilde yanlarımı hafifçe çimdikledi. "Daha sonrası için seninle ilgili planlarım var."

Hayatımda hiç bu kadar cinsel olarak tatmin olmuş ama yine de daha fazlasına aç hissetmemiştim. Ne zaman artık bir

* GQ (Gentlemen's Quarterly), uluslararası bir erkek moda, stil ve yaşam tarzı dergisidir. GQ modeli ifadesi de genellikle karizmatik, şık ve çekici erkekler için mecazi anlamda kullanılır.

kez daha orgazm olamayacağımı düşünsem, Smith bana yanıltığımı kanıtlıyordu.

“Bu kadar kısa sürede nasıl oluyor da tekrar sertleşebiliyorsun?”

Yaşıyla ilgili yaptığım imayı fark ettiğinde gözleri kısıldı. “Kaybettiğim zamanı telafi ediyorum.”

“Kaybettiğin zamanı telafi ediyorsun...” Gözlerimi devirdim. “Hadi ama. Sanki *kaybettiğin* bir zaman varmış gibi. Sen kahrolası bir NHL yıldızısın, istediğin zaman biriyle yatabilirsin.”

Yüzünde karanlık bir ifade belirdi ve çenemi tutarak yüzümü kendine yaklaştırdı.

“İlk olarak, bana gözlerini devirmeyi bırak. İkincisi...” Çenemdeki tutuşu sıkılaşırsa da canımı acıtacak kadar değildi, sadece bir uyarı niteliğindeydi. “Gerçekten de kaybettiğim zamanı telafi ediyorum.”

Ben... ne demek istediğini anlamıyordum. Smith çekici biriydi ve her zaman hokey dünyasının en gözde bekârları listesinde yer alıyordu. Kadınlar sürekli ona asılıyordu. Kahretsin, hatta geçen Noel'den önce bir kahve dükkânında bile aynı şey yaşanmıştı. Yani hangi kayıp zamandan bahsettiğini anlamamıştı-

Şaşkınlıkla nefesim kesildi.

“Sen... benden sonra kimseyle birlikte olmadın mı?”

Başını iki yana salladı ve yüzümü bırakarak elini tekrar kalçama koydu. “Hayır.”

“O zaman... iki yıldan fazla oldu demektir.”

“İnan bana, bunun farkındayım.”

“Ama neden?” Soru birden ağızımdan kaçtı. “Neden bu kadar uzun süre bekledin? Bu...”

Omuzlarını silktilti. “Başka hiçbir şey doğru hissettirmedi. Peki ya... sen?” Yutkundu, sanki bu soruyu sormaktan nefret

ediyormuş gibi görünüyordu. “Eğer biriyle olduysan üzülmem, sadece-”

“Hayır,” diyerek sözünü kestim.

Gözleri parladı. “Hayır mı?”

Başımı salladım. “Hayır, olmadım. Denedim. *Birçok* randevuya çıktım.” Kalçamdaki tutuşu sıkılaşırsa da anlatmaya devam ettim. “Ama hiçbir şey olmadı. Hiç kimse bana iyi hissettirmede... yani *şey* kadar.”

Senin kadar.

Bunu söylemedim ama onun ne demek istediğimi anladığının biliyordum.

Bundan bahsediyordum. *Bizden.*

Rahatlamış gibi derin bir nefes verdi. “Anladım.”

Bu gerçeğin ağırlığı üzerimize çöktü çünkü ikimiz de bunun ne kadar güzel hissettirdiğini bilsek de, bulunduğumuz konumlar yüzünden aramızdakinin uzun sürmeyeceğini biliyorduk.

Kucağından kalkmaya çalıştım. “Ben... ben gitsem iyi olur.”

Hareket etmeme izin vermedi.

“Smith...”

“Gitmek istiyor musun?”

İç çekerek alnımı onunkine yasladım. “Gitmem gerek. İkimiz de bunu biliyoruz.”

“Açıkçası *yapmamız gereken* pek çok şey var, Emilia ama bu, onları yapmak zorunda olduğumuz anlamına gelmiyor.” Kalçamı sıktı. “Sadece iyi vakit geçirecektik, hatırladın mı?”

“Sadece iyi vakit geçireceğiz, doğru.”

“Güzel. O zaman tekrar soruyorum, gitmek istiyor musun?”

“Hayır.”

“O zaman kal.”

Ben de kaldım.

BÖLÜM 17

Emlia yanımda kalmıştı.

Şu anda sadece hokeyi düşünmem gerekiyordu. Diski, kaleyi, takım arkadaşımı savunmak için buzda nerede olmam gerektiğini... Özellikle de bu akşam maçım varken düşünmem gereken *her şey* bunlardan ibaretti ama Emilia'nın bu sabah duşta dizlerinin üstündeki görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Çünkü yanımda kalmış, gitmemişti...

Bu hafta her gece benim evimdeydi ve sadece bir gece hariç her seferinde sabaha kadar kalmıştı. Buna bu sabah da dahildi. Gözlerimi açtığımda sertleşmiş aletim kışına yaslanmıştı ve o da kendini geriye doğru bastırarak dokunuşumu arıyordu.

Tabii ki istediğini ona vermiştim, ardından birlikte duşa girmiştik. Orada beni ağzına almış, sabah antrenmanına geç kalmama neden olmuştu.

Büyülü bir baloncuğun içinde yaşama anlaşılmamıza sadık kalmıştık. Benim dairemdeyken, biz sadece *bizdik*. O terfi bekleyen kadın değildi, ben de amcasının takımında hokey oynayan adam değildim. Sadece Emilia ile Owen'dık. Yaptığımız tek şey iyi vakit geçirmektir. Hepsi bu kadardı. Hiç karmaşık değil, oldukça kolay bir durumdu ve uzun zamandır ilk defa kendimi iyi hissediyordum.

YASAK ATIŞ

“Neşelisin.” Miller yanımdaki banka çöktü. “Aletini birine mi soktun?”

“Miller!” Lowell yanımdan geçerken onun kaba yorumuna karşı başını iki yana sallayıp onu azarladı.

Rhodes karşımıza oturdu. “Bu sabah içeri girerken ıslık çaldığını duyduğuma eminim.”

Ona ters ters baktım. “Hayır, çalmadım.” Ardından Miller’a döndüm. “Ve neşeli de değilim.”

“Eh, *benim* standartlarıma göre değilsin tabii,” dedi. “Ama kendi çapında neşelisin.”

“Değilim.”

Yüzünü buruşturdu. “Şu anda kesinlikle değilsin, özellikle de tartışıp kaşlarını çatarken.” Başını iki yana salladı. “Sözümü geri alıyorum. Kesinlikle biriyle yatmamışsın ama yatmalısın. Buna ihtiyacın var.”

“Yoksa bu bir teklif mi?” diye alay ettim.

“Beni kaldırabileceğini mi sanıyorsun?” diye homurdandıktan sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Takımın en sinir bozucu adamını bir şekilde rahatsız etmeyi başardığımı bilmek hoşuma gitmişti. Belki -sadece belki- onu biraz olsun hazırlıksız yakalayabilmişim.

“O haklı, biliyorsun değil mi?” Konuştuğunda kalecimize baktım, ekipmanlarıyla ilgileniyordu. “Son zamanlarda farklısın.”

Greer ile saha dışında pek vakit geçirmezdim. Birkaç etkinlikte denk gelmiştik ama yakın olduğumuz söylenemezdi. Bu yüzden, ne kadar değişip değişmediğimi anlayabileceğinden şüpheliydim.

“Sen nereden biliyorsun?”

Omuz silkti. “İyi bir gözlemciyimdir.”

Tabii ki onu gözlemci olarak tanımlayabilirdik. “Hı-hı.”

Gözücüyla bana baktıktan sonra tekrar dizlikleriyle ilgilenmeye döndü. “Medya ekibindeki o kızıl buraya daha sık gelmeye başladığından beri böylesin. Onunla...” Tekrar bana doğru bir bakış attığında bu seferki daha imalıydı. “... üzerinde çalıştığınız şey her neyse, sende bir şeyleri değiştirdiği kesin.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. “Kesinlikle. Peki bu değişiklik tam olarak ne?”

Rhodes, Miller’ın çıktığı kapıyı işaret ederek, “Miller haklı,” diye konuştu. “Neşelisin.”

Dişlerimi sıktım. “Gerçekten değilim.”

Rhodes başını yana eğip beni incelemeye başladı. “Hımm.”

“Ne?”

“Yok bir şey.”

“Bana hiç de bir şey yokmuş gibi gelmedi.”

“Ama gelmeliydi.” Omuz silkti. “Her neyse, ben kaymaya gidiyorum.”

Arkasından ters ters baktım.

“Smith!”

Başımı hızla kaldırdığımda kapıda ellerini beline koymuş, yüzünde ciddi bir ifadeyle bakan Koç Martin’i gördüm.

Siktir. Biliyor.

Artık ölü bir adamdım. Ya da daha kötüsü, takımdan atılmıştım. Kuralları çiğnediğim için beni oyundan atıyorlardı.

“Ne var ne yok, Koç?” Rahat görünmeye çalışıyor ve kahrolası sesimin gerçekten panikatak geçirmek üzereymişim gibi çıkmadığını umuyordum.

“Sanırım neler olup bittiğini biliyorsun. Benden kaçtığının farkındayım ve nedenini biliyorum.”

Kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki, Koç Martin’in bunu duymamasının imkânı yoktu. Gerçekten bir kalp krizi geçirme

korkusu içime işledi, tabii bu sayede yaşlı bir adam olduğumu tam anlamıyla herkese kanıtlamış olurdum.

“*Board drills!*” diyerek güldü. “Bunların favorin olduğunu biliyorum.” Ellerini birbirine vurdu. “Hadi ama. Çabuk ol. Beş dakika içinde pistte buluşalım.”

Uzaklaştığında dolabıma yaslanarak rahat bir nefes verdim. Bilmiyordu. *Tanrıya şükür*, hiçbir şeyden haberi yoktu.

Greer kahkaha atmaya başladı. Orada olduğunu neredeyse unutmuştum.

Başını iki yana salladığında, “Ne?” diye bağırdım. Herif beni fazlasıyla rahatsız etmişti.

“Yok bir şey. Sadece... aklıma bir teori geldi.”

“Bir teori mi?”

Patenleriyle ayağa kalkarken, “Evet,” dedi. “Sen ve o ateşli küçük kıızıl hakkında.”

Oturduğum yerden hızla kalktım. Greer iri bir adam olabildi ama ben ondan daha iriydim. Tepesinde durdum, yukarıdan ona ve yüzündeki sikik, aptal sırtışıya bakmaya başladım.

“Ne olmuş ona?” O üç kelimenin ardındaki kıskançlığı ben bile duymuştum.

Onun, Emilia’yı fark etmesinden hoşlanmamıştım. Emilia hakkında konuşmasını istemiyordum. Hatta onun Emilia ile aynı odada bile olmasını istemiyordum.

Tepkim onu daha çok güldürdüğünde kaşlarım mümkünmüş gibi iyice çatıldı.

“Onunla çalışmaya başladığından beri ruh halinin değişmesi ilginç... Sanki bunda onun bir payı varmış gibi geliyor.”

Tek kaşını kaldırdı, ona yanıldığını söylememi bekliyordu.

* Bu terim, buz hokeyi antrenmanlarında saha kenarındaki bariyerler boyunca yapılan fiziksel mücadele ve savunma tekniklerini içeren bir egzersizi ifade eder. Oyuncular disk kontrol etmeyi, rakiplerini bariyerlere sıkıştırmayı ve savunma pozisyonlarını korumayı öğrenir.

Söylemedim.

“Hımm. İlginç.” Geri çekildi ve yanımdan geçip giderken omzunu benimkine çarptı. Kapıya vardığında duraksadı ve arkasına baktı. “Biliyor musun, aslında Miller yanıliyordu. Biriyle yatmaya ihtiyacın yok, zaten yatmışsın.” Beni orada öfkeden kudurmuş halde bırakarak uzaklaştı.

Peşinden gidip her şeyi inkâr etmek, yanıldığını ve Emilia ile aramızda hiçbir şey olmadığını söylemek istiyordum.

Ama bu kahrolası bir yalan olurdu ve ikimiz de bunu biliyorduk.

“Lütfen bana Greer’ın şaka yaptığını söyle.” Hızla arkamı dönerek kapıda dikilen Lowell’a baktım. Sopasına yaslanmıştı, dikkatli bakışlarıyla adeta beni delip geçiyordu. “Emilia’yla mı yatıyorsun?”

“Greer’ın sandığı gibi bir şey yok.” Yalan dudaklarımdan o kadar kolay dökülmüştü ki, Lowell’ın buna inanması için dua etmeye başladım.

“Bundan emin misin? Çünkü şu anda lanet şekilde suçlu görünüyorsun.” Başını iki yana salladı. “Ne var biliyor musun? Bunun doğru olup olmadığıyla ilgilenmiyorum. Bunu duymak da istemiyorum. Sadece o şey her neyse... hemen hallet.”

Başını iki yana sallamaya devam ederek uzaklaştı.

Lowell haklıydı. Emilia ile... hem aptalca hem de fazlasıyla tehlikeli bir oyun oynuyorduk. Bunun oynamamam gereken bir oyun olduğunu biliyordum.

Oyunda pek fazla ceza alan bir tip olduğum söylenemezdi ama kendimi ceza kutusunda bulma yeteneğim hep vardı. Eğer bu istemediğimiz gibi sonuçlanırsa, bu sefer gerçekten *yasak bir atış* yapmış olacak ve kendimi tekrar ceza kutusunda bulacaktım.

Sadece işin sonunda tüm bunlara değmesini umuyordum.

Hayatım boyunca birçok zorlu şey yapmıştım; saha kenarında saatlerce süren işkence gibi mücadelelere girmiş, kırık kemiklerle maça çıkmış, genel olarak kendime resmen cehennemi yaşatmıştım ve tüm bunları da sadece hokey uğruna yapmıştım.

Ama bu... kesinlikle şu zamana kadar yaptığım en zor şeylerden biriydi.

Yanımda duran Greer, "Bu tam anlamıyla işkence," dediğinde hayatımda ilk kez onunla aynı fikirdeydim. "Lanet çocuklardan nefret ediyorum. Küçük yaramaz yaratıklara katlanamıyorum."

İşte bu kısma katıldığım pek söylenemezdi. Çocuklara karşı ne olumlu ne de olumsuz bir hissim vardı. Bazen sevimli olabiliyorlardı ama bazı zamanlarda da tam anlamıyla sinir bozucu küçük pislilere dönüşüyorlardı. Kendi çocuğum olup olmaması konusunda ise pek bir fikrim yoktu; var olup olmamasının bir önemi yoktu.

Ama kadınların bebekle ilgili *her şeye* aşırı tepkiler verip *çığlık* attığı bir *baby shower*'a katılmak... işte bu benim için biraz fazlaydı.

Her ne kadar Hollis ve Lowell bu etkinliği gösteriştan uzak tutmaya çalışsalar da ortalıkta *küçücük, şirin mi şirin bebek kıyafetleri* gördükleri anda cıyıklamayı bırakmayan bir kadın ordusu vardı. Sinirlerim bozulmuştu ve sabrım taşmak üzereydi.

"Çıkıp gitmek için çok mu erken?" diye sordu Greer.

"Ne yazık ki evet. Bir içkiye ihtiyacım var," diye homurdanarak biz içki içenler için hazırlama nezaketi gösterdikleri küçük bara yöneldim. Kendime bir kadeh viski doldurup arkamı döndüğümde Lowell ve Miller'in kapının girişinde durduğunu gördüm. Lowell, Miller'in yüzüne yumruk atmasına saniyeler

kalmış gibi görünüyordu. Miller'ın ne yaptığını ya da söylediğini bilmiyordum ama muhtemelen o yumruğu hak ediyordu.

Onlara yaklaştığım sırada, "Defol. Git," dedi Lowell.

"Anlaşıldı," dedikten sonra Miller hayatında hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde oradan uzaklaştı.

Lowell'in bakışlarını takip ettiğimde etrafı Ryan, Emilia, Harper ve diğer oyuncuların eşleriyle çevrili olan Hollis'in üzerinde olduğunu gördüm. Her an odanın diğer ucuna yürüyüp hamile kadının omzuna atacak ve onu bütün meraklı gözlerden uzağa kaçıracaktı gibi görünüyordu.

Onu çok iyi anlıyordum çünkü buraya geldiğimizden beri ben de aynı şeyi Emilia'ya yapmak istiyordum.

Bu sabah benim yatağında uyanmış olmasına rağmen dikkat çekmemek için buraya ayrı gelmiştik. Ayrıca tüm öğleden sonrayı birbirimizi görmezden gelerek geçirmiştik ki bu da düşündüğümünden daha zor olmuştu. Birkaç kez elimi uzatıp omzundaki saçı düzeltmek istememe rağmen son anda bunu yapamayacağımı fark etmiştim. Özellikle de etrafta dikkatle bakan bu kadar göz varken bunu yapamazdım.

Pistteyken rol yapmak başkaydı, sonuçta orası işyerimizdi. Ama burada? Birbirleriyle her şeyi paylaşan arkadaşlarımızın olduğu bir ortamdayken? Onun benim olmadığını ve her ne kadar çok istesem de olamayacağını bilmek canımı acıtıyordu.

Az önce Miller'ın durduğu yere geçerek, "İlişkisi olmayan birine göre oldukça sahiplenici davranıyorsun," dedim. "Çünkü söylediğine göre hâlâ bir ilişkiniz yok, değil mi?"

Beni görmezden gelince güldüm. "Hadi ama, dostum. Ona böyle bakıyorken gerçekten aranızda bir şey olmadığını söyleyemezsin."

Hollis'e sanki dünyaya inen bir melekmiş gibi bakıyordu. Bebeği öğrendiğinden beri geçen son beş ayda ne kadar

YASAK ATIŞ

değiştiğini görmek gerçekten komikti. Bağlanmaktan kaçınan ve kimsenin evine gelmesini istemeyen bir adamken, şimdi çocuğunu taşıyan kadınla fazlasıyla samimi görünüyor ve evinde kahrolası bir *baby shower* düzenliyordu.

Bana sert bir bakış attı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum. Aramızda hiçbir şey yok.”

“Ah. Tabii. Haklısın. Hiçbir şey yok.”

“Emilia ile aranızda ne var? Sen de hiçbir şey olmadığını mı söyleyeceksin?” diye karşılık verdi.

Ağzımı kapattım, onunla dalga geçme isteğim aniden yok olmuştu.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye mırıldandı.

“*Onunla* benim aramda...” İsmi söylemekten kaçınmıştım çünkü eğer söylersem, sesimin gereğinden fazla yumuşak çıkacağını biliyordum. Lowell aptal biri değildi, neler döndüğünü hemen anlardı. “...hiçbir şey olduğu yok.”

“Daha adını bile söyleyemiyorsun,” dedi alaycı bir tavırla.

“Söyleyebilirim.”

“Kanıtla.”

Kafamı kaldırdım. “Hayır. Sana hiçbir bok kanıtlamak zorunda değilim.”

“Garip. Ben de sana hiçbir bok kanıtlamak zorunda değilim.”

Beni iterek yanımdan geçip mutfığa doğru ilerledi.

Ona sinirlenmek istiyordum ama sanırım adil davranmam gerekiyordu. Emilia ile aramızdakiler hakkında dürüst davranmıyordum. İşte bu yüzden ondan da bana Hollis’le arasında neler olup bittiğini anlatmasını bekleyemezdim.

Yine de şunu söyleyebilirdim ki, kendisini geri çekmesinin hiçbir anlamı yoktu. Ona âşık olduğu ve Hollis’in de ona karşı aynı şeyleri hissettiği çok açıktı. Üstelik bunun sebebi Hollis’in onun çocuğu taşıması değildi. Daha derinlerde, ortaya çıkmayı

bekleyen bir aşk vardı. Bunu geçen yaz Harper ve Collin'in düğününde, ilk tanıştıkları anda görmüştüm.

Keşke önünde duran gerçeği fark edip ona sahip çıksa ve sımsıkı sarılsaydı. Çünkü kahrolası imkânım olsa ben de aynı-sını yapabilmek isterdim.

Emilia, Miller'ın söylediği bir şeye gülerek başını geriye attı. Odaya dolan güneş ışığı kızıl saçlarına vuruyor, neredeyse altın gibi parlamasını sağlıyordu. Saçlarını her zamanki gibi topuz yapmıştı ama onu çözüp buklelerini yumruğuma dolamak için yanıp tutuşuyordum. Muhteşem görünüyordu ve şu anda odanın diğer ucuna yürüyüp dudaklarını öpmeyi kahrolası derecede çok istiyordum.

Onu kendime *ait kılmak* istiyordum.

Herkes *benim* olduğunu göstermek istiyordum.

Tam bir adım atmıştım ki takımın ana koçu Heller, "Selam, evlat," diye seslenerek olduğum yerde durmamı sağladı.

Gevşeyip başımı yaşlı adama doğru hafifçe kaldırdım. "Koç."

Heller kısa boylu biriydi ama bunun hiçbir önemi yoktu. NHL'de oynadığı zamanlarda bile fedai* olarak bilinirdi. Çelik kadar sağlamdı ve en iyilerinin bile kışına tekme basmaya her an hazır görünürdü. Bazen, kısa boyunun kavgalarda işine yaradığını düşünüyordum. Boyu kısa olduğu için hızla hareket edip gelen darbelerden eğilerek kaçabiliyordu ama aynı zamanda patenlerinin üzerinde dengede durabilecek kadar da güçlüydü.

Gözlerini odadaki kalabalığa çevirerek, "Bazen bunun bir parçası olmayı özleyorum," dedi. "Takımın bir parçası olmayı, anlıyorsun değil mi? Burada kurduğumuz aile bağlarını... Her şey bittiğinde en zor olan kısım onlardan ayrılmak oluyor."

Aile.

* Orijinali "enforcer" olan bu terim, rakibin gözünü korkutan ve gerektiğinde sert mücadelede yer almak üzere görevlendirilen oyuncularını ifade etmektedir.

YASAK ATIŞ

Gerçekten burada sahip olduğumuz şey buydu. Her ne kadar Greer beni delirtse de, Miller en iyi gününde bile sinir bozucu biri olsa da biz bir aileydik. Ne olursa olsun birbirimizin arkasını kollardık. Her türlü zorlukta ve sıkıntıda birbirimizin yanında olurduk.

Fakat... sözleşmem sona erdiğinde bu bağ da mı bitecekti? Kaybetme fikrinden ne kadar nefret ediyorsam *bunu* kaybetme fikrinden de aynı şekilde nefret ediyordum.

Koç boğazını temizledi. "Ah, bu yaşlı adamın saçmalıklarını görmezden gel. Artık gideceğim ve sizi rahat bırakacağım. Koç etraftayken eğlencenin tadının çıkmadığını biliyorum." Başıyla kalabalığı işaret etti. "Şu çocuklara göz kulak ol, tamam mı?"

"Bunu kaptana söylemeniz gerekmiyor mu?"

"Söyledim ama onu ya da *kız arkadaşını* hiçbir yerde bulamadım." Alaycı sırıtişını bastırmaya çalıştı. Lowell, Hollis'e karşı hiçbir şey hissetmediğini söyleyerek herkesi kandırdığını düşünüyor olabilirdi ama Koç bile bunu fark ettiyse, bu savaşı çoktan kaybetmişti. "En büyükleri sen olduğun için, bu görevi sana vermem gerektiğini düşündüm. Ayrıca, buradaki gençlerle kıyaslandığında sen çok daha az sorun çıkarıyorsun. Senin için asla endişelenmem gerekmiyor."

Boğazıma kadar yükselen safrayı yutkunarak bastırdım ve Koç'un şık gömleğine kusmamak için çabaladım. *Eğer gerçeği bilseydi...*

Sessizce, "Gözüm üstlerinde olacak," diye cevap verdim.

Omzuma hafifçe vurdu. "Sana güvенеbileceğimi biliyordum. Lowell ve Hollis'e davetleri için teşekkür ettiğimi iletirsin."

"Tabii."

Evin içinde ilerleyip gözden kaybolmadan önce bana bir kez daha gülümsedi.

Gidişini izlerken içten içe beni yiyip bitiren suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştım. Koç bugüne kadar benim için çok şey yapmıştı ve karşılığını bu şekilde mi veriyordum? Yalan söyleyerek mi? Belli bir amaçla konulan kuralları çiğneyerek? Kendimden utanmam gerekirdi.

Ama utanmıyordum.

Utanmıyordum çünkü Emilia... doğru hissettiriyordu.

“Hey.” Asla doyamadığım o lavanta ve vanilya karışımı kokusu burnuma doldu. “Her şey yolunda mı?”

Gözleri, Koç Heller’in gittiği yöne kaydığı anda aklımdan geçen soruyu biliyordum. *Biliyor mu?*

Birinin bizi izleyip izlemediğini kontrol etmek için odaya hızlıca göz attım ve kimsenin bakmadığına emin olduktan Emilia’nın elinden tutup onu koridorda sürükleyerek boş bir banyoya soktum. İçeri girerken hafif bir çığlık attı, onu kapıya yaslayıp bedenimle onunkini kapladım ve dizimi bacaklarının arasına sıkıştırdım.

“Owen, ben-”

Cümlesini bitirmesine izin vermedim. Bunun yerine dudaklarımı onunkilere bastırarak aklındaki tüm endişelerini öptüm ve silip attım. Bunu özellikle şu anda ve buradayken yapmamalıydım. Yine de kendime engel olamıyordum. Ona dokunmak zorundaydım. Onun karşımda oturup başkalarıyla gülüp sohbet ettiğini izlemek tam anlamıyla işkence gibiydi.

Kahkahalarının bana ait olmasını istiyordum. Bana gülümsemesini istiyordum.

Onu istiyordum.

Ona ihtiyacım vardı.

Onu delicesine arzuluyordum.

Kontrolümü kaybedip bunu şu anda yaptığım için endişelenmeliydim ama umurumda bile değildi. O kollarımın

arasında olduğu sürece hiçbir şeyin önemi yoktu. Dudaklarıma karşı inleyip kadınlığını uyluklarıma sürtmeye başladığında dahi onu öpmeyi bırakmadım.

Tam şu anda bir adım geri çekilsem, kot pantolonumun üzerinde onun sıırıslam amcığının bıraktığı koyu bir iz olacağına en az bir yıllık maaşım üzerine bahse girebilirdim. Elimi bacaklarından yukarı doğru kaydırıp elbisesini beline kadar sıyırdım ve parmak boğumumu amının üzerinde gezdirdim.

Dudaklarımı onunkinden ayırıp çenesine, boynuna, ardından tekrar dudaklarına öpücükler bıraktım. Bir yandan da parmağımı ıslaklığı boyunca gezdirmeye devam ediyordum.

“Siktir, Emilia,” diye hırladım. “Benim için ne kadar da ıslaksın.”

Külotunu yana çekip hiçbir uyarıda bulunmadan iki parmağımı içine kaydardım.

“*Tanrım,*” diye inlediğinde sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki, anında elimle ağzını kapattım.

Gözlerini genişçe açtı, bakışları tutku doluydu. Ardından kendini aniden parmaklarıma bastırdı, elimi kullanarak kendini becermeye başladığında başlattığım şey için kendime lanet ettim.

Gözlerini benden ayırmadan elimin üzerinde hareket etmeye devam etti. Parmağımı içinde kıvrıp en sevdiği noktaya temas ettiğimde tekrar inledi. Hızını arttırdı, elimi daha sert ve hızlı şekilde becermeye başladığında içinde olanın parmaklarım değil, sikim olmasını diledim.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, “Çok güzelsin, Emilia,” dedim. “Mükemmelsin. Parmaklarımı becerirken kahrolası derecede iyi iş çıkarıyorsun, bunun farkında mısın?”

Başıyla onayladı.

“Siktir, bunu görmelisin. Ne kadar harika görüldüğünü görmem lazım.”

Tekrar başını salladı.

Aniden aynaya bakacak şekilde ikimizi birden döndürdüm ve onu önüme yerleştirip benim gördüklerimi görmesini sağladım.

“Elbiseni kaldır,” diye fısıldadım kulağına. “Bak.”

Söylediğimi dinleyip elbisesini kaldırdı, gözleri parmaklarının hareket ettiği noktaya kaydı. Altdudağını dişlerinin arasına sıkıştırmıştı, şakaklarında ter damlacıkları birikmişti ve saçları darmadağınktı.

Büyüleyici görünüyordu ve boşalmak üzereydi. Bunu, parmaklarımı kavrayış şeklinden ve doruğa ulaşmak için duyduğu çaresizlikten hissedebiliyordum.

“Daha fazlasını alabilir misin, tatlım?”

Cevap vermedi, konuşamıyordu. Sadece başını salladığında içine üçüncü parmağımyı kaydurdım. Beni daha da sıkıştırırken dudaklarından alçak, yumuşak bir inilti kaçtı. Gözlerini kapatıp başını eğmeye çalıştığında buna izin vermedim. Boşta kalan elimle boğazını kavradım ve aynaya bakana kadar başını yukarı kaldırdım.

“Kendini nasıl becerdiğini izle, Emilia. Ne kadar güzel olduğunu gör.”

Gözleri kadınlığının üzerindeydi, başparmağımyı klitorisine bastırdığımda kollarımın arasında titredi. Çok geçmeden parmaklarımın üzerinde dağıldı. Onu kendime çekip dudaklarına yapıştım, iniltilerini öpücüklerimin arasına hapsederken kimsenin bizi duymamasını umdum.

Zirveye ulaştığım sırada elimin üzerinde kıvranmaya devam etti. Ardından hareketlerini yavaşlatıp kontrol altına alarak orgazmın son dalgalarının kaybolmasını bekledi. Parmaklarımı

yavaşça içinden çıkardım, ellerimi nazikçe bedeninin üzerinde gezdirdiğimde hafifçe inledi.

Bir süre nefesini düzene sokması için ona zaman tanıyıp ardından kulağına, “Keşke şu anda tadına bakabilseydim,” diye fısıldadım. “Eve gittiğimizde yüzümü bacaklarının arasına gömeceğim ve dilimin etrafında kasılıp titreyene kadar seni yalayacağım.”

Bu düşünceyle titredi, her an baştan başlayabilirmiş gibi görünüyordu. Tam her şeyi siktir edip dizlerimin üzerine çökecekken kapı kolu hareket etti.

Emilia tiz bir çığlık atarak kollarıma yapıştı.

“Ah! Siktir! Özür dilerim!” dedi Rhodes kapının diğer tarafından. “İçeride birinin olduğunu fark etmemiştim. Benim hatam.”

“Sorun yok, dostum,” diye seslendim.

“Ah... Smith? O tiz çığlığı duyunca içeride bir kadın olduğunu düşünmüştüm.”

“Siktir git.”

Rhodes kahkaha attı. “Emilia’yı gördün mü? Sanırım Ryan onu arıyordu.”

Emilia’nın gözleri kocaman açıldı, darmadağınık haldeki saçlarıyla kelimenin tam anlamıyla vahşi görünüyordu.

“Hayır,” diye yalan söyledim ve Emilia’ya kendini toparlamasını işaret ettim. “Onu en son gördüğümde, dışarıda telefonla konuşuyordu.”

“Hımm. Tamam, Ryan’a söylerim. Sen, şey, orada uzun süre duracak mısın? Gerçekten işemem gerek.”

“Elimde aletim varken benimle konuşmaya devam etmesen olmaz mı?”

“Sanki daha önce görmemişim gibi,” diye homurdandı Rhodes. “Neyse, diğer banyoyu kullanacağım.”

O uzaklaştıktan sonra birkaç saniye daha bekleyip Emilia'ya döndüm. Hâlâ darmadağınık olan saçlarını düzeltmeye çalışıyordu.

Saçlarını geriye doğru iterken, "Yakalanmaya çok yaklaştık," diye fısıldadı.

"Şikâyet ediyor gibi görünmüyordun."

Sözlerim üzerine yanakları kızarıırken bana dönüp gözlerimizi birleştirdi. "Şey, hayır. Tabii ki de etmiyordum ama konumuz bu değil. Daha önemli meselelerimiz var."

"Evet, mesela Rhodes'un artık benim kız gibi çığlık attığını düşünmesi gibi."

Gözlerini kıstı. "Kız gibi çığlık atmanın nesi kötü?"

"Benim çığlığım çok ama *çok* derin bir ses tonuna sahip, yani böyle iyiyim teşekkürler."

Dudaklarını birbirine bastırarak hafifçe göğsüme vurdu. "Öyle olduğuna eminim. Birileri dışarıda telefonla konuşmadığını fark etmeden önce geri dönmemiz gerek." Söylediğim yalan yüzünden bana kötü bir bakış attı.

"Ne yapsaydım? Ona burada olduğunu ve amını yalamak üzere olduğumu mu söyleyecektim?"

İnleme ile iç çekme arasında bir ses çıkardı. "Smith!"

Sırıttım. "Bak, önce ben çıkacağım. Sen de birkaç dakika bekledikten sonra çıkarsın. Olur mu?"

Başını sallayıp beni kapıya doğru itirdi.

Kapı kolunu tuttum ancak açmadan önce dönüp bakışlarımı ona çevirdim. "Ah, bu arada, Emilia?"

"Hımm?"

"Verdiğim o sözü yerine getireceğime emin olabilirsin."

Kapıyı kapatmadan önce yüzünün kıpkırmızı olduğunu gördüm. İçeriden, "Kendimi nasıl bir belanın içine soktum," diye mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Ben de kendime aynı soruyu soruyordum.

BÖLÜM 18

Smith

Lütfen bana akşamının benimkinden iyi geçtiğini söyle.

Emilia

Kaybettiğiniz için üzgünüm. Gerçekten çok kötüydü.

Smith

Gol atamadan yenilmek zaten berbat bir şey ama ligde 30. sırada olan bir takıma karşı olduğunda? Bu daha da berbat hissettiriyor.

Emilia

Sana kendini biraz daha iyi hissettirir mi bilmiyorum ama ben de sabah sekizden beri ofisteyim.

Smith

Hâlâ orada mısın?

TEAGAN HUNTER

Emilia ...

Evet.

Smith ...

Ne sikim yüzünden?

Emilia ...

Tori... Yerel bir hayır kurumu için bir kampanya teklifi yazmamı istedi ve yarına yetişmesi gerekiyormuş. Tam maç başlamadan önce işi bana yıktı, bu yüzden hem maçı takip edip hem de bununla uğraşmak zorunda kaldım.

Smith ...

Sikerler, çıkıp eve git.

Emilia ...

Birazdan çıkacağım. Sadece birkaç şeyi daha tamamlamam gerekiyor, sonra işim bitiyor.

Smith ...

Emilia...

Emilia ...

Evet, bu benim adım. Çok kullanıp da eskitme.

YASAK ATIŞ

Emilia

Tabii yatakta değilsen.
göz kırpar

Smith

Ben ciddiğim.

Emilia

Ben de öyleyim.
çifte göz kırpar

Smith

Bu gözlerini kapatmak
olmuyor mu?

Emilia

Hayır! İki kez göz kırptım!

Smith

Gerçekten eve gitmelisin.
İşini sabah bitirirsin.

Emilia

Sabah yapacak başka işlerim var.

Smith

Üzgünüm. Keşke orada olup
yardım edebilseydim.

TEAGAN HUNTER

Emilia

Bunu istemezdim çünkü senin "yardım etme" anlayışın beni soymak oluyor.

Emilia

Aslında, yalan söyledim. Keşke burada olsaydın.

Smith

Ben de öyle düşünmüştüm.

Smith

En azından eve gittiğinde bana mesaj at.

Emilia

Görünüşe göre biraz otoritersin.

Smith

Hoşuna gidiyor.

Emilia

Evet. Muhtemelen olması gerekenden biraz fazla.

Smith

Fazla diye bir şey yok.

YASAK ATIŞ

Smith

Şimdi git ve çalış. İşini bitirdikten sonra da eve dön. Bir saat içinde gitmiş ol, lütfen.

Emilia

Emredersiniz, efendim.

Smith

Ateşle oynuyorsun, Emilia.

Emilia

Ne yapacaksın? Tuşlu telefonuna tehditkâr bakışlar mı atacaksın?

Smith

Tuşlu telefon mu??

Smith

O kadar da yaşlı değilim.

Emilia

Sen öyle san, büyükbaba.

Smith

Yemin ederim, öldüğümde kıcına şaplak atacağım.

TEAGAN HUNTER

Emilia

Vaatler, vaatler.

Emilia

öpücük emoji

Emilia

Benden nefret etme ama eve geldiğinde daha fazla içerik çekmemiz gerekiyor.

Smith

DAHA FAZLA MI?

Smith

Bu şey için kaç tane daha lanet videoya ihtiyacımız var?

Emilia

Çok fazla.

Emilia

Her gün paylaşım yapıyoruz ve hepsi oyuncu profili için değil. Bazıları sadece takım için.

Emilia ... iyi.

Smith ... Evet.

Emilia ... Memelerimi görmek istiyorsun, değil mi?

Emilia ... "İç gezer"

Smith ... Ama bir şartla.

Smith ... Peki.

Emilia ... Lütfen??

Smith ... Hayır.

TEAGAN HUNTER

Emilia

Tipik bir erkeksin,
farkındasın değil mi?

Smith

Evet. Farkındayım.

Smith

Peki bu videolar neyle ilgili?

Emilia

Bir soru-cevap serisi. Hayranlar soruları
gönderiyor, sonra biz de içlerinden seçiyoruz.
Sadece on soru olacak.

Emilia

Oyuncu profili için, yani.

Emilia

Takım için ise en az
beş video olacak.

Smith

BEŞ Mİ?!?

Emilia

YASAK ATIŞ

Smith

Memelerinden fazlasını istiyorum.

Emilia

Peki. O zaman iki mememin fotoğrafını beraber gönderirim.

Smith

Sadece birini mi göndermeyi planlıyordun???

Smith

Bu gerçekten zalimce.

Smith

Tam bir baş belasısin.

Emilia

Kahretsin, kesinlikle öyleyim!

Emilia

Sana memelerimin fotoğrafını göndererek ben ne kazanacağım?

Smith

VIDEOLARI!!

TEAGAN HUNTER

Emilia

Onlar benim için değil, takım için.

Smith

İyi bir noktaya değindin ama bu, bana biraz hile gibi geliyor.

Emilia

Ah, kesinlikle öyle.

Emilia

Ama yine de hile yapmama izin vereceksin.

Smith

Öyle mi?

Emilia

Evet. Çünkü çok tatlıyım.

Smith

Hımm.

Smith

Mantıklı.

YASAK ATIŞ

Smith

Bugün biraz ukala olduğunun farkındasın, değil mi?

Emilia

Evet.

Smith

Pekâlâ, farkındaysan sorun yok.

Emilia

1 ile 10 arasında puanlarsak, ne kadar iyi bir dansçısın?

Smith

0

Emilia

Bu geçerli bir cevap değil.

Smith

-1

Emilia

Smith...

TEAGAN HUNTER

Smith

Dans etmeyeceğim.

Smith

Asla.

Smith

Hiçbir zaman.

Smith

Bunun kahrolası hayalini
kurmaya devam et.

Emilia

Takım için bile mi yapmazsın?

Smith

Asla.

Emilia

OFFFF!

Smith

İstediğin kadar ofla. Böyle
bir şey olmayacak.

Emilia

Ama harika içerik olurdu...

YASAK ATIŞ

Smith

Umurumda değil. Dans etmek benim kırmızı çizgim.

Emilia

Lowell dans ediyor.

Smith

Elinde onunla ilgili ne gibi bir koz var?

Emilia

Dans etmesini sağlayacak bir şeyler.

Smith

Merak ettim ama seni oldukça iyi tanıyorum. Eğer ne olduğunu öğrenmek istersem, karşılığında sana bir şeyler vermem gerekecek ve ben hâlâ dans etmeyi reddediyorum.

Emilia

Off. İyl.

Emilia

sonraki on fikrin üstünü çizer

Smith

Başka bir şey bulacağına eminim.

TEAGAN HUNTER

Emilia

Oysa ben içerik karşılığında sana oral seks yapmayı teklif etmeye hazırdım.

Smith

Smith

Ne tür bir dans?

Smith

Dürüst ol...

Smith

Kahvaltı için yulaf ezmesi sipariş etmem beni yaşlı bir adam mı yapar?

Emilia

Evet.

Smith

Hayır demen gerekiyordu.

Emilia

Şey, sana yalan söylemek istemiyorum, o yüzden...

YASAK ATIŞ

Emilia ...

Evet.

Emilia ...

Tam bir yaşlı yemeği.

Smith ...

Ses tonuna dikkat et,
küçük hanım.

Emilia ...

Bu bir mesaj. Ses tonumu
duyamazsın.

Smith ...

İnan bana, duyabilirim.

Emilia ...

Bunu da duyabilir misin?

Smith ...

Gözlerini devirdin, değil mi?

Emilia ...

Belki. *sırıtır*

TEAGAN HUNTER

Smith

Siz gençlerin yaşlılara saygı göstermesi gerektiğini sanıyordum.

Emilia

Seni son gördüğümde bana pek "saygılı" davrandığını sanmıyorum.

Smith

Davrandım ve tam da bu yüzden yaptığım şeyi yapmıştım.

Emilia

Peki, bu adil.

Emilia

Neden yulaf ezmesi sipariş ettiğin için yaşlı olduğunu düşünüyorsun?

Emilia

Miller yüzünden mi?

Smith

Hayır. O pislik Greer.

Emilia

Kalecinizi sevmiyor musun?

YASAK ATIŞ

Smith

Tabii ki seviyorum. Ama sadece buzun üstündeyken.

Smith

O, kendini beğenmiş küçük bir pislik.

Emilia

Ama aynı zamanda bu yıl sizin kışınızı kurtarıyor.

Smith

Sen kimin tarafındasın?

Emilia

Senin. Tabii ki senin.

Emilia

Ama... söylediklerim yalan mı?

Smith

Hayır.

Emilia

Bunu kabul etmek sana çok ağır geldi, değil mi?

TEAGAN HUNTER

Smith

Evet.

Emilia

Atlatırsın, merak etme.

Emilia

Yarın eve geldiğinde seni
öperek kendine getireceğim.

Smith

Önce aletimden başla, lütfen.

Emilia

Bakarız.

Emilia

fısıldar Aslında yalan söyledim.
Kesinlikle ondan başlayacağım.

BÖLÜM 19

“**S**imdi bana neredeyse üç yıldır yaşamana rağmen daha önce buraya hiç gelmediğini mi söylüyorsun?”

“Evet. Bir kez bile gelmedim.”

Smith elini göğsüne bastırdı. “Bu tam bir trajedi.”

“En azından daha önce o donutlardan yemiş olmam sayılır mı? Bazen dinlenme odasında bir kutu oluyor.”

“Bu durumu biraz kurtarır ama güven bana, taze olanlar çok daha güzel.” Karnını hafifçe okşadı. “Sadece düşünmesi bile ağzımı sulandırmaya yetiyor.”

“Sakin ol. Eminim o kadar da *büyük* bir fark yoktur.”

Bana yanıldığımı belli eden ters bir bakış attı.

Şubat ayının rasgele bir çarşamba gününde olduğumuz için önümde uzanan sırayı görmek beni gerçekten şaşırtmıştı. Sıra ya geçtiğimizde önümüzde en az altı kişi vardı.

“Her zaman böyle mi oluyor?”

Smith başını salladı. “Hemen hemen.”

“Vay canına. Bu kadar popüler olduğunu fark etmemiştim.”

“Ne kadar istesen de Scout’a karşı koymak zor.”

“Scout?”

Parlak mavi, sevimli yemek arabasının arkasında sipariş alan kadını işaret etti. “Scout o. Kendisi buranın sahibi, şefi ve en

iyi donutları yapan kişisi.” Kendi yaptığı kafiyeye gülümsedi. “Ama cidden, gerçekten harika biri.”

“Onunla, ona ismiyle hitap edecek kadar yakın mısınız?”

Omuz silkti. “Çok fazla donut yiyorum.”

Scout, Smith’in kendisini işaret ettiğini fark edip el salladı. Önümüzdeki herkes dönüp kime el salladığına baktı ve birçoğu onun Comets oyuncusu olduğunu fark edince aralarında fısıldaşmaya başladı. Smith, şapkasını daha da aşağı indirse de hiçbir faydası yoktu. Çoktan herkes onun kim olduğunu anlamıştı.

Buradaki pek çok insanın onun kim olduğunu bildiği gerçeğini göz önünde bulundurarak her ihtimale karşı aramıza biraz mesafe koydum. Smith’in bunu fark edip etmediğini bilmiyordum ama ettiyse bile hiçbir şey söylemedi.

Sıradaki insanlar teker teker Smith’in yanına gelip imza istemeye başladığında o bunu büyük bir keyifle yaptı. Açıkçası bu yönünü gerçekten takdir etmiştim. En sonunda sipariş vermek için sıranın önüne geldiğimizde Scout, Smith’e çekingen bir şekilde gülümsedi.

“Üzgünüm. Dikkatleri üzerine toplamak istememiştim.”

Smith omuz silkti. “Beni eninde sonunda fark edeceklerdi. Hep öyle oluyor.”

“Gerçekten de öyle. Siz hokey oyuncuları işlerin hareketlenmesini sağlıyorsunuz.” Ardından bana dönüp gülümsedi. “Merhaba. Sanırım daha önce tanışmadık. Ben Scout.”

“Emilia. Donutların gerçekten çok lezzetli ama ne yazık ki daha önce hiç buraya gelme şansım olmamıştı.”

“O zaman, *Scout’s Sweets*’e hoş geldiniz.” Elini sallayıp etrafı işaret etti. “Çok gösterişli bir yer sayılmaz ama önemli olan bana ait olması.”

YASAK ATIŞ

“Çok gösterişli bir yer değil mi? Burası çok şirin! Şu küçük kum havuzuna ve taşınabilir kütüphaneye bayıldım!”

Gözleri heyecanla parladı. “Tam bir kitap kurduyumdur.”

“Kitaplardaki erkekler her zaman daha iyidir.”

“Evet! Ben de hep aynı şeyi söylüyorum!”

“Buna gerçekten alındım,” diye araya girdi Smith.

Scout ile aynı anda gözlerimizi devirdik çünkü o bunu asla anlayamazdı.

“Her neyse,” dedi Scout. “Size ne getirebilirim?” Smith’i işaret etti. “Sanırım senin için her zamanki *Granny Apple* donut* ve kahve?”

Smith’in donut siparişindeki ironiyi fark ettiğimde gülmek için kendimi zor tuttum.

Arka cebinden cüzdanını çıkarırken, “Evet, lütfen. Bir de Emilia ne isterse ondan,” dedi Smith.

Parmaklarımı çeneme hafifçe vurarak menüyü inceledim. “Şeker kaplı donutlarınızdan daha önce birkaç kez yedim ama bugün biraz değişiklik yapmak istiyorum. Tavsiye ettiğin bir şey var mı?”

“Çikolata mı, vanilya mı tercih edersin?”

“Çikolata. Her zaman.”

“Hepsini sevsem de *Pretty Please* donutuma karşı ayrı bir zaafım var. Çikolata tabanlı, üzeri vişne kremalı.”

“Mükemmel. Ondan iki tane alayım ve yanına da bir buzlu kahve-”

Smith, “Kremalı ve üç şekerli olsun,” diye araya girip cümlemi tamamladı ve kartını Scout’a uzattı.

Scout’un gözleri ikimizin arasında gidip geldi, onun bu kadar iyi bir gözlem yeteneğine sahip olmasından da, ödemeyi alırken yüzüne yerleşen bilmiş sırıtıştan da pek hoşlanmamıştım.

* Granny Smith elmasından yapılan bir donut çeşididir.

“Siz gidip oturun,” dedi. “Siparişinizi ben getiririm.”

Smith’in eli belime gittiğinde bunu fark edip etmediğini merak ettim, -çünkü ben kesinlikle etmiştim- ardından bizi arka taraftaki boş piknik masalarından birine yönlendirdi.

Smith’in masaya sığmaya çalışırken ne kadar komik göründüğüne gülmemek için kendimi zor tuttum. O kadar büyüktü ki, sanki normal büyüklükteki bir masa yerine çocuk mobilyalarının üzerine oturmuş gibi duruyordu.

“Sırf ben sebzelerimi yediğim ve sen bunu yapmadığın için bana gülme. Büyümeyi bırakman benim suçum değil.”

“Hey, kadınlara göre boyumun ortalamanın *üzerinde* olduğunu bilmeni isterim, yine de çok teşekkürler. Ben de sebzelerimi yedim. Sen sadece anormal derecede kocamansın.”

“Pek çok yerim öyle.”

“Smith!” diye onu azarlayıp kimsenin duyup duymadığını kontrol etmek için etrafa baktım ama bu gereksizdi. Burada neredeyse tamamen yalnızdık. Burayı tam da bu nedenle seçtiğine dair içimde bir his vardı. “Bunun bir iş kahvaltısı olması gerekiyordu, biliyorsun.”

“Çalışmaya şimdi mi başlıyoruz, yoksa daha önce mi başlamıştık? Hani dilim senin-”

Hızla elimle ağzını kapattım.

Ona sert bir bakış atarak, “Tek kelime daha etme,” dedim.

Sırıttığını anlamam için dudaklarını görmeme gerek yoktu, bunu gözlerinden de okuyabiliyordum.

Scout elinde iki kahve ve bir kutu donutla bize doğru gelirken elimi çektim.

“Buyurun,” diyerek siparişimizi masaya bıraktı. Sonra Smith’e dönüp karton kâğıda benzeyen bir şeyi ona uzattı. “Ve bu da Macie’den sana.”

Smith kâğıdı alırken hafifçe gülümsedi. “Teşekkürler.”

YASAK ATIŞ

“Hemen teşekkür etme. Sadece senin için çizdiği resmi görüne kadar bekle.” Scout güldü. “Afiyet olsun.” Yemek arabasına doğru enerjik bir şekilde geri dönerken ben de Smith’in elindeki kâğıdı işaret ettim.

“Sana ne verdi?”

Smith gülümseyerek elindeki el yapımı gibi görünen karta baktı. “Geçen yıl Scout’un sekiz yaşındaki yeğeni Macie’nin, futbol takımının formalarını yaptırabilmek için sponsora ihtiyacı vardı, ben de masraflarını karşıladım. Bu sezon da tüm yıl için sponsor oldum.” Omuz silkti. “Büyük bir şey değildi.”

Bunu o kadar rahat söylemişti ki, onun için pek büyük bir şey değilmiş gibi duruyordu. Gerçekten de onun için durumun böyle olduğuna emindim. Ama o küçük kız ve futbol takımı için, ünlü bir sporcunun masrafları karşılamasının büyük bir önem taşıdığını biliyordum; böylece bu konuda hiç endişelenmeden sadece oyunlarına odaklanabileceklerdi.

“Her neyse, o zamandan beri Scout’a birkaç haftada bir teşekkür kartları bırakıyor, ben de ona notlar yazıp içine resimler çizerek göndermeye başladım. Çoğunlukla saçma şeylerdi, onu bir süper kahraman olarak çizmek falan. Başta eğlenceliydi, sonra o biraz... yaratıcı eklemeler yapmaya başladı.” Kaşları çatıldı. “Tıpkı Noel’de yaptığı gibi. O kart çok tatlıydı... ta ki içini açana kadar.”

“Ne yazıyordu?”

“Asıl sorun ne yazdığı değil, beni nasıl çizdiydi. Yüzümün her yerinde çizgiler vardı ve ne olduklarını sorduğumda gözlerimin içine bakarak *kırıksıklıklar* dedi.”

Kahkahalarla gülmeye başladım, bunun tek sebebi kart ve cesur küçük kızın yazdıkları değildi, aynı zamanda Smith’in kaşlarının hızla çatılmasına da gülmüştüm. Kaşlarını çatarken

yüzünde oluşan kırılganlıkların kızın çizdiklerinin aynısı olduğuna neredeyse emindim.

Smith, “Umarım bu kart daha iyidir,” diye homurdanarak parlak turuncu kâğıdı açtı ve anında şaşkınlıkla nefesini tuttu. “Küçük pislik!”

“Ne çizmiş?” Kartta ne olduğunu görmek için başımı uzattım.

“Scout!” diye bağırdığında kadın başını kaldırdı. Smith kartı sallamaya başladı. “O küçük pislik yeğenine söyle, intikamım kötü olacak!”

Scout sadece gülerek başını iki yana salladı.

“Ne çizmiş?” diye tekrar sorduğumda Smith kartı bana uzattı, ona düşmanca bir ifadeyle bakıyordu.

Ama gerçekten haklıydı. Kartın önü oldukça masumdu. Üzerinde gelişigüzel bir şekilde, yamuk harflerle TEŞEKKÜR EDERİM yazıyordu. Ama içini açtığımda, onu bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu hemen anladım.

Kahkaha atmaya başladım ve bu, Smith’in kaşlarının daha da çatılmasına neden oldu.

“Komik değil,” diye homurdandı.

“Ah, bence komik.”

“Değil.” Kartı hızla geri alıp ceketinin iç cebine koydu. “Daha sekiz yaşında. Bu kadar acımasız olmaması lazım.” Başını iki yana salladı, şapkasının altından görünen birkaç gri tel saçının güneşte nasıl parladığını dile getirmemek için kendimi zor tutuyordum. “Sikik bir baston! Küçük pislik beni sanki yaşlı bir adammışım gibi *bastonla* çizmiş.”

Gülüşümü bastırmaya çalışsam da pek başarılı olduğum söylenemezdi. Bu da bana tekrar kaşlarını çatarak bakmasına sebep oldu.

“Hadi ama. Çok sevimli olmuş!”

“Bu resmen acımasızlık. Zaten takımdaki çocuklardan bu konuda yeterince saçmalık duymuyormuşum gibi.”

“Evet ama bunu seni sevdikleri için yapıyorlar. Yaşlı olman umurlarında bile değil.”

“Peki ya senin?” diye sordu. “Sen, senden daha yaşlı olmamı umursuyor musun?”

Yaş farkımız, pek üzerinde konuştuğumuz bir konu değildi. İkimiz de aramızda on yaş olduğunu biliyorduk ama bunun hakkında konuşmuyorduk. Tıpkı, yaşadığımız şeyin ne anlama geldiğini hiç konuşmadığımız gibi.

Gerçi bunu düşünmemeye çalışıyordum.

“Hayır, hiç umurumda değil. Peki *sen*, benim senden genç olmamı umursuyor musun?”

“Hayır. Yani, o ilk gece...” Başını iki yana salladı. “Belki o zaman biraz düşünmüştüm çünkü *kimseyi* eve götürmemem gerektiğini biliyordum. Özellikle de benden on yaş küçük birini. Ama... hayır. O günden sonra da bunun hakkında pek düşünmedim.”

Ben de bunun hakkında pek düşünmemiştim. Başkalarının buna takılacağına emindim ama ikimiz de yetişkin insanlardık ve şu an ne yapıyorsak bundan fazlasıyla keyif alıyorduk. Önemli olan tek şey de bu olmalıydı.

“Güzel. O zaman anlaştık: Sen benim genç ve çıtır biri olmamı umursamıyorsun, ben de senin her ayağa kalkışında zorlandığın için inlediğini.”

Bana tekrar ters bir bakış atarken kutuyu açıp donutlarımızı çıkardı. Benimkilerden birini alıp bana uzattı. “Ye.”

Hiç düşünmeden öne eğilip bir ısırık aldım. Önce içindeki sıcaklığı hissettim, ardından çikolataya karışan vişne kremasının lezzetini aldım. Dudaklarımdan çıkan iniltiye engel olamamıştım.

Tabii ki Smith bunu fark etmişti ve gözleri bambaşka bir nedenle karardı.

“Gördün mü?” dedi. “Sana tazesinin daha iyi olduğunu söylemiştim.”

“Haklıymışsın,” dedikten sonra uzanıp parmaklarının arasından donutu aldım ve tekrar ısırdım. Yoğun aroması dilime yayıldı. “Çok iyi.”

“Scout’un gerçekten yetenekli olduğu kesin. Ama şu yeğeni...” Başını iki yana sallayarak kendi kahvaltısını etmeye başladı.

Biri masamıza yaklaşip imza istemeden önce sadece tek bir donutunu yiyebilmişti. Gülümseyerek imza vermeyi hemen kabul etti, kahvaltısını böldüklerini bir an için bile hissettirmemişti. Hokey dünyasının içinde olmaya o kadar alışmışım ki, Comets oyuncularının bazı insanlar için gerçekten idol olduklarını unutuyordum.

Tabii, o insanlar bu adamların soyunma odasında ne kadar hızlı kötü kokmaya başladığına ve bazılarının pek de hoş olmayan alışkanlıklarına şahit olsalar muhtemelen fikirlerini değiştirirlerdi ama yine de... onlar ünlü hokey oyuncularıydı ve dünyanın her bir yanından insanlar onları izliyordu.

Bir noktada Smith kendi kafasındaki şapkayı çıkarıp imzalatarak küçük bir çocuğa vermişti, ardından hızlıca kamyonetine gidip kendine yeni bir tane almıştı. Onu bu ortamda, hiçbir zorunluluğu yokken sahanın dışında insanlarla iç içe görmek çok hoşuma gitmişti. Yanına yaklaşan her insana, özellikle de çocuklara karşı o kadar sabırlı ve nazikti ki, onu böyle görmek kalbimin tuhaf hislerle dolmasına sebep oluyordu.

Beraber geçirdiğimiz zaman arttıkça onun hakkında gerçekten hoşuma giden şeylerin sayısı da artıyordu. O, sahip olduğun

YASAK ATIŞ

tek şeyin buz hokeyi yetenekleriyle sınırlı olduğunu düşünüyor olabilir ama bundan çok daha fazlası vardı.

Bir şekilde, takımın Instagram hesabı için Smith'in imza verirken birkaç fotoğrafını çekmeyi de hatırlamayı başarmıştım ve aynı zamanda, hayranların telefonlarıyla da birkaç fotoğraf çekmiştim.

Yemek arabasının önündeki kalabalık azalmaya başladığında, "Bu işte gerçekten iyisin," dedim. "Demek istediğim, ünlü bir buz hokeyi oyuncusu olma konusunda. Çocuklar sana gerçekten hayran, özellikle de hokey oynayan küçükler. NHL ile işin bittikten sonra onlarla bir şeyler yapmayı hiç düşündün mü?"

Başını yana eğdi. "Ne gibi şeyler?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum, mesela koçluk falan? Seni sahada diğerleriyle gördüm. Evet, Lowell kaptan olabilir ama oyuncular seni de en az onun kadar dinliyorlar."

"Sadece en büyükleri olduğum için."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, tek sebebi bu değil. Sende böyle... etrafındakileri etkileyen bir hava var. Dikkatleri üzerine topluyorsun ama insanları korkutarak değil. Bu doğuştan gelen bir şey, tıpkı amcamdaki gibi. Bence bu, senin gerçekten iyi bir koç olmanı sağlayabilir."

"Koçluk mu?" diye mırıldanırken gerçekten düşünüyordu. "Bunu daha önce hiç düşünmemiştim."

"Hokeyi bıraktığında ne yapmak istediğini hiç düşündün mü?"

Dudakları hüznle büzüldü, gözleri otoparkın hemen yanındaki küçük göle kaydı. "Bu konu hakkında çok fazla düşünmemeye çalışıyorum, anlıyor musun? Sadece anı yaşamak, sonuna kadar tadını çıkarmak istiyorum."

Yaşı ilerleyen birçok sporcu gibi Smith'in de emekli olup olmayacağı hakkında birkaç sezondur spekülasyonlar dönüyordu, özellikle de Comets kupayı kazandıktan sonra. Büyük kupayı kazandığı için artık kesin bırakması gerekiyordu, değil mi? Ama hayır, o takımda kalmıştı. Ve bu yılın sonunda sözleşmesinin bitiyor olmasıyla birlikte bu konuşmalar yeniden alevlenmişti.

Onun neden bu kadar ileriye bakmak istemediğini anlayabiliyordum. Bu durumun korkutucu olduğuna emindim. Hockey, yetişkin hayatı boyunca bildiği tek şey olmuştu. Bundan sonrası onun için zor olacaktı.

“Şuradaki... Miller mı?”

Smith'in otoparkın karşısında gözlerini diktiği yöne baktım ve gözlerimi kısarak şapkasını aşağı çekmiş ve pilot güneş gözlükleriyle gözlerini kapatmış adamı inceledim. Onu bu kadar sık görmesem muhtemelen ikinci kez bakmazdım, büyük ihtimalle bu yüzden kimse Smith'e baktığı gibi ona bakmıyordu.

“Lanet olsun,” diye homurdandı Smith. “Gerçekten o.”

“Gizlice kaçmaya mı çalışsak?” diye sordum.

“Gerek yok. Çocuğun dünyadan haberi yok, muhtemelen bizi fark etmez bile. Ayrıca bizi görse bile oyuncu profili üzerinde çalıştığımızı söyleriz.”

“Zaten onun üzerinde çalışıyoruz. Bu yüzden buradayız ve Tori'nin bu sabah ofisten uzakta olmama izin verme sebebi bu.”

Smith tek kaşını kaldırdı. “Bu sabah yaptığımız *çalışmayı* da oyuncu profiline dahil edecek misin?”

Onun beni dairesine çekip buraya, şehirdeki en sevdiği yerlerden biri olan yere getirmeden önce bana *fazlasıyla* profesyonellik dışı şeyler yaptığını düşünerek kızarmamaya çalıştım.

“Sanırım o kısmı atlayacağım,” diye mırıldandığımda güldü.

Miller bizim tarafa hiç bakmadan gülümseyerek kasaya doğru ilerledi. Buradan bile Scout'un yanaklarının kızardığını görebiliyordum ve onu suçlayamazdım. Miller çekici biriydi -tabii ki bunu Smith'e asla söylemeyecektim- ve seksiydi. Scout'un ona o şekilde bakması hiç de şaşırtıcı değildi.

Siparişini verirken yüzünde bir sırıtış vardı, muhtemelen her zamanki Miller gibi davranıyor ve onunla deli gibi flört ediyordu. Scout bir anlığına arkasını dönüp siparişini hazırlamaya başladı. Ardından ona dönüp bir kutu donut ve iki kahve uzatırken tekrar gülümsedi. Miller otoparka doğru ilerlerken Scout'un ona olan bakışlarındaki arzuyu fark etmiştim.

Miller arabasına binmeyip yanından geçerek caddenin karşısına geçti.

Kavşakta, elinde HER TÜRLÜ YARDIMA AÇIĞIM yazılı bir pankart tutan bir adam oturuyordu. Miller yere onun yanına oturup ona bir kahve uzattı ve donut kutusunu açtı. Adam bir tane aldıktan sonra Miller da aldı. Birkaç dakika boyunca orada oturup sanki eski dostlarmış gibi neşeli bir şekilde sohbet ettiler.

Bu süre zarfında Smith ile tüm bunları sessizce, tek bir kelime etmeden izlemiştik.

Miller en sonunda ayağa kalkıp adama el salladıktan sonra oradan ayrıldı ve Smith de bakışlarını bana çevirdi. "Oyuncu profilinde olması gereken kişi *oydu*. Ben değil."

"Taraftarlar oy verdi."

"Saçmalık. Benim adımlı yazan kişi Miller'dı."

İrkildim. "Evet, o konuya gelince... bunu biliyor sayılırdım."

"Bekle, gerçekten biliyor muydun?"

"Evet, Miller bir gün ofisime gelip her şeyi itiraf etti. Kendini kötü hissettiğini, senin bu işin bir parçası olmak istemediğini düşündüğünü söyledi çünkü normalden daha huysuz

davranıyordun ve o da bunun oyununu etkilemesini istemiyordu.”

Smith homurdandı. “Evet, gerçekten öfkeliydim. Muhtemelen onun anlamadığı sebepler yüzünden.” Elini ikimizin arasında salladı. “Ama sebebi ne olursa olsun, yine de sinirliydim.”

Aramızdakilerin ne kadar geçici olduğunu hatırlatan o tanıdık sessizlik yine üzerimize çöktü.

Ve bu sessizlik, Scout’un masanın ucunda durmasıyla bozuldu.

“Bir randevum var, o yüzden çıkmam gerekiyor. Bir süreliğine kız kardeşim benim yerime bakacak.” Başparmağıyla yemek arabasını işaret etti. “Sadece gitmeden önce başka bir şeye ihtiyacınız olup olmadığını kontrol etmek istedim.”

Smith cevap vermem için bekledi.

Elimi sallayarak, “Ah, hayır,” dedim. “Sanırım böyle iyiyiz. Ayrıca *Pretty Please* almamı önerdiğin için teşekkürler. O vişneli krema *inanılmazdı*.”

“Teşekkür ederim. Sanırım o en iyi tariflerimden biri.” Gururla gülümsedi. “Her neyse, benim gitmem lazım. Seninle tanışmak harikaydı, Emilia. Çocukların buraya kız arkadaşlarını getirmeye başlamasına hep bayılmışımdır. Bu, işlerin ciddileştiği anlamına geliyor.”

Hızlıca, “Biz sevgili değiliz,” diye cevap verdim, Smith’in başını bir anda kaldırmasından anladığım kadarıyla muhtemelen olması gerekenden biraz *fazla* hızlı davranmıştım. “Bu tamamen iş için.”

Scout’un bakışları Smith ile benim aramda gidip gelirken dudakları hafifçe aralandı. Smith’in bana adeta delici bir bakış attığını hissedebiliyordum. Bakışlarımı ona çevirmeyi reddettim çünkü eğer bakarsam, duygularımı fazlasıyla belli edeceğimi biliyordum.

YASAK ATIŞ

“Ah. Ben de sanmıştım ki...” Dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana salladı. “Ne düşündüğümü boş verin. Benim hatam.”

“Sorun değil. Bu arada... burada birkaç video çekmemizin sakıncası var mı? Comets medya departmanı Smith'i öne çıkarıyor ve onun sevdiği mekânlardan birini de bazı paylaşımlara eklemek istiyorum. Sizi de her şeye etiketleyeceğiz.”

“Ah, tabii ki!” Ellerini birbirine çarptıktan sonra Smith'e neşeli bir şekilde gülümsedi. “Bu senin için harika!” Smith samimi olmayan bir şekilde gülümsedi, Scout bunu fark etse bile bir şey söylemedi. “İstediğiniz her yerde çekim yapabilirsiniz. Her şeye izin veriyorum. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa -yeni içecek, daha fazla donut, ne olursa- Stevie'ye söyleyin, hemen halleder. Tabii ki hiçbir şekilde ücret almayacağız.”

“Teşekkürler,” dedim. “Gerçekten çok nazıksın.”

“Ah, lütfen. Hiç önemli değil. Comets ekibi her zaman buraya gelip bana destek oluyor ve birçok müşteri kazandırıyor. Tabii bunda Lowell'in da payının olduğuna eminim çünkü onunla aynı liseye gitmiştik. En azından ben de sizin için bunu yapabilirim.” Bir kez daha neşeli bir şekilde sırtıp saatini kontrol etti. “Tamam, gitmem lazım. Tekrar tanıştığımıza sevindim, Emilia.” Ardından Smith'e döndü. “Macie'ye kartını çok beğendiğini söyleyeceğim.”

Smith'in kaşları iyice çatıldığında Scout kahkaha attı ve arabasına doğru ilerlemeden önce bize el salladı.

Gidişini izlerken, “Onu sevdim,” dedim. “Eğlenceli birine benziyor.”

“Öyle. Buraya ilk gelmeye başladığımda çok utangaçtı, bana alışması biraz zaman aldı. Ama artık iyiyiz.”

Aslında Miller buradayken bunu biraz sezmiştim. Onunla göz teması kurmamaya çalışıyordu ve ona kahvesini uzatırken elinin hafifçe titrediğini gördüğüme yemin edebilirdim.

“Diğer çocuklar da buraya sık sık geliyor mu?”

Başıyla onayladı. “Evet ama bunu amcana ya da başkasına söyleme. Sezon boyunca fazla donut yediğimiz için başımız belaya girebilir.”

Gözlerimi ona çevirdim, düz gri tişörtünün kaslarına nasıl yapıştığını fazla dikkatli incelememeye çalışıyordum. “Bence oldukça iyi durumdasın.”

“Beni süzmeyi bırakın, Bayan Anderson. Buraya çalışmaya geldik. Bu bir *randevu* değil.”

Randevu derken ses tonu hafif sert çıkmıştı. Bu yüzden Scout’un aramızdaki ilişki hakkında yaptığı yorumu bu kadar hızlı düzelterek onu incitip incitmediğimi merak ettim. Eğer diğer oyuncular da buraya sık sık geliyorsa, ihtiyacım olan en son şey Scout’un onlara Smith ve benim hakkımda bir şeyler söylemesi ve bunun soyunma odasında kulaktan kulağa yayılmasıydı. Çünkü dedikodular böyle başlardı. Bu yüzden de uyarı yazıları gelirdi.

İnsanlar işlerini böyle kaybederdi.

Kuralları çiğneyerek.

Bu düşünceyi hızla bastırıp zihnimin derinliklerine gömdüm.

“Hazır işten bahsetmişken...”

Çantamdan küçük seyahat boy bir tripod çıkarıp kurdum ve telefonumu birkaç farklı platformda kullanabileceğimiz kısa videolar çekmek için hazırladım. Ardından çantamdan tabletimi çıkarıp Blake’ten gelen mesaj bildirimlerini sildim ve geçtiğimiz ay boyunca yavaş yavaş üzerinde çalıştığımız soruların listesini açtım. En son kaldığımız yeri bulmak için aşağı kaydırdım.

YASAK ATIŞ

“Pekâlâ. En son...” Smith’in bana baktığını fark ettiğimde sustum. Kafasını yana eğmişti, dudakları düz bir çizgi halindeydi. “Ne oldu? Yüzümde bir şey mi var?” Yüzümü kontrol etmek için uzandım ama hiçbir şey yoktu.

Başını iki yana salladı. “Hayır.”

“O zaman ne oldu?”

“Şey...” Başını tekrar salladı. “Bir şey yok.”

Bir şey vardı. Bir şey olduğunu *biliyordum*.

O da benimle aynı şeyleri düşünüyordu, artık bu büyüğü baloncüğümüzü daha ne kadar süre hayatta tutabileceğimizi merak etmeye başlamıştım.

Boğazını temizleyerek bankta kıpırdandı. “Pekâlâ, en son nerede kalmıştık?”

“Bu soru Kaden’den gelmiş, kendisi beş yaşında,” dedikten sonra listede yazan soruyu okumaya başladım. “Eğer bir dinozor olsaydın, hangi tür olurdun ve neden *T-rex* olurdun?”

Smith güldü. “Zorlayıcı sorular, hoşuma gitti. Ah, ben...” Sonra cevabını detaylıca açıklamaya başladı, bunu ciddiye almasına bayılmıştım.

Sonraki yarım saati hızlıca soru cevap yaparak geçirdik ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca paylaşabileceğimiz çok sayıda video kaydettik. Tori, Smith’e şimdiye kadar kabul ettirdiğim içeriklerden oldukça memnundu. Tabii bunun sebebinin, ona içerik karşılığında oral seks vaat etmem olduğundan haberi yoktu.

Listenin sonuna geldiğimizde, “Tamam,” dedim. “Bence bugünlük bu kadar yeterli.”

“Öyle mi?” Smith masadan kalkıp gerindi. “Bu, günün geri kalanında işin olmadığı anlamına mı geliyor?”

“Ah, hayır.” Kaşlarını kaldırıp indirişine gülerek eşyalarımı toplamaya başladım. “Ofise dönüp bunları düzenlemem

gerekiyor. Ayrıca *senin* de maç öncesi biraz uyumaya ihtiyacın var, Bay Hokey Yıldızı.”

“Beraber uyuyabiliriz?” diyerek şansını denedi ve masanın etrafından dolanıp beni belimden kavrayarak kendine çekti.

Gözlerimin kimsenin bizi izlemediğinden emin olmak için hemen etrafı taraması sinirimi bozmuştu. Neyse ki burası tamamen boştu ve Scout’un yemek arabasındaki kız kardeşi dışında tamamen yalnızdık. Rahatlayarak ona yaslandım ve boynuma yumuşak öpücükler kondurmasına izin verdim.

“Hadi ama. Seninle uyumak çok daha eğlenceli.”

“Çünkü uyumuyoruz!”

“Doğru.”

Kendini bana daha da bastırdı, kalçamda hissettiğim ereksiyonunu fark etmemek imkânsızdı. Boynumu hafifçe ısırdıktan sonra aynı yerde dilini gezdirerek ısırganın acısını hafifletti. Boğazımdan yükselmeye çalışan inlemeyi bastırmak için altımdağımı dişlerimin arasına aldım.

“Ama bu benim suçum değil,” diye fısıldadı kulağıma. Parmakları eteğimin altına girmeye tehlikeli derecede yakındı. “Tadın çok güzel.” Bir kez daha kendini bana sürttü. “Şu anı değerlendirmek de bir seçenek.”

“Hımm?”

“Eğer benimle eve gelmeyeceksen, şu anı değerlendirebiliriz. Kamyonetim oldukça geniş, biliyorsun...”

Smith’in arka koltuğuna geçip ikimiz de bitkin düşene kadar onun üzerine binme fikrinin düşüncesiyle inledim.

“Emilia...”

Yüksek sesle müzik çalan bir aracın hızla otoparka girme-
siyle içinde bulunduğum sersemlikten kurtuldum. Tutuşundan sıyrılmaya çalıştığımda beni hemen bıraktı ve fark ettirmemeye çalışarak pantolonundaki belirgin şişliği düzeltti. Boğazımı

YASAK ATIŞ

temizleyip üzerimdeki kırısklıkları düzelttim, ardından eşyalarımı toplamaya devam ettim.

Çöplerimizi attık, kamyonetine doğru ilerlerken Smith elini belime yerleştirdi. Basit bir dokunuştı, düşünmeden yapılmıştı ama yine de parmaklarının değdiği yerde tenimi yakıyordu. Onunla her zaman böyle hissedip hissetmeyeceğimi merak ettim; sanki sürekli harika bir şeyin eşiğindeymişim gibi.

Kapıyı benim için açarak yolcu koltuğuna oturmama yardımcı oldu.

“Smith?” diye seslendim kapıyı kapatmadan hemen önce.

“Evet?”

“On dakika. Ama sadece bu kadar.”

Sırıttı. “Sadece dokuz dakika yeterli olur.”

BÖLÜM 20

"Üzgünüm ama hayır. Yeniden yapımlar daha iyi."
Ona göz kırptım. "Ah, seni zavallı, tatlı, saf şey. *Jumanji**
bir klasiktir."

"Beni iyi dinle, *ihhtiyar adam*. Sırf seksenlerden geliyor diye
bu onun daha iyi olduğu anlamına gelmez."

"Seksenlerden bile değil! 1995'te çıktı. Bunu çok net ha-
tırlıyorum çünkü Stephanie Martinez'i bir dolarlık sinemaya**
götürmüştüm ve öpüşmüştük."

Son söylediğim şeyin üzerine hafifçe homurdandı ve itiraf
etmek gerekirse, Emilia'nın kıskandığını görmek oldukça ho-
şuma gitmişti.

Bu akşam kendi sahamızda maçımız vardı. Bu da Emilia'nın
geceyi benim evimde geçireceği anlamına geliyordu. Bir ay-
dan fazladır bu böyle sürüyordu. Bazı geceler bana geldiğin-
de birlikte yemek yiyip sohbet ediyor, bazı geceler sevişiyor,
bazen de doğrudan uyuyorduk. Bunun tam olarak ne zaman

* Jumanji, Chris Van Allsburg'ün 1981'de yazdığı aynı adlı çocuk kitabından uyarlanan,
1995 yapımı fantastik-macera filmidir. Seri, 2017 ve 2019 yıllarında *Jumanji: Welcome to
the Jungle* ve *Jumanji: The Next Level* adlı modern uyarlamalarla devam etmiştir.

** *Dollar theater*, bilet fiyatlarının genellikle bir dolar olduğu, eski veya yakın geçmişte
vizyona girmiş filmleri gösteren sinemalara verilen isimdir.

YASAK ATIŞ

başladığından emin değildim ama ikimiz de sorgulamıyor olmaktan memnun görünüyorduk.

St. Louis karşısında kışımıza tekme yiyip yenilgiye uğradığımız için yemek yapamayacak kadar yorgundum, o yüzden şu anda kanepede uzanıyorduk. Arka planda Robin Williams'ın *Jumanji* filmi oynarken Emilia patates kızartmalarını ağzına atıyor, ben de yavaşça tavuklu Sezar salatamı yiyordum.

Berbat bir film zevkine sahip olduğunu kabul etmesine rağmen onun burada olması hoşuma gidiyordu. Doğal ve normal hissettiriyordu, uzun zamandır eksikliğini hissettiğim şeye çok benziyordu.

“Godzilla!” diye bağırdı. “*Lütfen* bana en azından Godzilla’nın tarafında olduğunu ve Kong’u desteklemediğini söyle!”

Başımı iki yana salladım. “Beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattın. Böyle bir şeyin imkânı yok. Sonuna kadar King Kong. Lanet olsun, adı üstünde o bir *kral*!”

“Hayır.” Elindeki patates kızartmasını kafama fırlatırken dudaklarından çıkan tek şey bu olmuştu. Ancak unuttuğu bir şey vardı: Ben profesyonel bir sporcuydum ve onu havada yakalamakta hiç zorlanmazdım. Patatesi ağzıma attım ve bana ters bir bakış attığında keyifle sırıttım.

Karşılık olarak, “Evet,” dedim.

Gözlerini devirdi. “Bilim insanlarının -*gerçek bilim insanları*!- Godzilla’nın Kong’un kışına tekme basacağını söylediğinin farkındasın, değil mi?”

“Bunu nereden biliyorsun?”

Omuz silkti. “İnternette okudum.”

“Doğru çünkü internette asla yanlış bir şey olmaz.”

“Senin kışın hakkındakiler de mi yanlıştı?”

* *King* kelimesi Türkçede “kral” anlamına gelmektedir.

“Kıçıma ne olmuş?”

“Instagram’da bir hesap var *-HockeysBestButts** - ve tek yaptıkları hokeycilerin kıçları hakkında konuşmak. Her yıl kimin en iyi kıça sahip olduğunu belirlemek için anketler düzenleyip birebir eşleşmelerin olduğu eleme turnuvaları yapıyorlar. Bu yıl sen kazandın. Demek istediğim... kıçın kazandı.”

“*Benim* kıçım mı kazandı?” Emilia başıyla onayladı. “Hem de tüm ligin içinden?”

“Evet. Son ikiye sen ve Vancouver’dan Elias Hasselback kaldınız. Çekişmeli geçti ama sen az bir farkla kazandın.”

“Ben... buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum.”

Güldü. “İnan bana, bu bir iltifat. Harper, Collin’in yarı finalde onu geçtiğin için *çok* üzgün olduğunu söyledi.”

“Eh, bu son bir haftadır bana attığı bakışların sebebini açıklıyor. Anketi takip ettiği için kesinlikle onunla taşak geçeceğim.”

“Görünüşe göre takıntılı gibi sürekli kontrol ediyormuş. Bunu da eklemeyi unutma.”

Ona parmağımla işaret ettim. “İşte bu, elimde tutmam gereken iyi bir koz.”

“Rica ederim.” Omuzlarını hafifçe sallayıp ağzına bir patates kızartması daha attı ve dikkatini filme geri çevirdi.

Ama ben çeviremedim. Utanmazca onu izledim, film ilerledikçe yüzündeki değişimlere bayılmıştım. Gözlerinin parlamayıp sönmesi, burun deliklerinin genişlemesi, hatta kurgunun bir noktasında sinirlendiğine dudaklarından çıkan o küçük homurtu bile hoşuma gitmişti.

Hayatıma bu kadar iyi uyum sağlayabilmesini, bu kadar *doğru*... hissettirmesini düşünmek çılgınca geliyordu. Kendime izin verirsem buna gerçekten alışabileceğimi fark ettim.

* Türkçede *En iyi Hokey Kıçları* anlamına gelmektedir.

“Gözlerini bana diktiğini hissedebildiğimi biliyorsun, değil mi?”

“Sen de bunun umurumda olmadığını biliyorsun, değil mi?”

Güldü. “Tahmin etmiştim.” Kollarını başının üzerine kaldırıp esnetirken film jeneriği ekranda akmaya başladı. “Pekâlâ, sırada ne var?”

“Sırada yatak var. Geç oldu ve ben yorgunum.”

“*O kadar da* geç değil.”

“Şey, bazılarımız otuzlu yaşlarını geçti *ve* bugün hokey maçı vardı.”

“Bazılarımız hem yaşlı hem de sıkıcı.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Az önce bana yaşlı ve sıkıcı demiş olamazsın.”

Oturma odasının masanın üzerine dağılmış olan yapboza anlamlı bir şekilde baktı. Çoğunlukla Emilia’nın ısrarıyla bu alışkanlığımı tekrar kazanmıştım ve kısa süre içerisinde ne kadar özlediğimi fark etmiştim. Zihnimi tamamen boşaltıp bir şeyleri birleştirmeyi özlemiştim.

“Yapbozumla dalga geçme, küçük hanım.”

“Sırada ne var? Bana bahçenden defolmamı* mı söyleyeceksin?”

Ona ters bir bakış attığımda kahkaha attı.

Ancak koltuğun diğer ucundan fırlayıp üzerine yerleştiğimde ve vücudumu onun üzerine bastırarak onu minderle bedenim arasında sıkıştırdığımda gülüşü kesildi. Ellerini başının üzerine kaldırıp bileklerini tek elimle kavrayarak oraya sabitledim.

“Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun?” diye sorarak kalçalarımı ona bastırdım ve eşofmanımın altında büyümeye başlayan ereksiyonumu hissetmesine izin verdim. İşte bana yaptığı buydu, beni kahrolası her saniye sertleştiriyor ve hazır hale getiriyordu.

* Bu kısımda karakter, genellikle yaşlı insanların gençlere “*Get off my lawn!*” diye bağırmasıyla ilgili bir klişeye gönderme yapmaktadır.

Emilia yaşıma rağmen nasıl bu kadar kısa sürede sertleştiğimle ilgili zamanında şaka yapmıştı ama onunlayken bu, hiçbir zaman sorun olmamıştı. Vücudum her an, her gün onu arzuluyordu ve ona asla doyamıyordum. Sanırım hiçbir zaman da doyamayacaktım.

Altdudağını ısırırken, “Belki,” diye kabul etti.

“Doyumsuz olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Sadece sana karşı.”

Sırıtarak eğildim ve boynuna hafif öpücükler kondurmaya başladım. Dudaklarım tenine değdiğinde iç çekti.

“Bu oldukça iyi bir cevaptı,” dedim.

“Biliyorum. Sence bunun karşılığında bir ödül kazanır mıyım?”

Kahkaha attım. “Gerçekten doyumsuzsun.”

“Hımmm,” diye mırıldanarak onayladı ve en az benim kadar istediği teması arayarak kalçalarını kaldırıp bana sürtündü.

Bir an için bundan; onun yakınında olmaktan, onu öpmekten, onu altımda hissetmekten bir gün sıkılıp sıkılmayacağımı merak ettim. Ve o anda kararımı verdim. Hayır, sıkılmayacaktım ve her nasılsa, bu düşünce olması gerektiği kadar korkutucu gelmemişti.

Kalçalarımı ona bastırdım. “Seni becermemi istiyor musun, Emilia?”

“Hiç sormayacaksın sanmıştım.”

Boynunu hafifçe ısırduğimde iç çekti, iz bırakmamak için çok sert olmamaya dikkat etmişim. Kalçaları hareketlerime uyum sağlamak için benimkilerle buluştu.

“Ama Smith?”

“Hımm?” dedim ona doğru.

“Bu sefer üstte ben olacağım.”

Elbette ona izin verdim.

YASAK ATIŞ

“Hey, Smith. Kız arkadaşın burada.”

Başımı Miller’ın sözleriyle hızla kaldırdığım anda kenara çekilerek arkasında duran Emilia’yı görmem için yol açtı.

Emilia, “Kapa çeneni, Miller,” diye homurdandı ve onun bu alışılmadık profesyonellik dışı hareketine güldüm. Telefonunu bana doğru salladı. “Sadece içerik için buradayım.”

“Yine mi?”

Gözlerini devirdi ve bu hareketi yüzünden gidip kalçasına bir şaplak atma isteğiyle elim adeta seğirdi. “Evet, yine.”

“Burada mı?”

Aslında neyi sorduğumu anlamıştı. *Yalnız mı olacağız, yoksa etrafta birileri de olacak mı?*

“Nerede rahat hissediyorsan.”

Masanın etrafında oturanlara göz attım. Rhodes başını ögle yemeğine gömmüştü, Wright telefonuna odaklanmıştı, Miller boş boş uzaklara dalmıştı ve Lowell ise ortalıkta görünmüyordu.

Kimsenin bize dikkat ettiği yoktu ama yine de onların yanında olmak istemiyordum.

Emilia ile yalnız kalmak istiyordum.

“Tamam. Beş dakika içinde kamyonette buluşalım.”

Gülümsemesini saklamaya çalışmasına rağmen tam arkasını dönüp kendinden emin adımlarla yürümeye başladığı sırada dudaklarının kenarının kıvrıldığını gördüm.

Ve yanlış olduğunu bile bile arkasından baktım.

Görünüşe göre kimsenin dikkat etmediği konusunda yanılmıştım çünkü Miller, “Bunu gördüm,” dedi.

Bakışlarımı ona çevirdim. “Neyi?”

“Emilia’nın kıcını dikizlediğini.”

Gözlerimi kısarak ona baktım, sonra umursamazca omuz silktim. “Güzel bir kıcı var.”

“Evet ama sen *centilmen* bir adamsın... Kadınların kıcına bakmazsın.”

Kahrolası şekilde yanıliyordu ve bu neredeyse komikti.

Ben centilmen falan değildim. Özellikle de Emilia söz konusu olduğunda.

“Kapa çeneni, Miller,” diye Emilia’nın az önceki sözlerini tekrar ettim ve masadan kalktım.

Öğle yemeğimden kalan çöpleri attım, tabağımı da mutfak personeline götürdüm.

Greer birden yanımda belirdi ve aceleyle yemek artıklarını çöpe döktüğümü görerek, “Bir yere mi yetişiyorsun?” diye sordu. “Az önce şu seksi fıstığın buradan çıktığını gördüm. Otoparkta hızlı bir kaçamak için mi buluşacaksınız?”

Emilia hakkında böyle konuştuğu için onun sikik yüzünü dağıtmak istiyordum ama tepki vermem, hiçbir şey söylememden daha fazla dikkat çekerdı.

“Sadece şu aptal oyuncu profili üstünde çalışıyoruz.”

“Tabii. Kesin öyledir. Kendine öyle söylemeye devam et.”

“Siktir git, Greer.”

Kahkaha attı ama onu görmezden geldim.

Adımlarımı yavaş ve ölçülü tutmaya çalışarak otoparka doğru ilerledim.

Greer sinirimi bozmuştu ama Emilia’yı kamyonetimin önünde beni beklerken gördüğüm anda kızgınlığım geçti ve yüzümde beliren sırıtışa engel olamadım. Rüzgârda uçuşan kızıl saçlarıyla -ki bu pek sık rastlanan bir manzara değildi- kamyonete yaslanmış duruyordu. Kollarını önünde bağlamıştı, biçimli bacakları da aynı şekilde duruyordu.

YASAK ATIŞ

Telefonuna dikkatle bakarken kaşlarını hafifçe çatmış, alt-dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmıştı. Bunu sık sık yaptığını fark etmiştim; özellikle de bir şeye gerçekten odaklandığında.

Yaklaştığımı duyunca başını kaldırdı ve yemekhanede dudaklarında beliren o hafif gülümseme şimdi tam anlamıyla yerini buldu.

Onu kamyonetle bedenim arasında sıkıştırana kadar durmadım.

Kendimi ona bastırırken, “Merhaba,” dedim.

“Merhaba.” Etrafı kontrol etti. “Hâlâ toplum içinde olduğumuzu biliyorsun, değil mi?”

Siktir. Bunu unutmuştum.

“Biliyorum. Sadece kapını açıyordum.” Kolumu hafifçe arkaya uzatarak yolcu kapısını açtım.

“Çok zekice,” diyerek kolumun altından sıyrıldı ve ön koltuğa oturdu.

“Toplum içinde olduğumuzu biliyorum ama o pantolonun içinde kıçının muhteşem görüldüğünü söylemeye iznim var mı?”

Güldü. “Evet, buna izin veriyorum.”

Arabanın etrafından dolanarak sürücü koltuğuna geçtim. Motoru çalıştırdım ve her zamankinden biraz daha sert bir şekilde hareket ettim.

Yolun yaklaşık sekiz yüz metre ilerisindeki rastgele bir otoparka girene kadar ikimiz de konuşmadık.

“Ne yapıyor-”

Düzgün park etme zahmetine bile girmeyip sadece kamyoneti durdurdum ve orta konsolun üzerinden ona uzanıp dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Dudaklarımız buluşur buluşmaz sanki tüm gün boyunca bunu beklemiş gibi iç çekti. Onu daha sabah altıda yatağımdan

çıkıp giderken görmüş olmama aldırmadım. Sanki ona dokunmayalı saatler değil, yıllar olmuş gibi hissediyordum.

Ne kadar öpüştüğümüz hakkında bir fikrim yoktu. Saniyeler de geçmiş olabilirdi yarım saat de. Bildiğim tek şey, ayrıldığımızda ikimizin de nefes nefese kaldığıydı.

“Bunu özlediğimi söylemek için çok mu erken?” diye fısıldadı.

“Sadece ben de aynısını söyleyebiliyorsam.”

Kıkırdadı. “Daireme uğramamızın bir sakıncası var mı? Ayakkabılarımı değiştirmek istiyorum. Ayaklarım bugün beni öldürüyor.”

“Dairene mi gitmek istiyorsun?”

“Sorun olur mu?”

“Elbette hayır,” dedikten sonra vitesi tekrar taktım ve otoparktan çıktım.

Yaşadığı bölgeyi genel olarak biliyordum ama daha önce hiç evine gitmemiştim. Bu benim için bir ilk olacaktı ve görmek için sabırsızlanıyordum.

Evini tarif etti -ki buz pistine çok da uzak değildi- ve önüne geldiğimizde park edecek bir yer buldum.

Elini kapıya koydu. Açmadan önce bana dönerek, “Yaramazlık yapmak yok. Buraya sadece ayakkabılar için geldik,” dedi.

Masum bir şekilde ellerimi havaya kaldırdım. “Aklımdan bile geçmedi.”

Tabii ki de bu bir yalandı.

Kesinlikle aklımda bu vardı.

Üç kat yukarı onun arkasından çıktıktan -kesinlikle manzaranın tadını çıkarmıştım- sonra sabırla kapısını açmasını bekledim.

YASAK ATIŞ

İçeri girerken, “Çok gösterişli bir şey bekleme,” diye gereksiz bir uyarı yaptı.

Son zamanlarda çok daha az vakit geçirdiği evine adım attık ve evet, haklıydı. Pek gösterişli bir yer değildi ama onundu ki, bu da otomatik olarak burayı sevmemi sağlamıştı. Bir de attığım her adımda alabildiğim lavantanın o belirgin kokusu vardı.

Fark ettiğim ilk şey evinin benimkinden ne kadar farklı olduğuydu. Kabul etmeliydim ki, benim dairem neredeyse bir müze gibi döşenmişti ve neredeyse *hiç* dekor yoktu. Ama Emilia’nınki öyle değildi. Evin her santimetresinde ona ait bir dokunuş vardı. Duvara asılmış yazılı *vintage* posterlerden, mantar panoya iliştirilmiş onun ve Hollis’in fotoğraflarına, aşk romanlarıyla dolup taşan kitaplığa kadar her şey... Tam da onu düşündüğümde aklımda canlandığı gibiydi.

Topuklu ayakkabılarını çıkarıp koridorda kaybolurken, “Hemen geliyorum,” dedi.

Peşinden gittim, dolabının kapağını kaydırarak açıp dizlerinin üzerine çökerek ayakkabılarını karıştırmaya başlamasını izledim.

Dizleri haliya değdiği anda aklımdan edepsiz düşünceler geçmedi desem yalan söylemiş olurum. Ama onları hızla uzaklaştırdım.

Bana yatağının ne kadar rahat olduğunu göstermeye hiç niyeti olmadığı için işimi kendim halletmeye karar verdim. Yatağına uzandığımı duyunca arkasını dönerek gözlerini kıstı.

“Sana yaramazlık yapmak yok demiştim.”

“Yaramazlık yapmıyorum.” Yatakta birkaç kez zıpladım. “Sadece test ediyorum. Gelecek için.”

“Evet, tabii.” Hâlâ bana inanmışa benzemiyordu. Eh, haksız da sayılmazdı.

“Söz veriyorum yapmayacağım. Bu akşam maçım var. Enerjimi korumam lazım.”

Ayağa kalktı. “Sanırım bu mantıklı.”

“Bekle. Sana yakınlaşmaya çalışmadım diye hayal kırıklığına mı uğradın?”

Omuz silkti. “Belki biraz.”

Güldüm. “Dediğim gibi, doyumsuzsun.” Yatakta yanımdaki boşluğa hafifçe vurdum. “Gelip yanıma uzan.”

Bana şüpheli bir bakış attı.

“Söylediğimde ciddiydim. Yaramazlık yok. Şu anda yapmayacağız.” Göz kırptığımda başını iki yana sallayıp gülümsedi.

Yine de itiraz etmemişti. Yatağa çıkıp uzandı.

“Ne yapı-”

Ayaklarını kucağıma çekip sağ ayağına masaj yapmaya başladı. Sözleri yarım kaldı.

Başparmağımy ayağının tam ortasına bastırınca inledi.

“Aman Tanrım. Bu inanılmaz hissettiriyor.”

“O topuklu ayakkabılar canını yakıyorsa neden giyiyorsun? Yani yanlış anlama, inanılmaz seksi duruyorlar. Ama canını acıtıyorsa, neden?”

Omuz silkti. “Kendimi güçlü hissetmemi sağlıyorlar. Önemli hissetmemi.”

“Bunun için topuklu ayakkabılara ihtiyacın yok. Sen zaten güçlü ve önemlisin.”

Dudaklarında yeni bir gülümseme belirdi. “Böyle düşünmene sevindim.”

O noktaya biraz daha bastırarak, “Öyle olduğunu biliyorum,” dedim.

Tekrar inledi ve ben de şortumun içinde belirginleşmeye başlayan ereksiyonumu fark ettirmeden düzeltmeye çalıştım.

YASAK ATIŞ

Fark ettiyse bile hiçbir şey dememişti. Sadece orada yatmaya devam edip ayaklarını ovma izin verdi.

Başparmaklarımla ne kadar süre ayağına masaj yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Onun bu anın tadını çıkarmasını ne kadar süre izlediğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama ne kadar uzun sürerse sürsün, yüzüne yayılan o saf huzuru görmek her bir saniyesine değmişti.

Onu mutlu etmek, ona kendini iyi hissettirmek *beni* de mutlu ediyor ve kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu. Bu yüzden o ifadeyi yüzünde tutmak için ne isterse yapardım.

Sessizce, “Böyle devam edersen senden hoşlanmaya başlayabilirim, Owen,” diye mırıldandı.

“Öyle mi? O konuda çoktan önüne geçmiş olabilirim, Emilia.”

Gülümsemesini engellemeye çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

İşin en çılgın kısmı ne miydi? Söylediklerimde gerçekten ciddi dim.

Wright, Rhodes’a pas attıktan sonra Rhodes, disk kalemizin arkasından sürükleyerek sahanın kenarından Lowell’a doğru gönderdi. Minnesota’nın tarafına hep birlikte, sayıca üstün olarak girdik. Lowell iki oyuncuya çalım atarak geçti, pozisyonu aldıktan sonra da vuruşunu yaptı.

Disk dışarı çıktı, hızlıca peşinden giderek Minnesotalı oyuncuyu geçip ondan önce diske ulaştım ama adam beni sahanın kenarına itti. Boşta kalan disk için mücadele etmeye başladık, en sonuna disk ondan aldım ve tekrar Lowell’a gönderdim. Lowell bir kere daha şut attı ve bu sefer sayı almayı başardı.

Bu gol skoru eşitleyip üç üç yapmıştı ama yirmi saniye sonra Minnesota tekrar gol attı. Bu bizim için kahrolası derecede büyük bir hayal kırıklığı olmuştu çünkü maç bu sayıdan sadece beş saniye sonra bitti.

“Siktir!” Lowell tünelden ilerlerken sopasını kenarlara vurup bağırdı.

Öfkeliydi, onu çok iyi anlıyordum. Ben de öfkeliydim. Bu maçtan o çok ihtiyacımız olan iki puanı alamamış olmamızın hiçbir mantıklı nedeni yoktu. Daha enerjiktik. Daha hırslıydık.

Yine de bunlar yeterli olmamıştı.

Eleme maçları çok çekişmeli geçiyordu ve zaten şu anda *wild card* pozisyonundaydık. Kendimize çekidüzen vermek için önümüzde çok maç kalmamıştı ki, gerçekten bunu yapmamız gerekiyordu. Batıyorduk, hem de çok hızlı bir şekilde.

Soyunma odasındaki banka çöktüm, derin solukları alıp nefesimi düzene sokmaya çalışırken maçta nelerin yanlış gittiğini zihnimde yeniden canlandırdım. Eğer toparlanamazsak bu sezon, bizim için hepimizin istediğinden daha erken bitecekti.

Miller yanıma otururken, “Sikik bir maçtı,” diye söylendi. Üzerindeki ekipmanın yarısını çoktan çıkarmıştı bile.

Bense hâlâ tamamen giyinik ve hareket edemeyecek kadar öfkeliydim.

“Bir de bana sor,” diye homurdandım. “Bu saçmalığa devam edersek *wild card* pozisyonunu da kaybedeceğiz.”

Yanımda belli belirsiz bir homurtu çıkarırken kaşları daha da çatılmıştı.

Greer sessizce, “Pasları yakalayabilseydin her şey daha iyi olurdu,” dedi. “Şu kızıl kafayla ilgili hayaller kurmayı bırak.”

* Bir takımın ligde üst sıralarda olmamasına rağmen eleme maçlarına (playoff) katılma şansı yakalayabildiği özel bir sıralama konumudur. Normalde sadece ilk 3 sıradaki takımlar elemelere kalabiliyorsa, *wild card* sayesinde 4. veya 5. sıradaki bir takıma da ekstra bir şans verilir.

YASAK ATIŞ

Sessizce söylemesine rağmen onu oldukça net duymuştum.

Ona ortaparmağımı gösterdim. “Tıpkı kalemizde kimse yokmuş gibi oynamak zorunda kalmasaydık her şeyin daha iyi olacağı gibi.”

Yüzü düştü, Minnesota’nın onu hazırlıksız yakalayıp iki basit gol atmasının hoşuna gitmediği açıktı.

Bu konuda onunla tartışmak çok saçmaydı çünkü aslında kaybetmemiz *hepimizin* hatasıydı. Miller daha fazla şut çekebilirdi. Rhodes daha agresif oynayıp fiziksel müdahalelerde bulunabilirdi. Lowell ve Wright birlikte daha iyi çalışabilirdi.

Ben ise... Emilia ve onunla özgürce, gizli saklı olmadan bir ilişki yaşamının nasıl olacağı hakkında hayaller kurmayı bırakabilirdim.

Hepimiz batırmıştık ve bu berbat hissettiriyordu çünkü her kaybedilen maç, bir *şansı* daha kaçırdığımız anlamına geliyordu. Tüm bunların tadını çıkarmam gereken bir sezonda, boşa harcanan bir maç daha olmuştu...

Bu yılın, Comets formasıyla geçireceğim son yıl olma ihtimali lanet derecede yüksekti. Sikeyim ki bu, *herhangi* bir hokey formasıyla geçireceğim son yıl bile olabilirdi. Bu sezonu mücadele ederek sonlandırmak istiyordum ama artık o şans bile yakalayamayacakmışım gibi görünüyordu ve buna gerçekten hazır değildim.

Pek çok şeye hazır değildim.

Özellikle de belki -sadece belki- Emilia’ya yavaş yavaş âşık olduğumu kabullenmeye hiç hazır değildim.

BÖLÜM 21

Smith

Neden şu anda Miller'ın yanında bir otobüste oturduğumu ve senin yanında uyanmadığımı bana tekrar söyler misin?

Emilia

Çünkü milyonlarca dolar kazanıyorsun.

Smith

Ah, evet. Nedeni oydu.

Emilia

Ve hakkında sürekli şikâyet etmene rağmen aslında Miller'ı içten içe seviyorsun.

Smith

Hayır. Hiç de bile.

YASAK ATIŞ

Emilia

Kendini kandırmaya devam et.

Emilia

Nasıl oldu da kurağa
yine sen çıktın?

Smith

Çünkü bok gibi bir şansım var.

Smith

Sürekli benim başıma geliyor.

Smith

Artık hile yaptıklarını
düşünmeye başlıyorum.

Emilia

O konuda haklı olabilirsin.

Emilia

Collin'ın böyle bir şey
yapmasına kesinlikle şaşırmam.

Emilia

Hatta belki Lowell'ın bile.

TEAGAN HUNTER

Emilia

Hâlâ onun ve Hollis'in anne baba olacaklarına inanamıyorum.

Smith

Bir de bana sor.

Smith

Buzun üstüne kendinden emin tavırlarıyla çıkışı sanki daha dün gibiydi ve şimdi ise bir çocuğu olacak.

Smith

Zaman gerçekten çok hızlı ilerliyor.

Emilia

Bu kadar dramatik olma, ihtiyar.

Smith

Belki yaşlı olabilirim ama seni dizimin üstüne yatırıp kıcına şaplak atamayacak kadar da yaşlı değilim.

Emilia

Vay canına, bu bir söz mü?!?!

Smith

Bu bir onay mı?

YASAK ATIŞ

Emilia ...

Evet.

Emilia ...

Yani... Eğer sen de istersen, bana uyar.

Smith ...

Ah, Emilia. Sana yapmak istediğim şeyleri bir bilsen...

Emilia ...

Anlat bana.

Smith ...

Sanırım Miller'ın yanında oturduğum kısmı unuttun?

Emilia ...

Yani?

Emilia ...

Telefonunu uzak tut.

Smith ...

Onun yanında otururken ereksiyon olmamayı tercih ederim.

TEAGAN HUNTER

Emilia

Lütfen, Owen.

Emilia

Seni özledim.

Smith

Seni yatırıp o muhteşem bacaklarını ayırırdım ve böylece o güzel amını görebilirdim.

Smith

Sonra da seni yiyip bitirirdim. Sen boşalmak için bana yalvarana kadar açlıktan ölmüş bir adam gibi o amını yalardım.

Smith

Ama yapamam.

Emilia

Bu çok acımasız.

Smith

Şu an bana yaşattığın kadar acımasız mı?

Smith

Lanet sikim taş gibi oldu ve Miller az önce neden ceketimi kucağıma koyduğumu sordu.

YASAK ATIŞ

Emilia

Boşalmak için ne yapmam gerekiyor?

Smith

Çok basit. Boğazını sıkmemeye izin vereceksin.

Emilia

Tanrım, evet.

Smith

Gözyaşların yanaklarından süzülene kadar o güzel ağzının sikimin etrafında gerilişini izleyeceğim. Ve ancak o güzel ağzını menilerimle doldurduktan sonra, seni sırtüstü çevirip içine gireceğim.

Smith

Ama sadece bir anlığına.

Emilia

NE?

Emilia

NEDEN?

Smith

Çünkü seninle daha farklı planlarım var, Emilia.

TEAGAN HUNTER

Smith

Aminin dildos ile becerirken o daracık
arka deliğinin sikimi nasıl aldığını
izlemek gibi.

Smith

Avucumun darbesinden kıcının
kızarışını izlemek gibi.

Smith

Merhametimi dlenişini
izlemek gibi.

Smith

Sana yapmak istediğim daha çok şey
var ama burada oturmak gittikçe
rahatsız edici olmaya başladı.

Emilia

Evet. Lütfen. Şimdi.

Emilia

Hepsini istiyorum.

Smith

Ben de, bebeğim. Ben de.

Smith

Harika. Şimdi piste geldik
ve aletim inmiyor.

YASAK ATIŞ

Emilia ...
Şeyy, üzgünüm?

Smith ...
Morarmış hayalar için teşekkürler.

Emilia ...
sırtır Rica ederim.

Smith ...
Üstünde ne var?

Emilia ...
Şey, *khakis**.

Smith ...
Sen o reklamı bilecek kadar yaşlı mısın?**

Emilia ...
Herkes *Jake from State Farm*'ı bilir.

* Genellikle açık kahverengi veya bej renkte olan pamuklu kumaştan yapılmış pantolonlardır.

** Burada bahsedilen Amerika'da büyük bir sigorta şirketi olan State Farm'ın reklamıdır. Jake ise bu şirketin meşhur reklam yüzlerinden biridir. İlk kez 2011 yılında "What are you wearing, Jake from State Farm?" repliğiyle viral olmuştur.

TEAGAN HUNTER

Smith

Tamam, bu oldukça mantıklı.

Smith

Ama ciddi... Üstünde ne var?

Emilia

Bunu öğrenmek çok
İsterdin, değil mi?

Emilia

(Bu arada, gerçekten *khakis*.)

Smith

Bunu seksi bulduğumu
söylemem kötü bir şey mi?

Emilia

Şu anda kafanda kıcımlı
canlandırıyorsun, değil mi?

Smith

Kabul ediyorum, suçluyum.

Emilia

Attığın gol harikaydı!

YASAK ATIŞ

Smith

Eh. Pozisyonu tamamen Lowell hazırladı. Ben sadece şanslıyım.

Emilia

Sus ve iltifatı kabul et, Smith.

Smith

Emredersiniz, hanımefendi.

Emilia

Ah, haklıymışsın. Bu GERÇEKTEN çok iyi.

Smith

Boşaldın, değil mi?

Emilia

Daha değil ama bana birkaç dakika verirsen boşalacağıma eminim.

Emilia

FOTOĞRAF

Emilia

Ah, tamam. Birkaç dakikadan daha az sürdü.

TEAGAN HUNTER

Smith

Siktir. Az önce gerçekten mastürbasyon mu yaptın?

Emilia

Bence parlayan vibratör her şeyi anlatıyor, sence?

Smith

Daha önce hiç bu kadar hokey maçlarının bitmesini lanet derecede çok istememiştim.

Emilia

Yapma. Puana ihtiyacınız var.

Smith

Şimdi benimle mantıklı konuşmaya çalışma.

Smith

Ayrıca... Şu anda senden biraz nefret ediyorum. Hâlâ otobüste, otele dönüş yolundayız ve aletim taş gibi oldu. Herkes görmeden ayağa kalkmam imkânsız.

Emilia

Azıcık bile üzgün değilim.

YASAK ATIŞ

Smith

Bu kadar uzaktayken böyle
arsız konuşmanın şirin
olduğunu düşünüyorsun.

Smith

Ama unutma, intikamım
fena olacak.

Emilia

Sabırsızlıkla bekliyorum.

Emilia

Yolculuğunuzun son maçı.
Bunu başaracaksınız.

Smith

Gol atarsam memelerini
görebilecek miyim?

Emilia

Sadece birini.

Smith

Hangisini?

TEAGAN HUNTER

Emilia

Gol atanın seçimine bağlı.

Smith

Sol. O benim favorim.

Emilia

Sağdakinin ne sorunu varmış??

Smith

Hiçbir sorunu yok. Sadece soldaki birazcık daha büyük.

Emilia

Gerçekten öyle, değil mi?

Emilia

O dominant olan meme.

Smith

Dominant meme diye bir şey mi var?

Emilia

Evet.

Emilia

Kızlara özgü bir şey. Güven bana.

YASAK ATIŞ

Smith

Bu konuda sana inanacağım.

Emilia

İnanmalısın da.

Emilia

Şimdi çık ve memelerim için onların kışını tekmele.

Smith

*tek meme

Emilia

*dominant olan meme

BÖLÜM 22

Altı saat.

Smith'i tekrar görene kadar bu kadar zaman geçmesi gerekiyordu. Comets dört maçlık bir deplasman turuna çıkmıştı ve onu görmeden bu kadar gün geçirmek... yanlış hissettiriyordu.

Onu özlüyordum.

Özlememem gerektiğini biliyordum çünkü ona bağlanmak berbat bir fikirdi ama elimde değildi. Onunla vakit geçirmek hızla en sevdiğim şey haline gelmişti. Ve bahsettiğim sadece seks de değildi. Gerçi o da gerçekten inanılmazdı ama bundan daha fazlası vardı. Birlikte kanepeye uzanıp film izlediğimiz geceler ya da ben kitap okurken onun uyluk kaslarını masaj aletiyle gevşettiği anlar... Eh, evet, kabul etmem gerekirse beni soyup merhamet etmesi için kendine yalvarttığı geceler de buna dahildi.

İşlerle her zamankinden daha da fazla meşgul olmama rağmen kendimi bu kadar memnun hissettiğim bir zaman olduğunu hatırlamıyordum. Kendimi iyi, *mutlu* hissediyordum ve bunun tamamen Smith sayesinde olduğunu inkâr edemezdim.

Keşke bu hissi bir şişeye hapsedip sonsuza dek saklayabilseydim. Özellikle de onun Comets'ta oynamaya ve benim de

orada çalışmaya devam ettiğim sürece bunun uzun sürmeyeceğini bildiğim için.

Hollis'in *kimse bilmek zorunda değil* fikri şimdilik işe yaradı ama bunu sonsuza kadar sürdürecektik kadar şanslı olmadığımızı biliyordum.

Şimdilik, bunun ne kadar yanlış olduğunu söyleyen içimdeki tüm o sesleri bastıracaktım ve zamanımız daralmaya devam ederken doğru hissettiren şeylerin tadını çıkaracaktım.

“Emilia!”

Tori'nin ani gelişiyse başımı hızla kaldırdım. “Evet?”

“Ofisime. Beş dakikan var.”

Sözleri kısa ve sertti ama zaten her zaman öyle olurdu. Yüzü de hiçbir şeyi ele vermiyordu; sanki sıkılmış gibiydi.

Ama öyle olmadığını biliyordum. Gözlerinin dikkatlice üzerimde olması... ters giden bir şeyler vardı ama tam olarak ne olduğunu çözemiyordum. Yine de bu her neyse, hoşuma gitmeyeceğinin farkındaydım.

Başımı salladım. “Tamam.”

Başını hafifçe eğip beni inceledi. Ardından son bir kez kafasını iki yana sallayarak koridorda ilerleyip gözden kayboldu.

Boğazıma doğru yükselen korkuyla yutkundum ve hazırladığım sosyal medya gönderilerini kaydettim. Masamdan kalktığımda bacaklarımın titrediğini fark etmemem imkânsızdı, ardından derin bir nefes aldım.

Smith'i mi öğrendi? Konu bu muydu? Kovuluyor muydum?

Hayır, hayır, hayır. Bunu bilmesinin imkânı yoktu. Çok dikkatliydik, işyerinde olduğumuz her saniye oldukça profesyonel davranmıştık. Mesai saatleri içinde tek bir hata bile yapmamıştık. Eğer bir şey biliyorsa, bu insanları okumakta gerçekten çok iyi olduğu anlamına geliyordu.

Yine de... gergindim.

Tik.

Tori'nin ofisine doğru temkinli bir adım attım, hemen sonra bir tane daha. Çalışanların bazıları bana bakıyordu, çoğunun yüzünde anlayış dolu bir gülümseme vardı ve bir an için kalbimin göğsümden çıkacak gibi attığını duyabiliyorlar mı diye merak ettim. Kesik kesik çıkan nefesimi duyabiliyorlar mıydı? Yoksa benim bilmediğim bir şeyi mi biliyorlardı?

“Şşşt!” Omzumun üzerinden baktığımda Blake'in dinlenme odasından kafasını uzattığını gördüm. “Neler oluyor?”

Omzumu silktim. “Hiçbir fikrim yok.”

Gözleri Tori'nin ofisine, ardından tekrar bana kaydı. Bakışlarındaki korkuyu görmek sinirimi daha da bozmuştu. “Garip görünüyor.”

Harika, demek bunu fark eden tek kişi ben değildim.

Anlayış ve endişe dolu gözlerle, “İyi şanslar,” dedi. Bu da pek hoşuma gitmemişti.

Yavaşça Tori'nin ofisine doğru ilerledim. Ne fazla aceleci ne de fazla yavaş olmadığımdan emin oluyordum. Zaten bir şekilde ince bir çizgide yürüdüğümün farkındaydım ve durum her neyse, daha da kötüleşmesini istemiyordum.

Tak.

Ofisine adım attığımda Tori sakın bir sesle, “Kapıyı kapat,” dedi, bana bakma zahmetine bile girmemişti.

Ağır kapıyı kapatıp karşıdaki sandalyeye oturdum. O bir şeyler karalamaya devam ederken titreyen ellerimi saklamaya çalıştım ve ellerimi kucağımda birleştirip fark etmemesini umdum.

Tam o anda elindeki kalemi bıraktı ve gözlerimin içine baktı.

“Seni neden buraya çağırdığımı biliyor musun?”

Beni kovmak için. “Şey... hayır?”

YASAK ATIŞ

Cevabım dudaklarımdan bir soru gibi çıkmıştı ve kaşının kalkışına baktığımda bundan pek de hoşlanmadığını anladım.

“Nisan sonundan itibaren Comets bünyesinde çalışmaya-
cağım. Pazartesi günü yönetim kurulu toplantısında bu kararı
bildireceğim ve açık olan direktörlük pozisyonu için resmi ola-
rak seni aday göstereceğim.”

İçimi bir rahatlama kapladı ve bunun sebebi konunun sade-
ce Smith ile ilgili olmadığını öğrenmem değil, aynı zamanda *iş*
almamdı. Evet, hâlâ kurulun onaylaması gerektiği için henüz
resmi bir şey yoktu ama Tori’nin tavsiyesiyle neredeyse kesin
demekti.

“Ama konuşmamız gereken bir konu daha var.”

Tik.

Yutkundum.

Masasının altındaki çekmeceyi açıp içinden bir tablet çıkar-
dı. Tableti masanın üzerine koyduktan sonra ellerini birleştirip
bana sert bir bakış attı.

“Bana söylemek istediğin bir şey var mı, Emilia?”

*Evet. Smith’le yatıyorum. Kuralları çiğniyorum. Senin düşün-
düğün kadar örnek bir çalışan değilim.*

Bunların hepsini *söylemeliydim*. Bunun farkındaydım.

Ama... söylemedim.

Onun yerine omuzlarımı dikleştirip, “Hayır,” dedim.

Cevabım karşısında dudaklarını büzerek iç çekti. “Pekâlâ,
öyle olsun.”

Tableti açıp birkaç kez kaydırıdıktan sonra ekranı bana çevi-
rip önüme bıraktı. Başıyla tableti işaret etti ancak bakmadım.

Bakamadım...

Çünkü içimden bir ses bana göstereceği şeyin *kanıt* olduğun-
u söylüyordu. Beni mahvedecek bir şey olduğunu...

“Çıkış yapmayı unutmuşsun.”

Tak.

Ve... BUM!

Bütün dünyam altüst olmuştu.

Gözlerimi kapattım ve dökülmek üzere olan yaşları bastırmaya çalıştım.

“Ne zamandır?” diye sordu sessizce.

“İki yıldan fazla.”

Keskin bir nefes aldığımda gözlerimi araladım.

“Onunla buraya ilk taşındığım zaman tanışmıştım. Sadece tek gecelik bir şeydi. Birbirimize soyadlarımızı söylemedik, işlerimiz hakkında konuşmadık. Sonraki sezon başladığında...” Aylar sonra ilk kez gözlerimiz buluştuğunda yaşadığım o yıkıcı hissi hatırladığımda cümlem yarıda kaldı. “İkimiz de bilmiyorduk, yemin ederim. Gerçeği fark ettiğimizde iş dışında hiçbir temasımız olmadı ve işyerinde de mümkün olduğunca *mesafeli* davrandık. Onunla ilgili olan her şeyi Blake’e devrediyordum. Ta ki...”

“Oyuncu profiline kadar.”

Başımı salladım. “Ta ki o zamana kadar.”

Dudaklarını birbirine bastırdı, tırnaklarıyla masaya vurarak ritim tutarken beni inceledi.

Bu benim sonumdu. Biliyordum. İşimi ve uğruna çok çalıştığım her şeyi kaybediyordum. Amcam çok büyük hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Kahretsin, *kendimi* bile hayal kırıklığına uğratmıştım.

Sanki saatlerce bakışlarını üzerimde tutmuş gibi hissettiren bir sessizlikten sonra iç çekti ve öne doğru eğildi.

“Bu takım için inanılmaz bir değersin, Emilia. Son bir yıldaki büyümemizin büyük kısmının senin ekibe getirdiğin harika fikirler sayesinde olduğuna gerçekten inanıyorum.”

YASAK ATIŞ

Dudaklarımın şaşkınlıkla aralanmaması için kendimi zor tutuyordum. Bu, bana karşı şimdiye kadar en nazik olduğu andı ve şok olmuştum. Aynı zamanda her zaman öfkeyle bakan gözlerinde yalnızca şefkat görmek de beni en az o kadar şok etmişti.

“Şimdi söyleyeceklerim bu odadan dışarı çıkmayacak. Anlaşıldı mı?”

Başımı sallayarak onayladım.

Boğazını temizledi. “Belki hamilelik hormonlarımdan, belki de bu işi en az benim kadar iyi yapacak birini bulamayacağımı bildiğimden böyle konuşuyorum bilmiyorum... Ama bu takıma ve bu kulübe olan bağlılığın nedeniyle ve benim yerime geçecek en iyi aday olduğuna gerçekten inandığımdan bu ihlâli... görmezden gelip sana burada kalma fırsatı vermeye hazırım. Ancak burada kalırsan, Owen Smith’le aranızdaki şey her neyse bitmeli. Yönetim kurulu, benim kadar hoşgörülü ve anlayışlı olmayacaktır.”

Bu kez ağızım gerçekten şaşkınlıkla açıldı ve bunu saklamaya bile çalışmadım. Bana... bir şans daha mı veriyordu? Sebebinin hormonlar olup olmaması umurumda bile değildi, bana verdiği bu fırsatı kaçırmak gibi bir niyetim yoktu.

“Ben...”

Elini kaldırıp beni durdurdu. “Hayır. Şimdilik hiçbir şey söyleme. Kendine bir gece zaman ver ve iyice düşün. Gerçekten istediğin şeyin bu olup olmadığından emin ol. Neyden vazgeçmeye hazır olduğunu iyice tart. Eğer gerçekten istediğin buysa, pazartesi günü kurulda seni tavsiye edeceğim.”

Sanki dilim tutulmuştu. Bir yanımda ona düşünmek için zamana ihtiyacım olmadığını, istediğim şeyin bu olduğunu haykırmak istiyordum.

Yine de kelimeler ağızımdan dökülmedi ve nedenini bile bilmiyordum. Muhtemelen Smith'ten yeniden uzak kalma düşüncesinin karnıma yumruk yemiş gibi hissettirmesi yüzündendi.

Bugünün geleceğini ikimiz de biliyorduk. Aramızdaki bu şeyin, içinde yaşadığımız o büyümlü baloncuğun... başından beri geçici olduğunu biliyorduk.

Artık vazgeçme zamanıydı.

Smith tüm hayatını hokeye adanmış biriydi. Bir şeye kendini tamamen adamak istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

O yüzden beni anlayacaktı.

Anlamak zorundaydı... değil mi?

Neredeyse otuz dakikadır Smith'in dairesinin önünde, arabamda oturuyordum. Maçı iki saat önce bitmişti ve hesaplamalarıma göre tam ben buraya geldiğim sırada dairesine varmış olmalıydı, yani büyük ihtimalle şu anda yukarıda beni bekliyordu. Çünkü yaptığımız hep buydu. Bu bizim rutinimizdi.

Gerçi bu oldukça komikti çünkü en başından beri hiç rutinimiz olmaması gerekiyordu ama vardı.

Ya da *eskiden* vardı.

Evet, kuralları çiğnemiş ve oyuncularından biriyle yatmıştım. Ama en büyük suçum bu değildi... En büyük suçum ona bağlanmış olmaktı. Ona bağlanmıştım ve şimdi de onu bırakmam gerekiyordu.

Onu bırakmak *istemiyordum*.

Cama sert bir şekilde tıklatıldığında bu beklenmedik ses karşısında irkildim.

Gözüm önümde duran kişiye odaklanınca, onun Smith olduğunu fark ettim. Kaşlarını çatmış, kafasını hafifçe yana eğmiş; bana bakıyordu. Muhtemelen neden arabamda oturmaya

YASAK ATIŞ

devam ettiğimi ve yatağına girmek için hızla yukarı çıkmadığımı anlamaya çalışıyordu.

Çünkü korkuyordum...

Yukarı çıkarsam, yapmak zorunda olduğum şeyi yapamayacağımdan korkuyordum. Yukarı çıkarsam, kalmak isteyeceğimden korkuyordum. Yukarı çıkarsam, vazgeçtiğim her şeyin farkına varacağımdan korkuyordum.

Bunların hepsinden daha çok... yukarı çıkarsam, ona âşık olduğumu fark edebileceğimden korkuyordum.

Derin bir nefes alarak küçük arabamdan inmek için adım attım. Smith benim için kapıyı açık tutup elini uzattı ama tutmadım. Muhtemelen ona dokunmamalıydım. İkimiz için de en iyisi buydu.

Kapıyı kapattıktan sonra arkama yaslanıp içinde sayısız hatıra barındıran binaya baktım.

Smith de birkaç kez benim daireme gelmişti ama orada olmamız hiçbir zaman olması gerektiği gibi hissettirmemişti. Ancak burası... doğru hissettiriyordu. Ev gibi hissettiriyordu.

Ya da en azından eskiden öyleydi.

Smith önümde durup parmaklarını çenemin altından geçirdi ve başımı kaldırdı. O kahrolası dikkatle bakan kehribar gözleri içime işliyor, tüm sırlarımı açığa çıkarmaya çalışıyordu.

En iyisi lafı dolandırmadan söyleyip işi tek seferde bitirmektir.

“Bugün Tori ile konuştum.”

Burun delikleri hafifçe genişledi, beni duyduğunun tek göstergesi buydu.

“Terfiyi aldım.”

Tıpkı benim ofiste yaptığım gibi rahatlayıp derin bir nefes aldıktan sonra alnını benimkine yasladı. Elini de her zamanki gibi saçlarımın arasına daldırmıştı.

“Bu harika bir haber, Emilia. Seninle gurur duyuyorum.”

Sözleri samimiydi. Gerçekten öyle hissettiğine emindim ve bu kalbimin daha da acımasına neden oluyordu.

“Bunu hak ettin. Bu hep istediğin bir şeydi. Bu-”

“Tori biliyor, Smith.” Geri çekilip gözlerinin içine baktım. “Bizi biliyor.”

“Na...” Başını iki yana salladı. “Nasıl?”

“İşyerinde telefonumu tablete bağlamıştım. Bunu sürekli yapıyoruz. Böylece çalışırken mesajlara da bakabiliyoruz, ekstra cihaz taşımaya gerek kalmıyor. Ben... bağlantıyı kesmeyi unutmuşum. Bu da demek oluyor ki...”

Sözlerim yarım kalmasına rağmen Smith ne demek istediğini anlayıp başını salladı.

“Mesajlarımız... Tori mesajlarımızı gördü.”

“Her şeyi. Tamamını. Çok üzgünüm.”

Akmaya çalışan gözyaşlarımı tutmak için elimden geleni yapsam da engelleyemedim.

“Hey, sorun yok,” diyerek alnıma bir öpücük kondurdu ve sonra eğilerek gözlerimin içine baktı. “Her şey yolunda. Ben...”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Anlamıyorsun. Her şey yolunda değil. Ben-”

Gerçeğin ona çarptığı anı saniye saniye izledim. İlk önce gözleri karardı, ardından gözbebekleri büyüdü. Nefes alış veriş değişti; daha kısa, daha keskin nefesler almaya başladı. En sonunda kollarını indirip aramıza oldukça fazla mesafe koydu.

“İşimi seçiyorum, Smith,” dedim sessizce. “Seçmek zorundayım.”

Hareket etmedi, hatta gözünü bile kırpmadı. Bir an için beni hiç duymamış olabileceğini düşündüm.

Sonra derin bir nefes verdi. “Tamam.”

“Tamam mı?” Başını salladı ve bu beni nedense fazlasıyla sinirlendirdi. “Sadece *tamam* mı diyeceksin?”

YASAK ATIŞ

Bakışları sertleşti. “Ne dememi istiyorsun, Emilia? Zaten kararını vermişsin. En başından beri istediğin buydu ve şimdi bunu elde ettin. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Bu konuda çılgına dönüp kendimi kaybedecek genç bir adam değilim. Dramatik davranmak için fazla yaşıyım. Bu senin işin ve önemli. Anlıyorum.”

Anladığını biliyordum ama nedense, bu konuda biraz daha üzülmesini istememe engel olamıyordum. Beni kaybetmeyi biraz daha umursamasını, benim uğruma savaşmak *istemmesini* dilerdim.

Ancak elinden bir şey gelmeyeceğinin farkındaydım. O, sözleşmesi olan profesyonel bir hokey oyuncusuydu. Elbette aramızdakiler böyle bitecekti. En başından beri böyle biteceğini biliyorduk.

Sadece... veda etmenin bu kadar acı vereceğini hiç düşünmemiştim.

“Yine de iyi vakit geçirdik, değil mi?”

Umursamaz ses tonundan, orada öylece dimdik, tepkisiz durmasından nefret etmiştim. Sanki olanların hiçbirisi canını yakmıyordu. Sanki benim yaşadığım kalp kırıklığının zerresini dahi yaşamıyordu.

Acaba her şeyi kafamda mı kurgulamıştım? Aramızdakileri olduğundan fazla mı büyütmüştüm?

Kendime onun sadece bir savunma mekanizması geliştirdiğini, aslında umursamıyormuş gibi yaparak kendini kandırdığını ama içten içe fazlasıyla umursadığını söylemek istiyordum.

Ama bundan pek de emin değildim.

Bildiğim tek şey, içinde saklandığımız o büyülü baloncuğun artık olmadığıydı.

Bu sefer gerçekten her şey bitmişti.

Arenaya girdiğimde omuzlarımı geriye attım ve ağlamamak için kendimi zorladım.

Bu sabah maskaramı sürebilecek ve işe kaza yapmadan gelebilecek kadar gözyaşlarımı tutmayı başarmıştım. Hatta otoparka gelene kadar hiç ağlamamıştım bile.

Ama işte şimdi buradaydım ve kapılardan içeri girerken tekrar ağlamak istiyordum.

Genelde işe gelmek için sabırsızlanırdım, işimi çok seviyordum.

Ama şu anda... işimden nefret ediyordum.

Nefret ediyordum *çünkü* işimi seviyordum ve onu sevdiğim için kendimi bir kalp kırıklığına sürüklemiştim.

“Selam, evlat. Nasıl gidiyor?”

Aniden amcamın sesini duymamla irkildim, sağ tarafıma baktığımda yanımda yürüdüğünü fark edince şaşırdım.

Kafam o kadar doluydu ki, yanımda yürüdüğünü bile fark etmemiştim.

“Günaydın, Bay Martin,” dedim.

Kaşlarını çattı. “Bana o şekilde hitap etmen konusunda sana ne demiştim? Bu çok...”

“Profesyonelce mi?” Sırıtarak karşılık verdim.

“Garip. Oyunculara soyadlarıyla hitap etmeni anlarım ama amcana değil.”

Oyunculardan bahsettiği anda yüzümdeki gülümseme soldu çünkü aklım doğrudan Smith’e gitmişti.

Smith ve dün gece gözlerimin önünde bakışlarının nasıl değiştiği... Smith ve öylece gitmeme izin veriş... Smith ve onu orada bırakırken kalbimin nasıl paramparça oluşu...

“Ah. O bakış da neydi öyle?”

“Ne bakışı?”

YASAK ATIŞ

“Az önce birdenbire yüzünü buruşturdun.”

“Hayır, buruşturmadım.”

Jared amcam kolumdan tutup beni durdurdu. Keskin bakışları beni delip geçerken kurmaya çalıştığım koruma kalkanımı kırması sinirimi bozmuştu.

Yanlış giden bir şeyler olduğunu anlamıştı.

Ardından gözleri kocaman açıldı, kolumdan tutup beni koridorda kenara çekerken kaşları çatılmıştı.

Başını bana yaklaştırdı, bakışları kararmış ve öfkeliydi. “Oyuncularımdan biri sana bir şey mi yaptı? Canını mı yak-tılar?”

“Ne?” dedim neredeyse cıyaklayarak. “Hayır! Tanrım, hayır. Öyle bir şey değil.”

Yani, aslında öyleydi... Ama onun düşündüğü şekilde de-ğildi. Bir an için gerçekten düşündüm. Canımı *o* mu yakmış-tı, yoksa bunu kendime *ben* mi yapmıştım? En başından beri Smith ile bir şey yaşamanın kötü bir fikir olduğunu biliyor-dum. Kendimi bu kalp kırıklığına ben sürüklemiştim.

“Emin misin? Çünkü yemin ederim Emilia, ben-”

Sözünü keserek, “Hayır,” dedim. “Gerçekten... hayır. Kim-se bana bir şey yapmadı, Jared amca. Her şey yolunda ve iyi. *Ben* de iyiyim.”

Artık kaşlarını çatma sırası ondaydı. “Bana yalan söylemen-den hiç hoşlanmıyorum, evlat.”

Sırıtmama engel olamadım çünkü *tabii ki* ona yalan söy-lediğimi anlamıştı. Hayatım boyunca hep arkamda duran kişi oydu. Tabii ki bunu hissedebiliyordu.

“Terfiyi aldım,” dedim. “Şu an Tori’ye kabul ettiğimi söyle-meye gidiyorum.”

“Ne?” Çattığı kaşlarının yerini bir anda hayatımda gördüğüm en büyük gülümseme aldı. “Bu harika! Bunu sonuna kadar hak ettin!”

“Biliyorum.” Başımı sallayıp onayladım, *gerçekten* hak etmiştim.

Gülümsemesi soldu, teknik olarak her ne kadar babam olmasa da koruyucu ebeveyn moduna geçişini görmek hep komik geliyordu.

“Ama bu konuda pek mutlu görünmüyorsun. Neden?”

“Sadece...” Derin bir nefes verdim. “Bu iş için çok fazla şeyden vazgeçmem gerekecek.”

“Boş zamanlarından mı?” Hafifçe güldü. “Bir de bana sor. Bir NHL takımında çalışmak öyle hafife alınacak bir şey değil. Ama senin bunun altından kalkabileceğini biliyorum. Tabii gerçekten istiyorsan.”

Boğazımda oluşan yumru yüzünden yutkundum.

Tabii ki amcam bunu hemen fark etti.

“*Gerçekten* istiyor musun?”

“Evet!” Sesim tekrar cıyaklar gibi çıkınca boğazımı temizledim. “Evet,” dedim bu kez daha sessizce. Altdudağımı ısırdım, ona bu durumu sırrımı açığa çıkarmadan nasıl anlatacağımı bulmaya çalıştım. *Smith’in* sırrını. “Tabii ki istiyorum. Sadece... bu işi alırsam bazı şeylerin... değişmesi gerekecek.”

Söylediklerimi değerlendirirken kaşları tekrar endişeyle çatıldı. “Ne demek istediğini tam olarak anladığımdan emin değilim.”

Sanırım oyuncularından birine âşık oldum.

Sanırım oyuncularından birine âşık oldum ve buna hiç hakkım yok.

YASAK ATIŞ

Ona her şeyi anlatmayı öyle çok istiyordum ki... Ama bana *kızgın değilim, sadece hayal kırıklığına uğradım*, bakışını atmasına hazır olup olmadığımı emin değildim.

Bu yüzden ona anlatmadım.

“Sanırım biraz saçmalıyorum.” Elimi havada gelişigüzel bir biçimde salladım. “Gerginim biraz, bilirsin işte... Büyük değişiklikler falan.”

Başını yana eğip beni inceledi. Tek umudum, söylediklerime inanıp daha fazla uzatmamasıydı çünkü burada daha ne kadar fazla durabileceğimi ve gözlerinin önünde dağılmayacağımı gerçekten bilmiyordum. Özellikle de bana bu bakışla bakmaya devam ettiği sürece.

Yavaşça başını dikleştirip derin bir nefes verdi.

“Açık konuşacağım, tamam mı?” dediğinde başımı salladım. “Kolay olmayacak. Hatta muhtemelen bir süre gerçekten berbat geçecek. Ama sonra her şey daha iyi *olacak*. Bir gün uyana-caksın ve her şey daha kolay gelecek. O ağırlığı üzerinde hisset-meyeceksin. Her şey tekrar eskiden olduğu gibi hissettirecek. Buna dayanabilecek biri varsa, o da sensin.”

Sözleri, hedefine isabet eden bir füze gibi içime işledi.

O hâlâ bu konuşmanın terfiyle alakalı olduğunu sanıyordu ama söyledikleri onun bile farkında olmadığı bir düzeyde beni etkilemişti.

Duymam gereken şeyler tam olarak buydu.

“Sen çok güçlüsün, evlat. Sandığından çok daha güçlüsün. Bu işin üstesinden gelirsin.”

Bana olan inancı beni şaşırtmıştı çünkü bu aynı zamanda Smith’in de bana olan inancını hatırlatmıştı. Aniden her şey yeniden canımı yaktı.

Ama tabii ki bunu ona söyleyemezdim.

Bunun yerine elimden geldiğince sırtarak, “Teşekkür ederim, Jared amca,” dedim. “Benim... bu moral konuşmasına gerçekten ihtiyacım vardı. Tori ile konuşacağım.”

“Bence bu iyi bir fikir. Belki bu hafta bir akşam beraber yemek yeriz?”

“Olur.” Ona tekrar zoraki bir şekilde gülümseyip yanından geçtim ve asansöre doğru ilerledim.

Birkaç adım uzaklaştığım sırada tekrar seslendi.

Arkama dönerek, “Efendim?” dedim.

“Ben hep yanıdayım, evlat. Her zaman. Ne olursa olsun.”

Sözlerinde, yaşananları düşündüğümünden daha fazla anladığına dair bir şeyler var gibi hissettim.

Ama bu mümkün değildi, bunu çok iyi biliyordum.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandığımda başını salladı.

Daha fazla oyalanmadan neredeyse koşar adımlarla asansöre doğru ilerledim, bir yandan da gerçekten kaçıyor olmama rağmen kaçıyormuş gibi gözükmek istemiyordum.

Şansıma asansör yalnızca bir kat yukarıdaydı ve varır varmaz daha önce hiç olmadığım kadar hızlı bir şekilde bindim. Kapılar kapanıp da yalnız kaldığımda derin bir nefes verdim.

Bana olan bakışlarından hoşlanmamıştım. Sanki ona yalan söylediğimi *biliyordu*.

Ona yalan söylemekten *gerçekten* nefret ediyordum.

Ama artık ona gerçeği söylemenin ne anlamı vardı? Smith ile aramızdaki şey... bitmişti. Biz bitmiştik.

Sanki bir işaretmiş gibi asansör sosyal medya katına geldi. Nefesimi düzene sokarak asansörden çıktım ve Tori'nin ofisine doğru ilerledim. Parmak boğumlarımı önümdeki korkutucu kapıya vururken başımı dik tutmak için çabaladım.

“İçeri gel!” diye seslendiğini duydum.

YASAK ATIŞ

Kapıyı açıp Tori'nin ofisine girdim. Oturmaya zahmet bile etmeyip ayakta durmayı tercih ettim.

Zaten uzun sürmeyecekti.

Benim geldiğimi fark edince arkasına yaslandı, elini karnındaki şişliğe yerleştirdi, sanki yakında burada olmayacağını ve bu masanın arkasında benim oturacağımı hatırlatıyordu.

“Sonuç?” Selam vermek yerine direkt konuya girdi, elindeki kalemi birkaç kez tıklatıp sabırsızlıkla bana baktı.

Omuzlarımı dikleştirip çenemi yukarı kaldırdım. “Terfiyi istiyorum.”

“İyi. Çok iyi.” Dudakları yukarı doğru kıvrıldı, verdiğim karardan fazlasıyla memnun görünüyordu. “Şu andan itibaren oyuncu profili üzerinde çalışmıyorsun. Projeyi Blake devralacak. Sen de yanımda durup beni izleyeceksin ki bu geçiş süreci herkes için olabildiğince sorunsuz ilerlesin. Anlaşıldı mı?”

Başımı onaylarcasına salladım. “Evet.”

“Mükemmel.”

Başını tekrar önüne eğip ben gelmeden önce her ne üzerinde çalışıyorsa onunla ilgilenmeye döndü, bunun toplantımızın bittiği anlamına geldiğini oldukça iyi biliyordum.

Kapıya yöneldim ama tam kolu indirmek üzereyken Tori adımı seslendi.

Arkama döndüm. “Efendim?”

“Ne kadar önemi var bilmiyorum ama bence doğru kararı veriyorsun.”

Ona zoraki bir tebessümle karşılık verdim ve odadan çıkıp kapıyı kapattım. Kapının hemen yanındaki duvara yaslandım, ardından elimi göğsüme götürdüm. Kalbim sanki yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Eğer doğru karar buysa, o zaman neden bu kadar yanlış hissettiriyordu?

BÖLÜM 23

İşi kabul etmişti.

Siktiğimin işini kabul etmişti.

En başından beri bunun olacağını biliyordum ama bu acımı azaltmıyordu.

Duygularımı bu işe karıştırmamak çok çabalamıştım çünkü en baştan beri Comets'ta oynadığım sürece, aramızdaki şeyin sürmesinin mümkün olmadığını biliyordum. İş kabul ettiği için ona gerçekten kızabilseydim her şey daha farklı olurdu. Ama kızamıyordum. Bunu fazlasıyla hak etmişti. Eğer etmeseydi, o zaman her şey daha kolay olabilirdi.

Piknik masalarından birine geçtiğimiz sırada Lowell'a dönüp, "Benimle buluştuğun için teşekkürler," dedim.

Selam vermek yerine tam karşısına oturduğumda, "Bok gibi görünüyorsun," dedi. "Ve bunu evde yeni doğmuş bebeği olan biri söylüyor."

Emilia'yı görmeyeli tam bir hafta olmuştu ve bu süreçte çok şey değişmişti. İlk olarak, Hollis ile Lowell'ın kızları doğmuştu ve bebek gerçekten mükemmeldi.

İkinci olarak, Emilia artık oyuncu profilinde çalışmıyordu. Tüm sosyal medya paylaşımları ve iki hafta içinde hem kendi kanallarımız hem de yerel haber kanallarında yayınlanacak

YASAK ATIŞ

büyük röportajın son bölümlerini tamamlamak için Blake devredeydi. Zar zor girmeyi başardığımız eleme maçlarına sadece bir hafta kalmışken zaten zamanla yarışıyorduk ve itiraf etmem gerekirse bu işi sürekli erteliyordum.

Blake'i seviyordum, gerçekten iyi bir adamdı.

Ama o, Emilia değildi.

Emilia'yı özlüyordum. Kahkahasını, gülümsemesini, yumruğumun etrafına dolamayı sevdiğim o lanet saçlarını... Sivri dilini, bir ortama girerken taşıdığı o kendinden emin enerjisini özlüyordum. Evimde olmasını, çarşafarımdan onun kokusunu almayı özlüyordum. Gözlerini ve adımı haykırışını özlüyordum.

Onun hakkında her şeyi özlüyordum ve bunun ne zaman geçeceğine dair hiçbir sikik fikrim yoktu.

Bunun hiçbir şey ifade etmemesi gerekiyordu. Tıpkı birlikte geçirdiğimiz o ilk hafta sonunun hiçbir şey ifade etmemesi gerektiği gibi.

Ama etmişti.

Hâlâ ediyordu.

Ve bu gerçekle nasıl başa çıkacağımı gerçekten bilmiyordum.

Lowell sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Bu onunla mı ilgili?" diye sordu.

Ona kimden bahsettiğini sormak istiyordum. Ama bu resmen bir hakaret olurdu.

Lowell aptal değildi, Emilia'ya nasıl baktığımı görmüştü.

İç çekip başımı salladım. "Evet."

Donut kutusunu açıp içinden bir tane alarak bana uzattı. Başımı iki yana sallayıp reddettim. Son zamanlarda zaten pek iştahım yoktu ama şu anda bana uzattığı çikolatalı vişneli donutun görüntüsüne bile katlanamıyordum. Bana Emilia'yı hatırlatıyordu.

“Tahmin etmiştim.” Kahvesinden bir yudum aldı. “Pekâlâ, anlat bakalım. En baştan başla.”

Ben de öyle yaptım. Kupayı kaybettiğimiz yaz Emilia’yla tanışmamdan onun terfi almasına, tüm kuralları çiğnememize, Noel’e ve ondan sonra olan her şeye kadar tüm detaylardan bahsettim.

Sessizce dinledi, şaşırdıysa bile hiçbir şey belli etmedi. Anlatmayı bitirdiğimde orada öylece oturup sadece bana baktı.

Ve hâlâ da bakmaya devam ediyordu.

Hâlâ. Siktiğimin. Gözleri. Üzerimdeydi.

Sonunda dayanamayıp patladım. “Ne var?”

Kahkaha atmaya başladı. Şerefsiz herif resmen gülüyordu.

Başını iki yana sallarken, “Dostum,” dedi. “Ona o kadar fena âşık olmuşsun ki, bu durum fazlasıyla komik.”

“Vay canına, nasıl fark edebildin?” Homurdandım. Ona âşık olduğumun zaten farkındaydım. Onun yanındayken bana hissettirdiklerinden sonra bunu anlamak çok da zor olmamıştı.

Asıl sorun, onunla birlikte olmayı nasıl başarabileceğimdi.

“Bunun yaptığın en aptalca şey olduğunun farkındasın, değil mi?”

“Fazlasıyla farkındayım.”

“O, Koç Martin’in yeğeni.”

“Biliyorum.”

“Comets için çalışıyor.”

Dişlerimi sıktım, açıkça farkında olduğum şeyleri ikinci kez söylediği için öfkelenmişim. “Biliyorum.”

“O, çocuğumun annesinin en yakın arkadaşı. *Âşık* olduğum kadının.”

“*Biliyorum*. Tam olarak ne sikim anlatmaya çalışıyorsun?”

Omuz silkti. “Sadece ne kadar aptal olduğunu bilmeni istedim.”

YASAK ATIŞ

İnledim çünkü haksız değildi. “Onu da biliyorum.”

Hafifçe gülmesine rağmen gerçekten neşeli olduğu söylene-
mezdi. Bunun benim için pek iyi bir durum olmadığının o da
farkındaydı. Her şeyi batırdığımı biliyordu.

“Neden bana söylemedin?”

Omuz silktim. “Az önce sebebini kendin söyledin. Takımda-
ki konumu. Koç Martin ile olan bağı. Hollis ile olan yakınlığı.
Pek de uygun... değildi. Ayrıca bebekle ilgili senin de uğraştığın
bir sürü şey vardı.”

Başını salladı. “Evet, sanırım bu oldukça mantıklı. Ama se-
nin için her zaman buradayım, biliyorsun değil mi?”

Neredeyse boş olan otoparka bakarken, “Evet,” diye karşılık
verdim. Scout’un masaları temizlemesini izliyordum. Bu sabah
bizi kendi halimize bırakmıştı, sanki biraz yalnız kalmaya ihti-
yacımız olduğunu biliyormuş gibiydi.

Lowell’in her zaman yanımda olduğunu biliyordum. Ama
aynı zamanda tüm bu karmaşaya kendi kendimi soktuğumun
da farkındaydım, onu bu işe dahil etmenin bir anlamı yoktu.

Birkaç dakikalık sessizlikten ve bir donut bitirdikten sonra,
“Bak,” demesiyle dikkatimi tekrar ona çevirdim. “Sana hoşuna
gitmeyecek bir şey söyleyeceğim, tamam mı?”

“Birden ona kadar seni yumruklama isteme ihtimalime
puan verecek olsan, söyleyeceğin şey ne kadar hoşuma gitme-
yecek?”

“Muhtemelen beş. Hayır, altı. Belki yedi. Göreceğiz.”

Devam etmesini işaret ettim.

“Hayatını hokey için askıya aldın, değil mi? Kendini bildin
bileli bu oyun hep senin sevgilin gibiydi. *Tüm* hayatın bun-
dan ibaretti ama şimdi o çok sevdiğin oyun sana sırt çeviriyor.
Tempo giderek hızlanıyor, rakipler gençleşiyor ve daha enerjik
oluyorlar. Oyun artık seni dışarı ittiriyor ve sen de tüm gücünle

ona tutunmaya çalışıyorsun, her bir saniyesini değerlendirmek için çabalıyorsun. Ama...” Omzunu silkti. “Belki de artık bırakmalısın. Belki senin için veda zamanı gelmiştir.”

Sözleri içime işleyip canımı yaktı çünkü söyledikleri uzun zamandır içime attığım, yüzleşmeye korktuğum gerçeklerdi.

“Aile kurmak ve aşk için bir şansım varsa, kalbimi açıp bu şansını değerlendirmem gerektiğini söylemiştin,” diye devam etti. “Eh, belki sen de artık öyle yapmalısın. Seni artık eskisi kadar sevmeyen bir şeye tutunmayı bırakmalı ve yeni bir şeye, yeni *birine* şans vermelisin.”

Ne demek istediğini anlıyordum, gerçekten anlıyordum.

Yine de bu çok zordu ve dürüst olmak gerekirse lanet derecede korkutucuydu. Hokeyden vazgeçmek nefes almaktan vazgeçmek gibiydi; yapılamayacak kadar imkânsızdı. Hokey benim oksijenimdi ve yaşamam için ona ihtiyacım vardı. Ve bir şekilde bir yolunu bulsam bile günün sonunda değişmeyen gerçek şuydu ki Emilia beni değil, işini seçmişti.

“Sonuçta o işini seçti,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Sözde daha yaşlı ve akıllı olan sendin.”

Gözlerimi kısarak ona ters bir bakış attım.

Hiç etkilenmemişti. “Onun seni seçmemiş olması, senin de onu seçemeyeceğin anlamına gelmez, Smith.”

Onu seç. Bu kulağa çok basit gibi gelmesine rağmen aynı zamanda fazlasıyla büyük ve korkutucu hissettiriyordu.

Kahvesini tek yudumda bitirip banktan kalktı. “Bak, eve gidip bebeğimi görmem lazım ama sana senin bana söylediğin şeyi söyleyeceğim: Söyle ona. Ona, onu sevdiğini söyle. Ona, seni seçmesini istediğini söyle. Sonra da onu seç.”

“Gerçekten boktan bir şey duymak ister misin?”

YASAK ATIŞ

Okuduğum kitaptan -ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, dün otelin birkaç blok ötesindeki dükkândan rasgele almıştım- başımı kaldırıp baktım ve tam zamanında, Koç Martin'in yanımdaki boş koltuğa çöktüğünü gördüm.

Bu oldukça cesur bir hamleydi çünkü son günlerde o kadar berbat bir ruh halindeydim ki, bugün Miller bile yanıma oturmak istememişti. Bu saçma durum yüzünden kendimle gurur duyuyordum.

Sabahın erken saatlerinde, Philadelphia'da bir otobüsteydik ve antrenman için buz pistine gidiyorduk. Ortam sessizdi, neredeyse herkes hâlâ yarı uykuluydu. Genelde sohbet eden tiplerden değildik ama Koç karşımda, yüzündeki sırıtişla belli ki laf atmak için bir fırsat kolluyordu.

Ben de ona uymaya karar verdim.

"Neymiş o, Koç?"

"Kurallar."

Dünkü maçı kaybetmemizden dolayı zaten diken üstündeydim ama bu tek kelimeyle kalbimin göğsümden çıkacak gibi atmasına sebep olmuştu. O anda neredeyse kalp atışlarımı duyabildiğine emindim.

Kurallar mı? Yeğenine âşık olarak çiğnediklerim gibi mi?

Onu geri almak için seve seve tekrar çiğneyeceklerim gibi mi?

Çünkü evet, o kurallar *gerçekten* boktandı.

Kitabı kapattım, boğazımı temizleyip doğrulana kadar yerimde kıpırdandım. "Kurallar mı?"

Başıyla onayladı. "Aynen. O ofsayt kuralı dün gece bizi mahvetti, değil mi? Bütün takımı geçmiştin. Kaleciyi bile. Ama... kurallar."

Ah. Demek o kurallardan bahsediyordu.

"Evet, tüm takımın moralini bozdu resmen."

“Beni yanlış anlama. Ofsayt kuralını ve neden gerekli olduğunu anlıyorum. Ama bazen buzdaki oyuncu öyle güzel bir oyun çıkarır ki, karşı takımın neredeyse yarısına çalım atarak gol atar, sonra o gol iptal edilir. Bu çok boktan, değil mi?”

Bu kuraldan hem mağdur hem de faydalanan olduğum için buna hak verebilirdim.

“Kesinlikle çok boktan, Koç.”

“Hımm.” Başını sallayıp otobüsteki diğer oyunculara baktı.

Collin telefonunu kulağına dayamış, belli ki kısık sesle Harper ile konuşuyordu. Lowell, Hollis ve bebeğiyle görüntülü görüşme yapıyordu ama ikisi de konuşmuyordu. Lowell, sadece uyuyan kızını izliyordu. Rhodes ise Miller’a ters ters bakıyordu, saçma sapan konuşan o aptalı boğazlamasına saniyeler kalmış gibiydi. Miller ise birazdan öldürüleceğinden habersiz bir şekilde heyecanla bir şeylerden bahsediyordu.

Diğer herkes ya telefonuna gömülmüştü ya da uyuyordu.

Birkaç dakika sonra Koç tekrar bana döndü. “Eh, oyuncu profili nasıl gidiyor? Emilia terfi ettiği için Blake’in devraldığını duydum.”

Emilia.

Onu düşünmemek için ne kadar çabalarsam çabalayayım, her seferinde başarısız olmuştum. Onu aklımdan çıkaramıyordum. Buzun üzerindeyken bile... Muhtemelen dün akşam bu yüzden ofsayt yapmıştım ve pozisyon incelenirken neredeyse on dakikalık bir gecikmeye neden olmuştum.

O an orada oturup beklemek acı vericiydi ama Emilia ile aramdaki her şeyin gerçekten bittiğini bilmek kadar acı verici değildi.

Bu gerçek bir kez daha aklıma geldiğinde göğsümü ovuşturdum. Koç bu hareketimi hemen fark etti.

“Evet,” diye cevap verdim. “İyi gidiyor. Neredeyse bitirdik.”

YASAK ATIŞ

“Güzel. Harika. Zaten eleme maçları için odaklanmana ihtiyacımız var. Yine de Emilia’nın etrafta olması güzeldi, değil mi? O gerçekten iyi insanlardan biridir.”

İyi insanlardan biri mi? O kahrolası dünyadaki *en iyi* insandı.

“Evet,” dedim tekrardan. “Öyle.”

“Onu mutlu görmeyi seviyorum ve yaptığı iş onu mutlu ediyor.”

Gerçekten ediyordu. Lanet olsun ki işi onu gerçekten mutlu ediyordu ve onun adına buna sevinsem de kendi adıma nefret ediyordum. Bizim adımıza...

“Bazen bana onu hatırlatıyorsun, biliyor musun?”

Kaşlarım çatıldı. “Ben mi?”

“Evet. Ya da belki o bana seni hatırlatıyor.” Omuz silkti. “Her nasılsa, benziyorsunuz. İkiniz de hep çok çalışan ve işiniz için pek çok şeyden vazgeçen tiplersiniz.”

İkimiz de hatalıydık çünkü bu kuruma her şeyimizi vermiştik.

Koç sessizce, “Hatta bazen gereğinden de fazla...” dedi.

Bu yorumu Emilia’yı mı, yoksa beni mi kastederek yaptığından emin değildim. Belki de ikimizden de bahsediyordu. Her iki durumda da söyledikleri doğrudu. İkimiz de işlerimizi hep her şeyin önüne koymuştuk. Belki de onun dediği gibi bunu gereğinden fazla yapmıştık.

“Bunu daha önce ben de yaptım, biliyorsun. Çoğu zaman işimi seçtim. Halbuki ikinci plana atmamam gereken şeyler vardı... Maxine ile geçirdiğim zaman gibi.”

Gülümsedi ama ölen karısından bahsettiği için gülümsemesi hüznün doluydu.

Bu gülümsemeyi çok iyi tanıyordum çünkü Emilia’nın arkasından gidişini izlediğimden beri ben de aynı şekilde gülümsüyordum. Elbette, Emilia’yı Koç’un eşini kaybettiği gibi

kaybetmemiştim ama yine de o artık yoktu ve bu kahrolası şekilde canımı yakıyordu.

“Geri dönebilseydim, farklı bir seçim yapardım. Onu seçerdim.”

Her ne kadar son iki kelimesini sessizce söylese de ben onları oldukça sesli bir biçimde duymuştum.

Onu seçerdim.

Sözleri göğsümü delip geçmişti, bunu söyleyen tek kişi o değildi.

“Her neyse,” diyerek dikkatimi tekrar kendine çekti. “Sadece nasıl olduğunu bir kontrol edip tüm bu her şeyle nasıl... başa çıktığını görmek istedim.”

Hemen cevap vermediğimde hafifçe gülümsedi.

“Bilirsin, oyuncu profili ve dünkü maçla ilgili.”

Doğru. Bahsettiği her şey *onunla* ilgiliydi.

Ama içimde farklı bir his vardı; artık oyuncu profili ya da ofsayt kurallarından bahsettiğimizi düşünmüyordum.

Belki de en başından beri bahsetmiyorduk.

Başıyla elimdeki kitabı işaret etti; bir çift bacağın üstünde altın rengi kıvrımlar olan koyu yeşilimsi bir kapaktı. Garip bir kitap için garip bir kapaktı.

“Bitirdikten sonra bana fikrini söyle. Mektupçu musun, yoksa taslakçı mı?”

“Tabii, Koç,” diye cevap versem de ne demek istediğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Kalkıp otobüsün arka tarafına doğru yavaş adımlarla yürüyerek uzaklaşmasını izledim. Giderken arkasında beni düşüncelerimle baş başa bırakmıştı.

* Colleen Hoover’ın *Verity* adlı kitabına gönderme yapılmaktadır. Kitapta, Verity karakterinin yazdığı taslak ile mektup arasında büyük bir çelişki vardır. Okurların belli bir kısmı taslağın gerçek olduğuna inanırken diğer kısmı da mektuba inanmaktadır.

YASAK ATIŞ

Bu da ne sikimdi böyle? Emilia ile aramdaki şeyi biliyor muydu? Beni denemiş miydi, yoksa gerçekten sadece garip bir sohbet mi etmiştik?

Hiçbir fikrim yoktu.

Tek bildiğim, bir konuda haklı olduğuydu. Tekrar tekrar yüzüme çarpamaya devam eden bir şey...

Yapmam *gereken* bir şey.

Onu seçmem gerekiyordu.

Görünüşe göre, bunun bir seçenek olabilmesi için ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Kendime düşünmek için fırsat tanımadan ayağa kalkıp otobüsün ön tarafına doğru yürüdüm.

“Buraya oturabilir miyim?”

Koç Heller, *iPad*’inden başını kaldırıp gözlüklerini burnunun ucuna doğru indirdi. “Tabii ki.”

“Teşekkürler,” diye mırıldanıp kendimi yanındaki koltuğa bıraktım. “Sana bir şey sorabilir miyim, Koç?”

“Matematik hariç bana her şeyi sorabilirsin.” Sırıttı. “Matematikte berbatım.”

“Hokeyi bırakma zamanının geldiğini nasıl anladın?”

Kaşlarını kaldırdı. “Sadece bir mağlubiyetti, Smith.”

Ona gülümsemediğimde dudaklarındaki gülümseme yavaşça kayboldu, ona sorduğum şeyin gerçekliğini anladı. Böylesine ciddi bir konuşma yapmak için saat belki fazlasıyla erkendi ama korkup vazgeçmeden önce yapmam gerekiyordu.

İç çekti. “Bilmiyorum. Bazen yavaş yavaş ilerler ve zamanla farkına varırsın. Bazen de bir anda o his gelir ve artık bırakmaya hazır olursun. Bu içinden gelen bir histir, kalbin sana artık zamanın geldiğini söyler.”

“Peki o sesi ne zaman dinleyeceğini nasıl anladın?”

“Bu sorunun net bir cevabı olduğunu sanmıyorum. Bazı insanlar o sesi hiç dinlemez, bir şekilde ligden uzaklaşırlar da oyundan asla uzaklaşmazlar.”

Ne demek istediğini anlıyordum. Hâlâ resmi olarak emekli olmamış ama NHL’de de oynamayan adamlar vardı. Bazıları yurtdışında oynuyordu, bazıları da bir gün bir takımın onları arayıp tekrar çağırmasını umuyordu. O adamlardan biri olmak istemiyordum. Eğer işim bitecekse, gerçekten bitsin istiyordum. Ortada en ufak bir soru işareti bile kalmasın istiyordum.

“Bilmem gereken... bir şey mi var, Smith?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, Koç. Şimdilik yok.”

“Peki.” Beni dikkatlice inceledi. “Ama eğer aklına takılan bir şey varsa, senin için her zaman burada olduğumu bil.”

“Matematik hariç.”

“Kahrolası matematikten nefret ediyorum.” Samimi bir kahkaha attı. “Bak, evlat. Bu konuşma sana ne kadar yardımcı oldu bilmiyorum ama neler yaşadığını anladığımı bilmeni istiyorum. Bir yolunu bulacaksın. Zamanı geldiğinde anlayacaksın. Sadece... bana önceden haber ver, olur mu? Kadroyu yeniden düzenlemem gerekecek.”

Güldüm. “Elbette, Koç.”

“Belki senin için söyleyeceklerim çok bir şey ifade etmeyecek ama yıllar boyunca bu oyuna her şeyini adadığını gördüm. Pek çok fedakârlık yaptın ve bu spor senin çok fazla zamanını çaldı. Hayatını birçok açıdan yönetti çünkü buna izin verdin, böylesi senin için daha kolaydı.” Bana anlamlı bir bakış attı. “Belki de artık kontrolü eline alma zamanı gelmiştir.”

Lowell ile yaptığım konuşmayı düşünmeden duramıyordum. Beni artık eskisi kadar sevmeyen bu oyuna nasıl tutunmaya devam ettiğim hakkında yaptığı konuşmadan bahsediyordum.

YASAK ATIŞ

Belki de haklılardı.

Belki de artık *gerçekten* kontrolü geri alma vaktiydi ve sanırım bunu nasıl yapacağımı biliyordum.

Otobüs buz pistinin önüne yanaştığında ekiptekiler birer birer inmeye başladı. Koç da bana son bir kez uzun uzun baktıktan sonra peşlerinden gitti.

Telefonumu cebimden çıkarıp rehberime son eklenen isme tıkladım.

“Selam?”

“Blake,” dedim. “Hâlâ başka bir çekim yapacak vaktimiz var mı?”

“Şey... evet?” Cevabı soru sorar gibiydi. “Yani artık kurguya göndermemiz gerekiyor ama eklemek istediğin bir şey varsa halledebiliriz.”

Bu oyunu bırakmaktan korkuyordum. Hayatıma onsuz devam etmekten korkuyordum. Hokey olmadan kim olduğumu dahi bilmiyordum. Ve o halimi sevip sevmeyeceğimi de...

Ama bir parçam, o halimle tanışmaya hazırdı.

Bir parçam daha fazlasına hazırdı.

Ve belki de... daha fazlası Emilia'ydı.

“Harika. Bir fikrim var...”

BÖLÜM 24

Hollis, “Bebeğimi seviyorum, bebeğimi seviyorum, bebeğimi seviyorum,” diye tekrarlayıp durdu.

Hollis, bebek Freddie’nin -o ve Lowell, Queen grubuna bayıldıkları için adı Freddie Mercury’den geliyordu- bezine yaptığı şey karşısında kusmamak için çabalarken ben de gülmemeye çalışıyordum. Nasıl olur da bu kadar küçük bir şey, bu kadar kötü bir koku çıkarabilirdi aklım almıyordu.

Hollis kötü kokan yeni doğmuş bebeğine bakarken kendini zorlayarak gülümsedi. “O, dünyanın en harika şeyi ve onu *çok* seviyorum.” Freddie hafifçe esnediğinde Hollis’in gülümsemesi artık zoraki değildi. “Tatlı olduğun için şanslısın, küçük hanım.”

Hollis’i kızıyla izlerken göğsümde bir sızı hissettim ve bu, Smith’i yeniden özlememe neden oldu. Ondan uzaklaşmak, hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi ama ne kadar özlersem özleyeyim -ve *gerçekten* lanet derecede çok özlüyordum- doğru olan buydu.

Yönetim kurulu, Tori’nin terfi için beni önermesini kabul etmişti ve artık Carolina Comets’ın yeni medya ilişkileri direktörüydüm.

Ben!

YASAK ATIŞ

Hâlâ inanamıyordum. Buraya gelmek için neler yaşadığımı düşünmek bile zordu ama bu fırsat, hayır diyemeyeceğim kadar büyük bir şeydi. Zaten son üç yıldır gecemi gündüzüme katarak bunun için çalışmıştım değil mi? Şimdi bundan özellikle de bir adam için vazgeçemezdim.

Gerçi... o sadece bir adam değildi, değil mi? O bundan çok daha fazlasıydı ve korkarım ki hep de öyle kalacaktı.

O gece apartmanının önünden ayrıldığımdan beri hiç konuşmamıştık. Tori aramızdaki tüm iletişimi kesmişti. Beni terfiye hazırlayabilmek için oyuncu profilini devralması için Blake'i görevlendirmiş ve diğer bazı görevlerimi de başkalarına devretmişti.

Yalan söylemeyecektim; ilk başta *evet* dediğime pişman olmuştum. Sadece her arenaya girdiğimde ve onun yüzünü görmek zorunda kaldığımda kalbimin göğsümden çıkacak gibi atmasından değil, aynı zamanda iş yükü inanılmaz derecede ağır olduğu içindi. Tori fedakârlık yapmaya hazır olmam gerektiğini söylerken belli ki şaka yapmıyordu. Görünüşe göre, pek çok açıdan beklediğimden daha fazlasıyla karşılaşmıştım.

Göğsümden sanki artık kalıcı hale gelmiş o ağrıyı ovuşturarak yatıştırmaya çalıştım.

Hollis bunu hemen fark etti.

Freddie'nin bezini değiştirmeyi bitirdiğinde onu kucağına alıp göğsüne yasladı. "Onunla hiç konuştunuz mu?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Toronto gibi davranıp* ilk turda elendiklerinden beri hiç konuşmadık."

Hollis yüzünü buruşturdu. "Bunun Kanada ile ne ilgisi var?"

* Orijinal metinde geçen "pulled a Toronto" ifadesi, Toronto Maple Leafs buz hokeyi takımına yapılan esprili bir göndermedir. NHL'in en köklü takımlarından biri olmalarına rağmen takımın eleme maçlarında sık sık ilk turda elenmesi bu ifade ile alaycı bir şekilde vurgulanmaktadır.

Elimle geçiştirdim, bazen hokeyden pek anlamadığını unuttuyordum. “Boş ver.”

Omuz silkti. “Onunla hiç iletişime geçtin mi?”

“Hayır. Ben... yapamam.”

Dudakları zgnce aşağı doğru kıvrıldı. “Anlıyorum.” Gözlerini kısıtı. “Bu arada hâlâ sana kızgın olduğumu unutma.”

İ çekmemek için kendimi zor tuttum. “Biliyorum... ve ben de hâlâ zgnm.”

“Sadece keşke bana güvenip anlatsaydın.” Freddie’yi kucağında düzeltip göğsüne bağladığı taşıyıcıya yerleştirdi. Freddie annesine sokulurken dudaklarında minik bir gülümseme vardı.

“İstedim. Gerçekten çok istedim. Ama Lowell ile senin olayların, geri kalan her şey...” Omuz silktim. “Eh, köşeye sıkışıp kalmış gibiydim.”

Yönetim kurulu terfimi onayladıktan sonra Hollis’e her şeyi, tüm o uzun ve karmaşık hikâyeyi baştan sona anlatmıştım.

Doğal olarak, bu kadar uzun süre gerçeği ondan sakladığım için üzülmüştü ancak aramızda bir şeyler olabileceğinden bir süredir şüphelendiğini itiraf etmişti.

“Biliyorum.” Başını salladı. “Anlıyorum.” Freddie’nin bezi ni çöpe attı, ardından ofisimin kokmaması için çöp poşetini çıkarttı. “Bunu benimle çöplerin atıldığı alana kadar götürür msn?”

Comets için sezon bittiğinden ofiste fazla insan yoktu. Buranın bu kadar boş olması bana her zaman garip gelse de bu, yine de buraya gelmeme engel olmuyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, geliyordum çünkü gelmezsem dşnmemem gereken şeyleri düşünmek için fazladan zamanım olacaktı. Aslında bugün izinliydim ama Hollis, Freddie ile birkaç fotoğraf çekmek istediğinden arenaya girmek için benden yardım istemişti.

YASAK ATIŞ

Onlarla zaman geçirme fırsatını tabii ki de geri çevirmemişim.

Asansöre bindiğimizde Hollis, “Söylentileri duydun mu?” diye sordu.

“Daha açık olmalısın. Hokeyden bahsediyoruz; burada söylentiler hiç eksik olmaz.”

“Onunla... Smith ile ilgili olanları.”

Sanki fiziksel olarak canım yanmış gibi adını söylemesiyle irkildim. Göğsümdeki o tanıdık ağrının yeniden belirmesi bunun bir göstergesiye, muhtemelen gerçekten de yanmıştı.

“Hayır.”

“Emeklilikten bahsediyorlar.”

Asansör aşağı inmeye devam ederken alaycı bir kahkaha attım. “Tabii, aynen.”

Smith ve emekli olmak mı? Henüz olmazdı. Eleme maçlarında hiç de oyunu bırakacak birine benzemediği kesindi. Takım elenene kadar sahada sert müdahalelerde bulunup dört asist yapmış ve bir de gol atmıştı. Sanki on yaş gençleşmiş gibi oynuyordu.

Ayrıca ben medya ilişkileri direktörüydüm; eğer bir oyuncu emekli olacaksa, bundan haberim olurdu.

Hollis sadece, “Hımm,” demekle yetindi.

Asansörden çıkıp binada ilerledik, koridorun sonuna kadar yürüyüp çöp boşaltma alanına kadar geldikten sonra çöprü attık.

“Buzu arka plan olarak kullanarak birkaç fotoğraf çekmek ister misin? Her şey hâlâ yerli yerinde duruyor ve boyalı. Dün orada bazı tanıtım çekimleri yapmıştık ama yarın temizlenecek.”

Parmaklarını çenesine vurdu. “Aslında, kulağa kötü bir fikir gibi gelmiyor. Ben şey-”

Tam o sırada neredeyse tüm binada yankılanan yüksek bir tıklama sesi duyuldu, ardından sessizliği bozan bir parazit sesi yayıldı.

Sesin nereden geldiğini anlamaya çalışarak koridora bakındım ve görebildiğim tüm televizyonların açık olduğunu fark ettim.

Etkileyici bir müzik çalmaya başladı, sonra ekranda Comets logosu belirdi.

Hollis'e *ne haltlar dönüyor* bakışı attığımda sadece omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Ekrandaki görüntü tanıdık geliyordu ve birkaç saniye içinde bunun, oyuncularla röportaj yaparken kullandığımız geçici set olduğunu fark ettim. Yumuşak adım sesleri geldi, ardından bir oyuncu görüntüye girdi. Kim olduğunu anlamak için net görmeme bile gerek yoktu.

Smith.

Kamera ona odaklanırken boş tabureye oturdu, onu görünce göğsümde bir ağrı hissettim.

"Adını ve pozisyonunu söyle," diyen kendi sesimi duyduğumda hangi videonun oynatıldığını anladım.

"Ben Owen Smith. Pozisyonum..."

Gözleri kameranın hemen sağ tarafına doğru kaydı.

Tanrım, o zamanlar görememiştim ama şimdi net bir şekilde görüyordum. Bana bakışı...

"Siktir," dedi Hollis alçak sesle. "Onu becermene şaşırtmamak gerek."

Güldüm.

"Oyun kurucuyum," dedi ekrandaki Smith.

Ardından, röportaj için hazırladığımız tanıtım filmi başladı.

Neredeyse her adımında orada olmama rağmen Smith ile aylar süren oyuncu profili çalışmamızdan görüntüler ve ses

YASAK ATIŞ

kayıtları ekranı doldururken gözlerimi ayıramadan izledim. Onun buzda kayarken, takım arkadaşlarına rekor sayıda asist kazandırırken, Scout's Sweets'te ve yardım etkinliklerimizde gönüllü olarak çalışırken çekilmiş görüntüleri vardı. Hatta Noel'den hemen sonra ekibe kendi evinde kahvaltı hazırladığı birkaç görüntü bile yer alıyordu.

Kamera önünde hissettiği özgüvensizliğe rağmen her karede muhteşem görünüyordu ve birden fazla kez gözlerinin kamera-mandan uzaklaşıp bana kaydığını yakalamıştım.

Hollis bana bir peçete uzattı. "Al."

Alıp gözlerimi sildim, ağladığımın farkında bile değildim.

Ağlamamın birçok sebebi vardı... Ağlıyordum çünkü onun-la fazlasıyla gurur duyuyordum. Ağlıyordum çünkü her şeyin farklı olmasını diliyordum.

Ağlıyordum çünkü onu özlüyordum.

Ağlıyordum çünkü sanırım... ona âşık olmuştum.

Ekran karardığında tekrar bakışlarımı Hollis'e çevirdim. Ağ-ladığım için kendimi biraz aptal hissediyordum ama gözlerinde en ufak bir yargılama belirtisi yoktu.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "İyiyim. Bu, onun yarın yayınlanacak olan oyuncu profilinin tanıtım filmiydi. Neden şimdi oynatıldığını bilmiyorum ama kesinlikle beklemiyordum."

"Evet, bu garipti. Ben-"

"Tamam, Miller. Sadece orada dur ve kameraman ol." Smith'in sesi boş koridorlarda tekrar yankılandı.

Gözlerim tekrar ekranlara kaydı ve Miller olduğunu düşündüğüm kişinin geri geri kayarak kamerayı kaşlarını çatmış Smith'e doğrultmasını izledim.

"Yemin ederim ki, şimdi sana yumruk atacağım."

“Hayır, atamazsın. Bana zarar verirsen, saldırıdan sana dava açarım. Artık bunu yapabilirim.”

“Bu gerçekten kötü bir fikirdi.” Kameranın dışında bir yerden Blake’in sesini duydum.

Miller, “Hayır, bu harika görünecek,” dese de fena halde yanılıyordu.

Eğer bunu baş döndürücü ve rezalet anlamında* söylüyorsa evet, o zaman *harika* görünecekti.

Kameranın önünde eli göründü. Ardından parmaklarıyla sayıları göstererek, “Üç! İki! Bir! KAYIT!” diye bağırdı.

Smith sadece orada dikilip sert sert bakmaya devam edince Miller iç çekti ve kamerayı yanına indirdi. O sırada Blake’in tiz bir sesle bağırdığını duydum, muhtemelen kullanma izinleri olmadığını bildiğim pahalı ekipman için endişeleniyordu.

Miller, Smith’e doğru kayarken, “Bak, dostum,” dedi. “Orada öyle durup *Jurassic Park*’tan çıkmış *hırlamaya hazır* bir dinozor gibi bakma. Konuş! Hemen o kadına onu sevdiğini söyle, yoksa tüm bunlar boşa gidecek. Ki bu da can sıkıcı olur çünkü bugün *chell*** planlarım vardı.”

“*Shell**** ne?” diye sordu Hollis, sanki bizi duyabilirlermiş gibi fısıldamıştı.

“*Chel*,” diye düzelttim. “NHL video oyununun hokey argosundaki adı. Hızlı söyleyince *chell* gibi oluyor.”

Burnunu kırıştırdı. “Ah, ama o zaten NHL’de *takımında*, neden gidip gerçeğini oynamıyor ki?”

* Orijinal metinde Miller karakterinin söylediği “It’s going to look sick” ifadesi, özellikle spor/müzik kültüründe argo olarak kullanılan bir övgü ifadesidir. *Sick* kelimesinin gerçek anlamı aslında hasta/midesi bulanmış’tır ancak karakter burada bu çifte anlam üzerinden alaycı bir şekilde kelime oyunu yapmıştır.

** NHL’in hızlı ve argo söyleniş biçimi. Genellikle NHL video oyunu için kullanılmaktadır.

*** *Chel* kelimesi İngilizcede hızlı söylendiğinde “shell” gibi duyulabilir. Bu kelime kabuk anlamına gelmektedir ve karakterin yanlış anlaması sadece telaffuz benzerliğinden kaynaklanmaktadır.

YASAK ATIŞ

“Hiçbir fikrim yok.” Omuz silktim. “Erkekler garip.”

Miller ile Smith tartışmaya devam ederken ikisinin de kameranın hâlâ açık olduğunu fark etmedikleri iyice belli olmuştu.

“Evet, dostum!” diye birinin bağırdığını duydum, büyük ihtimalle bu Rhodes’tu. “Bugün yapacak işlerimiz var! Hadi başlayalım!”

“Sikeyim, oyalanma artık,” dedi başka bir ses ve bu kesinlikle Collin’e aitti.

Lowell araya girerek, “Hollis onu çok fazla oyalayamaz,” dedi. “Ve ben bebeğimi kucağıma almak istiyorum.”

“Gördün mü? Yapacak işlerimiz var. *Selam seksi memeli şey* falan diyerek konuşmaya başla,” dedi Miller, Smith’in kalın sesini taklit etmeye çalışmıştı.

Smith’in hırıltısı *oldukça* net duyuldu. “Miller...”

“Peki, tamam. *Hey, seksi kıçlı, NHL’den senin için emekli oldum ve seni seviyorum. Buradan kaçıp sevişmek ister misin? İşte bu kadar. Söylemen gereken tek şey bu.*”

Şok içinde nefesimi tuttum. Smith... emekli mi olmuştu?

Düşünmedim. Sadece koşmaya başladım.

Doğruca buz pistine koştum.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda durdum. İşte oradaydı, pistin tam ortasında duruyor ve kamerayı yüzüne sokmaya çalışan Miller’a somurtarak bakıyordu.

“Smith!”

Başını kaldırdığında yüz ifadesi tamamen değişti. O somurtkan ifadesi gitti, yerini saf bir sevgi ve hayranlık aldı.

Üstelik hepsi benim içindi.

“Emekli mi oldun?” diye bağırdım.

Başını aşağı yukarı salladı. “Bu sabah! Basın bülteni yarın yayınlanacak ama düşündüm ki-”

Miller kamerayı bana doğrulttu. "Hey, aşağı gelir misin? Kamera sesi çok iyi alamıyor gibi."

Bunun üzerine yeniden koşmaya başladım. Merdivenlerden aşağı indim, koltukların arasından zikzak çizerek ilerledim ve buzun üstüne çıkana kadar da durmadım. Buza bastığım anda yeni doğmuş bir buzağı gibi kaymaya başladım.

Düşmeden hemen önce Smith beni yakaladı.

"Tanrıya şükür," diye mırıldanarak beni kollarının arasına aldı ve dudaklarını benimkilere bastırdı.

İşte o anda, hayatımdaki her şey yoluna girdi. Vücudumu ona yasladım, teninin bana değmesini, ne kadar kusursuz şekilde birbirimize uyduğumuzu hissederek anın tadını çıkardım. Bu içimde ağlama isteği uyandırmıştı.

"Tanrıya şükür, sonunda!" diye bağırdı Rhodes. "Ben gidiyorum!"

Diğer çocukların da uzaktan benzer şeyler mırıldandığını duydum.

"Lütfen beni kovma!" dedi Blake bir yerlerden. Diğerlerinin peşinden tünele giderken sesi giderek uzaklaşıyordu. "Bu işe gerçekten ihtiyacım var ve Nate striptiz yapamıyor, unutmadın değil mi?"

Gergin bir şekilde güldü, hemen ardından Smith ile baş başa kaldık.

Ancak o anda Smith dudaklarını benimkilerden ayırdı. Başını eğip bana baktı; o çok sevdiğim kehribar rengi gözleri, benim yeşil gözlerim arasında gidip gelirken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Merhaba," dedi sessizce.

"Merhaba. Gerçekten emekli mi oldun?"

"Gerçekten oldum."

"Ama... neden?"

YASAK ATIŞ

“Çünkü seni seçtim.”

Sözleri karşısında nefesim kesildi. “Beni mi seçtin?”

Başını salladı. “Ben dünyanın en harika oyununu oynama hayalimin peşinden gitme şansına sahip oldum. Şimdi sıra sende, sen de kendi hayalinin peşinden gitmelisin.”

“Ama...”

Başını iki yana sallayıp sözümü kesti. “Hayır. hokeyle ilgili bile olsa *ama* yok. Bu konuda asla. Bunun üzerine çok düşündüm ve istediğim bu. İstediğim *sensin*.”

İç çektiğimde gülerek dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdı.

Uzaklaştığında burnunu benimkinin üzerinde gezdirdi. “Seni seviyorum, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum.”

“Gerçekten, *deliler gibi* seviyorum. Sanırım uzun zamandır böyle hissediyorum. Kahretsin, hatta belki de o ilk hafta sonu âşık olmuşumdur.”

“Bence bu gayet mümkün. Çok sevilesi biriyimdir ve çok iyi oral yaparım.”

Smith sırtıttı. “Öyle mi?”

“Evet.” Dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. “Artık Comets’ta değilsin... Yani bu demek oluyor ki, hiçbir kuralı çiğnemiş olmayacağız...”

“Artık Comets’ta *oynamıyorum*,” diye düzeltti. “Ama takımla gayriresmi olarak çalışmaya devam etmeyi planlıyorum.”

Kalbim sıkıştı. “Bu... bu bizim için ne anlama geliyor peki?”

“Hiçbir anlama gelmiyor. Bizim için her şey yolunda.”

“Gerçekten mi?”

Başını salladı. “Evet. Resmi kuralların yazılı olduğu kitabı baştan sona okudum. Artık bu kuruluşun bir parçası değilim, bu yüzden ne istersek yapabiliriz.”

Rahatlayarak derin bir nefes verdim. “Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel şey.”

“Öyle mi? Sanırım *seni seviyorum* dediğim kısmı kaçırdın?”

“Muhtemelen. Birkaç kez daha tekrar etmen gerekecek.”

“Seni.”

Beni öptü.

“Çok.”

Bir öpücük daha.

“Seviyorum.”

Ve tekrar.

“Kahrolası derecede çok, Emilia. Hayatımda önemli bir şeyin eksik olduğunu sen gelene kadar fark etmemiştim. Sen gelene kadar hokey dışında bir şeye bu şekilde hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Hayattan hokeyden fazlasını istediğimi sana kadar hiç anlamamıştım. Ama artık anlıyorum. Her şeyi istiyorum. Bir gelecek istiyorum.”

İç çektim. “Birlikte geçirdiğimiz o ilk hafta sonumuzdan beri eskisi gibi değilim. Sürekli inkâr etmeye, yok saymaya, işe gömülmeye çalıştım ama hepsinin boşuna olduğunu bilmem gerekirdi. Bununla savaşıma şansım yoktu. Gerçekten savaşılamazdım. Özellikle de sen bana böyle hissettirirken olmazdı. Seni seviyorum ve ben de seninle bir gelecek istiyorum. Her şeyi istiyorum. Tamamını.”

“Gerçekten mi?” diye sordu.

Başımı salladım. “Gerçekten.”

Dudaklarımız yeniden buluştu ve ben Smith’in kollarında titreyene, buzun soğuğu iliklerime kadar işleyene kadar da öpüşmeyi bırakmadık.

Beni çıkışa doğru ilerletti. “Hadi. Seni buradan çıkaralım.”

“Peki çocuklar burada tam olarak ne yapıyordu?”

YASAK ATIŞ

Smith omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok. Hepsi Miller’ın fikriydi.”

“Emilia senin sarkık yaşlı hayalarını istemediğine karar verirse, o zavallı kışını bara sürüklemek için!” diye bağırdı Miller. Ona döndüğümüzde hâlâ yedek kulübesinde oturmuş, video çekmeye devam ettiğini gördük.

Smith ona doğru yönelirken, “Miller...” diye hırladı.

“Ah, kahretsin!” Miller patenleriyle olabildiğince hızlı bir şekilde can güvenliğini sağlamak için tünele doğru kaçtı.

Smith başını iki yana sallayıp pistten çıkmama yardım etti. “O tam bir baş belası.”

“Ama onu seviyorsun.”

Beni hemen kollarının arasına çekti ve ben de ona sımsıkı sarıldım.

İşte ait olduğum yer burası.

“Ben *seni* seviyorum,” diye fısıldadı dudaklarıma karşı.

“Ve ben seni daha çok seviyorum... *Owen*.”

EPILOG

Birkaç aydır resmi olarak emekliydim ama bana gülümseyen bu kalabalığın bakışlarını gördüğümde, ilk kez her şey gerçekten bitmiş gibi hissettirmişti.

Hokeyle işim bitmişti.

Yani... teknik olarak *tamamen* bitmemişti. Hâlâ Comets için çalışıyordum. Sözleşmeyi geçen ay imzalamıştım ve artık resmi olarak sevdiğim takımın video yardımcı antrenörüydüm.

Bu çok garipti ama aynı zamanda omuzlarımdan büyük bir yük kalktığını da inkâr edemezdim. Beklemediğim bir şekilde özgürleştiriciydi. Özlüyordum ama aynı zamanda da özlemiyordum. En azından düşündüğüm şekilde özlüyor değildim.

Belki bunun nedeni hâlâ oyunun bir parçası olmamdı ama belki de sebebi günlerimin artık kaçırdığımın farkında bile olmadığım şeylerle dolu olmasıydı. Emilia ile vakit geçirmek ve ilişkimizin artık gizli olmaması, oyunu bırakmaya fazlasıyla değmişti. Onunla olmak, bana buzun üzerinde olmaktan bile çok daha büyük bir haz veriyordu.

Emilia kolunu belime doladı, beni şimdiye ve olduğumuz ana döndürdü. Onu kendime doğru çektim, kolumun altına ne kadar kusursuz şekilde uyduğunu hissederek bu anın tadını çıkardım.

YASAK ATIŞ

“İyi misin?” diye fısıldadı.

Kafamı çevirip bana aşağıdan gülümseyen kızıl güzelliğe baktım. Yüzündeki gülümsemenin arkasında endişe ve belirsizlik olduğunu bilecek kadar onu iyi tanıyordum.

Muhtemelen bunun nedeni, tüm arkadaşlarımızın önümüzde *Emekliliğin Kutlu Olsun*, *İhtiyar* yazan bir pankartla duruyor olmasıydı. Buraya sakın bir oyun gecesi için geldiğimizi sanıyordum. Hatta hâlâ kolumun altında bir yapboz taşıyordum.

Görünüşe göre kandırılmıştım. Bu bir oyun gecesi değil, sürpriz bir emeklilik partisiydi. Lowell’ın evi renkli süslemeler ve balonlarla doluydu. Birkaç masanın üstü farklı türde atıştırmalıklarla kaplıydı. Koçluk ekibinden bazıları da buradaydı, hatta Blake bile kocasıyla birlikte gelmişti.

Herkes yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyor, tepkimi bekliyordu.

Tepki vermek zordu, özellikle de boğazımda düğümlenen bu duyguyla bunu yapamıyordum. İşte tam da bu nedenle emekliliğimi büyük bir olay haline getirmek istememiş ve sezon bitince açıklamıştım. Bunun getirdiği duyguları içimde halletmek bile zorken kalabalığın önünde çok daha zor oluyordu. Sadece burada durmak bile göğsümdeki sıkışmayı arttırıyor, gözlerim ise yavaşça dolmaya başlıyordu.

Emilia tutuşunu biraz daha sıkılaştırdı, tabii ki şu an neden konuşamadığımı *anlamıştı*.

“Dostum, bir tepki falan verir misin artık? Bu durum kahrolası derecede garip bir hal almaya başladı.”

Rhodes, “Kapa çeneni, Miller!” diye bağırıp kafasının arkasına vurdu.

Herkes kahkaha atmaya başladığında odadaki gerginlik bir anda dağıldı.

Birkaç kez göz kırparak, “Teşekkürler, çocuklar,” dedim, gözyaşlarımın akmasına iki saniye kaldığını kimsenin anlamamasını umuyordum. “Gerçekten minnettarım.”

“Konuşma yap!” diye bağırdı biri arkalardan ve bu kişinin, sesini özellikle kalınlaştırmaya çalışan Collin olabileceğinden şüpheleniyordum.

Emilia beni cesaretlendirmek için tutuşunu daha da sıkılaştırdı.

Boğazımı temizledim. “Hazırlıklı değilim çünkü bu gecenin böyle geçeceğini açıkçası hiç düşünmemiştim.” Elimdeki yapboz kutusunu kanıt olarak salladım.

Miller, “Ne tür bir ihtiyar oyun gecesine yapboz getirir?” dediğinde kafasının arkasına bir darbe daha yedi ancak bu sefer vuran Lowell’dı.

“Hokey benim hayatımın bir parçası... aslında, tüm hayatım oldu. Uzun zaman boyunca benim için her şeydi ve bu odadaki insanlarla son birkaç yılı geçirmek, bu oyunu daha da çok sevmemi sağladı... Hem de Miller’in takımda olmasına rağmen.”

Bahsi geçen adam elini kalbinin üstüne koyarak, “Ahh,” diye tepki verdi.

“Bu yüzden patenlerimi bir kenara bırakma kararı benim için kolay olmadı. Hatta hayatımda verdiğim en zor karardı diyebilirim. Ama...” Bakışlarımı gözlerinde parlayan yaşlarla beni izleyen Emilia’ya çevirdim. “Hokey oyununu ve sizleri ne kadar seviyor olsam da daha çok sevdiğim başka biri var. Ve her seferinde onu yeniden seçerdim.”

Emilia’nın yanağından bir damla yaş süzüldü. Keşke şu anda bu kadar insanla dolu bir odada olmasaydık diye düşündüm çünkü kahretsin, onu kollarıma almak; gözyaşlarını öperek temizlemek, sonra da onu çırılçıplak soymak istiyordum.

“Lanet olsun, Emilia. Eğer tüm bu söylediklerinden sonra hemen şimdi onu öpmezsen ben öpeceğim.”

Miller’in saçma çıkışı karşısında Lowell inledi. “Şu çocuğun ağzını bantlayıp düzgün davranacağına söz verene kadar boş odalardan birine kelepçelebilir miyiz?”

“Gerçekten neden hazırda koli bandın ve kelepçen olduğunu çok merak ediyorum,” dedi Miller.

Collin, “Biliyorsun, her ne kadar onunla aynı fikirde olmaktan nefret etsem de ben de merak ediyorum,” dedi Miller’a hak vererek.

“Kesin tuhaf bir seks fantezisi falandır,” diye ekledi Rhodes.

Ryan ise kocasına bakarak, “Tuhaf seks fantezileri hakkında yorum yapacak en son kişisin,” diye mırıldandı.

Herkes bir anda dikkatini Rhodes’a çevirdi, yanakları gide rek kızarmaya başlamıştı. Ardından herkes aynı anda konuşmaya başladı ve birbirlerinin ne tür fantezileri olduğunu tahmin etmeye çalıştı.

Ben ise hepsini tamamen görmezden gelip Emilia’nın elini tuttum ve onların saçmalıklarının arasından çekip çıkardım.

Yapboz kutusunu girişteki sehpa ya bırakıp Emilia’yı kollarıma çektim.

Emilia bana bakarak sırıttı. “Şaşırdın mı?”

“Fazlasıyla.”

“Kızmadın, değil mi? Kalabalıklardan pek hoşlanmadığını biliyorum ama senin için gerçekten bir şey yapmak istediler.”

“Kızmadım,” diyerek onu temin ettim. “Minnettarım.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.” Başımı salladım. “Sadece etrafta bu kadar fazla insan olduğu için hafif sinirliyim çünkü sana ne kadar minnettar olduğumu göstermeyi gerçekten ama *gerçekten* çok istiyorum.” Onu kendime biraz daha bastırdım, sertleşmeye başlayan

aletimi fark etmemesi imkânsızdı. “Sence birkaç dakikalığına ortadan kaybolsak fark ederler mi?”

“Fark etseler bile umurumda değil.”

Elini tutup onu koridora, yatak odalarından birine doğru sürüklemek için çekmeye başladım.

Ne yazık ki daha iki adım bile atamadan ön kapı aniden açıldı.

Kucağında kutu yığınıyla içeri girerken, “Aman Tanrım!” dedi Scout. “Geç kaldığım için *çok* üzgünüm, Emilia. Çok fena trafik vardı, bir de güvenlik görevlisi siteye girmeme izin vermedi. Ama donut getirdim!”

Emilia, “Hiç önemli değil. Geldiğine çok sevindik,” diyerek ona doğru ilerledi.

Ancak tam o sırada nereden çıktığı belli olmayan Miller’ın kutulara uzanmasıyla kenara itildi.

Miller, Scout’a, “Bunları senin için alabilirim,” dediğinde, Scout gözleri kocaman açılmış halde ona baktı.

“T-teşekkür ederim,” dedi sessizce.

“Ne demek. Bu arada ben Grady. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Miller’a, Scout’u donut arabasından tanımadığı için aptal olduğunu söylemek üzereydim ama buna fırsat kalmadan Scout kutuları göğsüne bastırdı ve sanki Miller hiçbir şey dememiş gibi yanından geçip gitti. Belli ki -haklı olarak- ona sinirlenmişti.

Miller hemen arkasından onu takip ederken, “Ne dedim ki?” diye mırıldandı.

Emilia güldü, ben ise o aptalın arkasından bakarak kafamı iki yana salladım, Scout’un peşinden giderken sanki birisi karnına yumruk atmış gibi görünüyordu.

“Kendi açtığı çukurdan çıkması oldukça eğlenceli olacak,” dedi Emilia.

“Eğlencelinin doğru kelime olduğunu düşünmüyorum ancak yine de izlemek için sabırsızlanıyorum. Ama önce...” Elini tekrar tutarak onu ikinci kez yatak odalarına doğru yönlendirdim.

Bu sefer durdurulmadan önce üç adım atmayı başaramıştık.

“Hey, Smith! Gel de Greer’a ilk sezonumda attığın o çılgın golü anlat.” Lowell seslendi ve el sallayarak bizi yanına çağırdı.

İnledim çünkü şu an tek istediğim şey Emilia’yla gizlice kaçmaktı. Emilia ise güldü, hayal kırıklığımı anlıyordu.

“Bana minnettarlığını gösterme işini başka zamana erteliyoruz?”

“Başka *zamanlara*,” diye homurdandım ve kollarımı ona dolayıp masum bir öpücükle yetindim. “Çoğul.”

“Ah, düşünce tarzınızı sevdim, Bay Smith.”

“Owen. Biliyorsun, artık oyuncularından biri değilim.”

“Biliyorum ve bu durumu çok seviyorum.”

“Öyle mi?” Burnunun ucuna bir öpücük kondurdum. “Eh, ben de *seni* seviyorum.”

İç çekerek bana yaslandı. “Ve ben de seni seviyorum, *Owen*.”

İşte o anda anlamıştım ki, hayatımın geri kalanında hep onu seçecektim.

YASAK ATIŞI OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER.
Umarım Emilia ve Smith'in hikâyesinden keyif almışsınızdır.

Daha fazla Carolina Comets hikâyesi okumak istiyorsanız, bir sonraki kitap Miller'ın hikâyesini anlatan **SCORING CHANCE!**

TEŞEKKÜR!

Bu kitabın ortaya çıkması, bu muhteşem insanların desteği olmadan mümkün olmazdı:

Denizcim. (Canım eşim)

Dünyanın en iyi asistanı ve dostu Laurie.

Harika Editör Ekibim: Caitlin, Julia ve Julie.

Ruh ikizim Kristann.

Biraz fazla sevgi dolu annem.

Kız kardeşlerim Miranda ve Lindsey.

Bana şans veren tüm bloggerlara, Bookstagrammerlara ve BookTokerlara...

Ve tabii ki, en güzel Facebook grubu olan Tidbits ailesine...

Ve SİZE.

Tüm sevgim ve sonsuz minnettarlığımla,

Teagan

